ON-KAPAK-SIBAT 2020.qxp_Layout 1 27/02/2020 14:33 Page 1

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 39 / Hejmar 458 / Sibat 2020

Uluslararası Komplo ve tecride karşı Devrimci Halk Savaşı'nı yükseltelim!

Kürt Özgürlük Hareketi olarak, ifade ettiğimiz söz konusu büyük ve kalıcı başarıları elde edebilmek için büyük potansiyele ve imkâna sahip olduğumuz açıktır. Bütün değerlendirmeler, aslında bu konuda hiçbir yetersizliğin ve zayıflığın yaşanmadığını ortaya koymaktadır. Halkımız gerçekten de büyük bir cesaret ve fedakârlıkla Önder Apo'nun açtığı özgürlük yolunda yürümekte ve her türlü bedeli göze almaktadır.

Başta kadınlar ve gençler olmak üzere dünyadaki tüm ezilenler bu çerçevede halkımızın geliştirdiği özgürlük mücadelesini gittikçe artan ve büyüyen oranda desteklemektedir. O halde siyasi ve askeri alanda büyük mücadeleler yürütmemiz ve kazanmamız önünde hiçbir engel yoktur. Halk desteği, ezilenlerin desteği en ileri düzeydedir. Mevcut siyasi-askeri durum, 3. Dünya Savaşı içinde yaşanan çelişki ve çatışmalar, dört parça Kürdistan'da özgürlük mücadelesini en ileri düzeyde geliştirip zafere ulaştırabilmek için tarihi büyüklükte imkân ve fırsatlar sunmaktadır.

>8-15

Özyönetim var olmak ve özgürlüğü sağlamak için bir zorunluluktur

Xebat Andok >26-28

Kürt sorununun nasıl çözüleceğini Önderliğimiz yeterince ortaya koymuştur. Bunun adı Demokratik Özerkliktir ve soykırımcı rejimin bunu tanımaması halinde buna ulaşmanın yolu da Devrimci Halk Savaşı'dır. Sorun bu tespitte olmayıp, bunun gereklerine göre hareket etmemektedir. Özyönetim Direnişi'nde de yaşanan bu olmuştur. Yanlışlık özyönetim ilanlarında olmayıp, özyönetimlerin düşman saldırılarına karşı yeterince sahiplenilmemesindedir.

Rêber Apo'nun, Kadın Özgürlük Devrimi'ni derinlikli anlayalım ve bunu mücadele ruhuna, pratiğe dönüştürelim!

Besê Erzincan >19-21

Kürt kadınlarının özgürleşme merkezi ve kaynağı gerilla mücadelesidir. Kürt kadınları gerilla mücadelesi ile kendini tanıdı. Öz güvenini geliştirdi. Kürt kadınlarının özgürlük temelinde var oluş kaynağı gerilla mücadelesidir. Dağlarda, ovalarda, şehirlerde, köylerde kadın gerillanın varlığı, özgürlük duruşu Önderliğimize karşı geliştirilen komplonun nihai amacı olan Kürt halkının sömürge statüsünde tutulmasına karşı büyük bir fedai ruh ile direnmiştir.

"Kendi varlığını amacına feda edebilen insan iradesine karşı hiçbir şey direnmez"

Zindandan Mektup-Serhildan Erzurum >31

Aleviler için tehlike daha da büyümüştür

Cihan Eren >29-30

Hakikat arayışçılığı bir sorgulama işidir -I-

Duran Kalkan

Anlam maddi değildir, hakikatin anlamın amaçla yakınlığı var, ama aynı değildir. Amaç, ulaşılacak bir yeri belirleme oluyor, hakikat onun bilinmesini ifade ediyor, dolayısıyla bağı var, onun bulunmasının belirlenmesini ifade ediyor, fakat hakikat yalnız başına amaç değildir, bazen amaç ile çok yaklaşıyor, özdeşleşiyor; bazen uzaklaşıyor, anlam gücü olarak kalıyor. Öbürü ise somutlaştırılmış anlam oluyor, amaç öyle tanımlanabilir. Anlam gücü ise hala öyle somutlaşmış değildir. O bakımdan Önderlik, "Evrenin amacı özgürlük diyesim geliyor" dedi, o önemliydi. O halde evrenin amacı özgürlük oluyorsa, evrensel hakikati özgürlük olarak ya da özgürlükle bağını, yakınlığını tanımlayabiliriz, görebiliriz. Özgürlüğü böyle önemsememiz lazım. Burada amaç ile hakikatin özdeşleştiği bile söylenebilir.

>22-25

AKP-MHP faşizminin yenilgisi tüm Kürtlerin ve Ortadoğu halklarının özgürlüğünü sağlayacaktır

Cemil Bayık

2020'de Kürt halkının, tüm demokrasi güçlerinin, özgürlük ve sol sosyalist güçlerinin faşizme karşı mücadeleyi yükseltmesi gerekiyor. Bu faşizme karşı mücadeleyi yükselterek tecridin kırılması gerekiyor. Faşizmin, İmralı tecridine, soykırımcı Kürt politikasına kendisini dayandırdığını çok açık ve net ortaya koyup bu temelde demokrasi güçlerini mücadele içerisine çekmek gerekiyor.

Eğer 2020 yılında da, önümüzdeki aylarda da 2019'da olduğu gibi faşizmi yıkma, demokrasiyi gerçekleştirme mücadelesi güçlü yürütülürse bunun tecritle bağı, Rêber Apo'nun özgürleşmesiyle bağı iyi kurulursa AKP-MHP iktidarını 2020 yılında yenilgiye uğratmak mümkündür.

>2-7

PKK'de yaşamın tek şartı düşmanıyla boy ölçüştürmedir

Rêber Apo'nun 18 Nisan 1998 tarihli çözümlemesi

Bizim ortamımızda her şey iradeli ve bilinçli gerçekleştirilir. Kimseye hiçbir konuda dayatma olmaz. Paylaşım ve katılım olur, ama bu da üstün bir disiplinle yürütülür. Burada en etkili birey, herkese bir şeyler veren bireydir. En etkili söz, herkesin sözü olandır. Bunun doruk ifadesi, herkesin "Tam yüreğimdekini ve beynimdekini ifade ediyor" dediği noktadır. Böyle bir özelliği olmayan bir kişi ben bile olsam susması ve iyi olanın öne çıkması gerekir. Komutanlık yürüyüşü kesinlikle bu çerçevededir. Yönetimin özü de, herkesin sesi olma ve herkesin beklentilerine cevap olmadır.

>16-18

AKP-MHP faşizminin yenilgisi tüm Kürtlerin ve Ortadoğu halklarının özgürlüğünü sağlayacaktır

Cemil Bayık

Ortadoğu'da yaşanan tüm gelişmeleri anlamak için Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı'na bütünlüklü bakmak gerekiyor. Yoksa tek tek durumları ele almak ve izah etmek mümkün olmaz. Kuşkusuz her gerilim, çatışma ve olay farklı özgünlüklere sahiptir. Bu özgünlükleri de mutlaka dikkate almak gerekiyor. Yine farklı alanlardaki farklı ilişkiler, ittifaklar ve çelişkileri de dikkate alarak değerlendirme yapmak gerekiyor. Ancak bütün bunları doğru değerlendirmek açısından da Ortadoğu'daki tüm gelişmelere bütünlüklü bakmak çok önemlidir. Yoksa sadece bir parçada yaşanan gelişmeleri değerlendirmek eksik sonuçlara götürebilir. Sadece İdlib'i değerlendirmek, sadece Fırat'ın doğusundaki durumu değerlendirmek ya da Irak'taki durumu, ABD-İran çekişmesini, Lübnan'ı, Libya'yı tek başına değerlendirmek mümkün değildir. Bütünlüklü bir bakış olursa o zaman özgünlükleri fark etmek, ona göre söz konusu alanlardaki değerlendirmeyi de, bu çerçevede politik yaklaşımı da doğru belirlemek mümkün hale gelir.

Üçüncü Dünya Savaşı diyoruz. Üçüncü Dünya Savaşı demek şunu söylemek anlamına geliyor; bu savaşın sonunda bölgede de dünyada da yeni dengeler oluşacaktır. Her dünya savaşının karakteri böyledir. Bu açıdan özellikle de küreselleşen günümüz dünyasında bütün güçler Ortadoğu merkezli dünya savaşının içindedirler. Zaten Ortadoğu tarih boyu dünya dengelerinin belirlendiği bir yer olmuştur. Jeostratejik konumu böyledir. İlk çağda da, orta çağda da böyle olmuş, günümüzde de böyledir. Belki kapitalizmle birlikte uygarlık ağırlıklı olarak Avrupa merkezli hale gelmiş olsa da Ortadoğu'nun dünya dengelerindeki ve siyasetindeki yeri azalmamıştır. Giderek Uzak Asya'nın ekonomik ve siyasi bakımdan önemli güç haline geleceği söylenmektedir. Nitekim Çin, Japonya, Kore, Singapur ve diğer tüm ülkelerde önemli ekonomik gelişmeler yaşanmaktadır. Ekonomik alanda önceden Avrupa ve ABD ağırlığı vardı, şimdi buna bir de Uzak Asya eklenmiştir. Hala ABD'nin ve Avrupa'nın ağırlığı devam etse de Uzak Asya'nın da önemli bir etkinlik içinde olduğu görülüyor. Ancak bu durum Ortadoğu'nun önemini azaltmıyor, daha da önemli hale geliyor. Artık tam ortasında yer alıyor. Bu açıdan Ortadoğu'daki savaş önemli sonuçlar doğuracaktır.

Öte yandan günümüzdeki savaş, mücadele biraz da kapitalist modernitenin, kapitalist sistemin hakimiyet mücadelesidir. Ortadoğu'da bir taraftan kapitalist güçlerin kendi içindeki hakimiyet mücadelesi varken, diğer taraftan da bir bütün olarak kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya karşı mücadelesi var. Ortadoğu toplumsal ve kültürel yapısı da kapitalist moderniteye karşı direnmektedir. Hala kapitalist modernist güçler zihniyetiyle, kültürüyle, toplumsal anlayışıyla bu alana tümüyle hakim olamamışlardır. Her ne kadar askeri, siyasi etkinlikleri olsa da, bu bir türlü kalıcılaşamamaktadır. Ortadoğu'nun tarihsel toplumsal yapısı ve kültürü kapitalist modernist sisteminin kendini tümüyle hakim kılmasına imkan vermemektedir.

Ortadoğu'daki mücadele mevcut durumda bir taraftan kapitalist emperyalist modernist güçlerin kendi aralarındaki hiyerarşiyi belirleme mücadelesi olurken, diğer taraftan da Ortadoğu'yu kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirmek istiyorlar. Artık eski işbirlikçi ülkeler ihtiyaçlarını karşılamıyor, kendi işbirlikçilerini de değiştirmek istiyorlar. Sermayenin serbest ve güvenli dolaşımı, tümüyle tüketime açılması, kapitalist modernite değerlerinin hakim kılınması mücadelesi var. Soğuk Savaş dönemine dayanan işbirlikçiler artık kapitalist modernite ihtiyacını karşılamıyor. Hatta engel konumundalar. Öte yandan Ortadoğu dünyanın herhangi bir köşesi değildir. Ne Afrika'nın, ne Amerika'nın, ne de Uzak Asya'nın bir köşesidir. Binlerce yıllık uygarlığın beşiği olmuştur. Tüm toplumsal, kültürel, ekonomik yaşamın merkezi olmuş, bütün büyük dinler, inançlar bu coğrafyadan çıkmıştır. Devletçi sistem ilk burada şekillenmiş. Bu yönüyle kolayca kendi özgünlüğünü kaybedecek bir coğrafya değildir. Öte yandan sömürgeci devletçi erkek egemenlikçi sistemin en fazla derinleştiği, sorunları katmer katmer yaptığı bir alan olmaktadır. Devletçi, sömürücü, baskıcı ve erkek egemenlikli sistem en fazla burada yaşam bulmuş, şimdi burada da önemli bir krizi, kaosu yaşıyor.

Türkiye'nin İdlib ve Serêkaniyê'yi işgal etmesi de ABD'nin politikasının bir parçasıdır

Bu ortamda da halklar artık ne 5 bin yıllık devletçi sistemi, ne de dış güçlerin, kapitalist modernitenin bireyci, maddiyatçı yaşam anlayışını kabul ediyorlar. Çünkü Ortadoğu toplumsal yaşamın merkezidir. Bu bakımdan bireyciliğe, maddiyatçılığa dayalı uygarlığı Ortadoğu'nun, halkların kabul etmesi mümkün değildir. Bu yönüyle burada halkların direnişi, uyanışı ortaya çıktı, irade olma durumu ortaya çıktı. Buradaki uyanış Avrupa'daki ya da dünyanın herhangi bir yerindeki uyanış ve irade olma konumundan farklıdır. Toplumcu karakteri güçlü, maddiyatçılığa, bireyciliğe karşı, kültürel değerleri ve tarihsel toplumsal değerleri önemseyen, hak, adalet, eşitlik ilkelerinin daha fazla hakim olmasını isteyen bir toplumsal uyanış ve hareketliliktir. Bu yönüyle halklar da devrededir. Her ne kadar öncülük yetersizliği varsa da, kapitalist modernist sistem, yine yerel egemen güçler toplumların bu uyanışını hem bastırmak hem de kendi egemenlikleri doğrultusunda yönlendirmek ve kullanmak isteseler de artık cin şişeden çıkmıştır. Halklar da mücadelenin parçasıdır, kendilerinin dikkate alınmasını istiyorlar. Irak'taki, İran'daki, Lübnan'daki hareketler büyük toplumsal hareketlerdir. Kuzey-Doğu Suriye'de Rojava merkezli bir toplumsal demokratik sistem kurulmuştur. Toplumun uyanışı, ayağa kalkışı ve kendi sistemini örgütleme gerçeği vardır. Bu yönüyle Ortadoğu'daki mücadele halkların da devreye girdiği karmaşık bir mücadele haline gelmiştir.

Son 10 yıl içinde özellikle DAİŞ'e karşı mücadele biraz öne çıktı. Öyle ki, DAİŞ kendisini yaratanları bile korkutan bir heyula haline geldi. Buna karşı Uluslararası Koalisyon kuruldu. Herkes bir mücadele yürüttü. Bu mücadelenin merkezinde de Kürtler vardı. Çünkü Türk devleti DAİŞ'i Kürtlere saldırttı. Bir taraftan DAİŞ üzerinden Suriye üzerinde etkinlik kurmak isterken, diğer taraftan da DAİŞ eliyle Kürtlerin Suriye'de kazanım elde etmesini engellemek istedi. Ondan da öte Suriye'deki devrimci güçlerin tümden ezilme, bu temelde Kürtlerin soykırıma uğratılması hedeflendi. Buna karşı Kürtler büyük bir direniş gösterdiler. DAİŞ karşıtı tüm güçlerle belirli bir ilişkileri ve taktik ittifakları oldu. Bu, Kürtlere dünyada önemli bir itibar kazandırdı. Ve Kürtlerin merkezinde olduğu bu mücadele sonucu DAİŞ başkenti Reqa'yı kaybetti. Bu aslında DAİŞ'in Kobanê'de başlayan yenilgisinin kaçınılmazlığı anlamına geldi. Bu çerçevede de artık giderek devletlerarası mücadelenin öne çıktığı bir süreç başladı.

Öte yandan DAİŞ'in yenilgisinin yarattığı önemli kazanımlar, mevziler ortaya çıktı. ABD, Kürtlerin önemli gelişme yarattığını görerek bunu frenleme çabası içine girdi. Kürtlerin DAİŞ'e karşı verdiği mücadelede ortaya çıkardığı sonuçları törpülemek, esas olarak kendi siyasi kazanımları haline getirmek isteyen bir politik yönelim gösterdi. Aslında Türkiye'nin Efrîn'e saldırtılmasını da bu çerçevede ele almak gerekir. Rusya önünü açtı ama ABD de teşvik etti. Kürtlerin sınırlanmasını önlerine koydular. Çünkü dünyada itibar kazanmış etkili devrimci bir gücün gelişmesini her iki taraf da kendi çıkarlarına uygun görmediler. ABD tabii ki kendisini Ortadoğu'da etkili kılmak istiyor. Öyle şuradan buradan geri çekilme durumu da yoktur. Bunlar tamamen aldatıcı şeylerdir. Aslında ABD, Türkiye'ye belirli bir rol vermiştir. Türkiye'nin İdlib ve Serêkaniyê'yi işgal etmesi de ABD'nin politikasının bir parçasıdır. Ama halkların mücadelesi, Kürtlerin mücadelesi ABD'yi ve Türkiye'yi çok teşhir ettiği için şimdilik tüm niyetlerini ortaya koyamıyorlar. ABD, Suriye'nin doğusunda petrol bölgeleri denen yerlerde kendi hakimiyetini, Türkiye'nin de Fırat'ın batısı ve doğusundaki işgalini kullanarak tamamen Suriye'yi ve Irak'ı şekillendirme, Kürtler üzerindeki etkinliğini sürdürme politikasının bir parçası olarak görmek gerekiyor. Sorun sadece petrol bölgelerini kontrol etme değildir. Buralar üzerinde Suriye ve Irak üzerinde baskısını sürdürürken, diğer taraftan da Başurê Kurdîstan'daki yönetimi de kullanarak bölge politikalarında etkili olmak istiyor.

ABD'yle İran arasındaki mücadele sertleşince devrimci güçler açısından yeni bir durum ortaya çıktı

Kasım Süleymani'nin Bağdat'ta vurularak ABD'nin askeri ve siyasi ağırlığını ortaya koymasını da bu çerçevede ele almak gerekmektedir. Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı gelinen aşamada ABD'yle Rusya, Suriye, İran ve bunlara bağlı güçler arasında hakimiyet sağlama mücadelesi yoğunlaşmıştır. Kuşkusuz cepheden şiddetli bir savaş içine girmeseler de her güç kendi ağırlığını artırmak, korumak, kendine güçlü bir konum kazandırmak istemektedir. ABD, bu vuruşlarla, "Ortadoğu'da esas dikkate alınması gereken güç benim, beni dikkate almadan herhangi bir yeni Ortadoğu düzeni gelişmez" demektedir. Kuşkusuz bunun yanında halkların da her yerde bir mücadelesi var. Zaten Kuzey-Doğu Suriye'de halklar bir sistem kurmuşlardır. Irak'ta bir mücadele yürütülüyor, İran'da sık sık halk hareketleri ortaya çıkıyor, Lübnan'da da var. Yakın zamana kadar belirli taktik ilişkide olan güçler, mevcut durumda taktik ilişkilerini sürdürüyor olsalar da aynı zamanda bir mücadele içindeler. Rojava'daki durumu bu çerçevede ele almak gerekir. Önceleri ABD, Rusya ve İran kendi dışındaki güçleri kendilerinden yana tavır almaya zorluyorlardı. Böyle bir dayatmaları

Şimdi ABD'yle İran -tabii arkasında Rusya ve Suriye var- arasındaki mücadele sertleşince devrimci halk güçleri açısından yeni bir konum ortaya çıktı. Hem kendi politikalarını daha etkili kılma, sonuç alma koşulları olgunlaşmaktadır hem de çeşitli güçlerle mücadele ve taktik ilişkiyi birlikte yürütecek bir konuma gelmişlerdir. Çünkü mücadelenin söz konusu güçler arasında sertleşmesi her gücün ittifak değerini artırmaktadır.

vardı. Şimdi ABD'yle İran -tabii arkasında Rusya ve Suriye var- arasındaki mücadele sertleşince devrimci halk güçleri açısından yeni bir konum ortaya çıktı. Hem kendi politikalarını daha etkili kılma, sonuç alma koşulları olgunlaşmaktadır hem de çeşitli güçlerle mücadele ve taktik ilişkiyi birlikte yürütecek bir konuma gelmişlerdir. Çünkü mücadelenin söz konusu güçler arasında sertleşmesi her gücün ittifak değerini artırmaktadır. Mücadele içinde olan güçler karşı cepheyi zayıflatmak için bazı güçleri yanına çekmek isteyecek, bazı güçleri tarafsız bırakmak isteyecek, bu da devrimci demokratik güçler açısından hareket kabiliyeti zemini sunacaktır.

> ***Efrîn'le İdlib iç içedir. Kürtler, Efrîn için savaş ve mücadele yürütüyorlar. Eğer Suriye ve Rusya o alanda çetelere karşı, Türk devletine karşı bir mücadele içine girerse herhalde Efrînliler ve Halep'teki Kürtler de Efrîn'i kurtarmak için taktik ilişkiler içine girebilirler. Çünkü Kürtler açısından Efrîn çok çok önemli. Zaten Halep'in kurtarılmasında da Kürtlerin rolü vardır. Hala Halep'te birkaç mahalle Kürtlerin elindedir. Kürtlerin orada binlerle ifade edilebilecek askeri güçleri bulunmaktadır.***

Özellikle Kasım Süleymani'nin vurulmasıyla mücadele biraz daha yoğunlaştı. Her ne kadar ABD'yle İran çok şiddetli karşı karşıya gelecek bir savaş için girmeseler de savaş farklı yol ve yöntemlerle yoğunlaşarak sürecektir. Yakın bir zamanda aralarında bir uzlaşma beklenmiyor. Mücadelenin böyle yoğunlaşarak artacağını görmek gerekiyor. Krizin bu düzeyde tırmanması Türkiye'nin konumunu da önemli kılmaktadır. Türk devleti şimdiye kadarki ortamda biraz ortada kalabiliyordu. Süren çelişki ve çatışma ortamında her iki taraftan da yararlanmaya çalışıyordu. Özellikle de bir tarafa kendini vermeyerek, kim Kürt politikasında, soykırımında bana destek verirse ona daha yakın olurum yaklaşımıyla bazen ABD ve Batı tarafına, bazen de Rusya tarafına eğilim gösteren bir politika izlemiştir. Kendini Kürt düşmanlığı üzerinden pazarlama politikası yürütmüştür. Şimdiye kadar Ortadoğu'daki mücadelenin boyutu, karakteri Türk devletine bu imkanları veriyordu ama bu imkanlar giderek daralmaktadır. Öte yandan da mücadele sertleşince her güç de kendi müttefikini daha da netleştirme yoluna gitmektedir. Türkiye'nin yakın zamana kadar ABD ve Avrupa'ya karşı Rusya'yı kullanma ve bu Rusya ilişkisinden yararlanarak özellikle Kürtlere karşı belirli saldırılar yürütme koşulları bulmuştu. Özellikle Efrîn açısından bunu söyleyebiliriz. Yine Bab, Cerablus gibi yerlere girmede de Rusya'nın göz yumması olmuştur. ABD de her zaman, kendileriyle sorunlu olsa bile NATO üyesi olarak Türkiye'nin eninde sonunda kendilerinin yanında yer alacağını düşünerek Türkiye'nin saldırılarına, işgallerine ses çıkarmamışlardır, hatta tutumlarıyla teşvik etmişlerdir.

Gelinen aşamada artık mücadele eden güçlerin safları biraz daha belirginleşmiştir. Eskiden ilişki ve ittifaklar daha kaygandı. Giderek ilişki ve ittifakların kaygan olma zemini azalıyor. Özellikle de bölgedeki statükocu güçler açısından böyle. Artık bölgedeki tüm ülkeler konumlarını yeni duruma göre belirleyecekler. Bu açıdan Türkiye'yi, ABD ve Avrupa ekseninde düşünmek ve politika yürütürken bunu hesaba katmak gerekiyor. Kuşkusuz hala Türkiye'yle ABD'nin ilişkilerinde sorun yaratan önemli noktalar var. Türkiye'nin yakın zamandaki politikalarıyla Mısır ve Suudi Arabistan'la karşı karşıya gelmesi, şu anda Libya'ya müdahale etmesi, yine Irak'ta belirli bir etkinlik kurmak istemesi, çeteleri desteklemesi, bunlar tabii ki Arap dünyası açısından sorunlar yaratmaktadır. Bu yönüyle de ABD Araplarla sıkı ilişki içindeyken, diğer taraftan da Türkiye de NATO üyesidir. Bu da ister istemez bu ilişkileri sorunlu hale getirmektedir. Bu çelişkiler bir süre daha devam edecektir. ABD bu çelişkileri nasıl giderecek, Türkiye'yi nasıl bu konumdan çıkaracak, herhalde bunun üzerinde daha fazla yoğunlaşacaktır. Rusya, İran'la ABD'nin şiddetle karşı karşıya gelmesini istemez. Aslında Rusya, İran'ın bir nevi müttefikidir. Bunu böyle görmek lazım. Buna Çin de dahil edilebilir. Bunlar dikkate alındığında mücadelenin çok taraflı ve karmaşık düzeyde süreceği görülüyor.

Tabii burada Kürt halkının durumu çok önemli. Ortadoğu'daki Üçüncü Dünya Savaşı içinde çok aktif bir halk gücü, devrim gücü haline geldi. Bu devrimci gücün gelişmesinden hem statükocu güçler ürküyor, hem kapitalist modernist güçler ürküyor, böyle bir ürküntü yaşıyorlar. Ama diğer taraftan kapitalist modernist güçlerin kendi aralarındaki mücadele ve statükocu güçlerle mücadele söz konusu olduğunda Ortadoğu'nun göbeğinde, merkezinde önemli bir siyasi, askeri, toplumsal güce ulaşan Kürtleri de dikkate almak zorunda kalıyorlar. Bu açıdan Kürtler, Ortadoğu'da sürecek mücadele ve politik ilişkilerde önemli bir yere sahip olacak. Kürtler tabii ki, ne kapitalist modernist güçler arasında, ne bölgesel güçler arasında bir tercih yapmak, ne de kapitalist modernist güçlerin aralarındaki mücadele arasında bir tercih yapmak zorundadır. Kendi üçüncü çizgileriyle yeni Ortadoğu dengelerinde yer almak istiyorlar. Kürtler askeri ve siyasi güçleriyle konumlarını güçlendirip kazanımlarını kalıcılaştırmaya çalışırken, kapitalist modernist güçler ise Kürt halkının bu yönlü gelişmesinden korktukları için sınırlandırmak istiyorlar. Ortadoğu'daki tüm mücadeleleri değerlendirirken bu genel tablo içerisinde ele almak gerekmektedir.

> ***İdlib'te ortaya çıkacak durum şöyle gözüküyor; sanki Türkiye, İdlib'in batısından Hatay'a kadar bir bölgede varlığını sürdürecek. Oraya çadırlar açıyor, kimi mülteci dediklerini oraya yerleştiriyor. Bir nevi Suriye'nin sınırlarında bir kuşak oluşturulacak. Efrîn'i, Serêkaniyê ve Girê Spî'yi işgal etmiştir. Hatay'ın sınırında İdlib'ten çıkanların yerleştirildiği bir bölge kuracak. Tüm bu işgalleri ve askeri varlığı üzerinden de Suriye üzerindeki politikasını, etkisini sürdürmeye çalışacak.***

Rusya'nın Rejim'e verdiği desteği çekmesi de söz konusu olamaz

Irak'ta halk hareketinin gelişmesi, arkasından bu hareketlere karşı İran'ın çeşitli müdahalelerde bulunması, ABD'nin Haşdi Şabi'yi vurması, daha sonra Kasım Süleymani'nin ve Haşdi Şabi'nin sorumlusunun Bağdat'ta vurulması, Ortadoğu'daki siyasal gelişmelerin ağırlığını Irak ekseninde ABD-İran çatışmasına kaydırsa da Suriye'de, İdlib'te yaşananlar ve bu durumun Ortadoğu'daki kamplaşmada yarattığı yeni durumlar, Rusya, ABD ve Avrupa'nın hepsinin bu çatışma ve çekişme içinde yer alması Suriye'deki gelişmeleri yine öne çıkarmıştır. Rusya ve Suriye, Şam ve Halep çevresindeki çeteleri uzaklaştırmak ve bu yönüyle bir nefes alıp toparlanmak için Türkiye'ye bazı tavizler vermişlerdir. Bir bütün çetelerin İdlib ve Cerablus gibi alanlara çekilmesi karşılığında Efrîn'in işgaline göz yummuşlardır. Aslında Türkiye de Rusya da orta vadede karşı karşıya gelecekleri bir anlaşma yaptıklarını biliyorlardı. Türkiye, AKP kendi iktidarını korumak ve Suriye üzerinde etkinlik sürdürmek açısından böyle bir anlaşmayı kendi çıkarına gördü ama bunlar tabii ki sonunda karşı karşıya geleceklerdi. Rusya ve Suriye, "bu topraklar Suriye'nin" diyecekti, baskı yapacaktı, bu açıktı. Sonunda o noktaya da gelindi.

Ancak Türkiye'nin mevcut konjonktürde İdlib'ten tavizler almadan çıkması siyasi olarak kendisini zayıflatacaktır. Çeteleri kullanma durumunda ciddi sorunlar yaşayacaktır. Bu açıdan Türkiye, Avrupa'nın mülteci zaafını kullanarak, ama esas olarak da ABD ve Avrupa'nın Rusya'nın Suriye'de etkin olmasını istemediklerini bildiğinden NATO'ya ve Avrupa'ya dayanarak İdlib'te Rejim ve Rusya'nın hamlesini boşa çıkarmaya ve orada belli düzeyde siyasi etkisinin olacağı bir denge oluşturmaya çalışıyor. Ama bunu ABD'ye, Avrupa'ya dayanmadan yapamayacağı açıktır. Rusya ise mevcut durumda belli tavizler verse de esas olarak Suriye rejiminin İdlib'te hakim olmasını sağlamak isteyecektir. Rusya'nın Rejim'e verdiği desteği çekmesi de söz konusu olamaz. Türkiye her ne kadar "Şubat sonuna kadar çekilmezlerse biz gerekeni yaparız," açıklaması ve tehdidinde bulunmuş olsa da aslında bu açıklama ve tehdit Rusya'yı belli bir pazarlığa çekmek içindir. Yoksa orada Rusya ve Suriye'yle açık bir çatışma içine girmesi söz konusu olamaz. Ne NATO oraya doğrudan müdahale edebilir, ne de Türk devleti, AKP iktidarı böyle bir çatışmanın altından kalkabilir. Belki ABD desteğiyle çatışmayı sürdürebilir ama Rusya hava sahasını kapattığında Türkiye'nin ve çetelerin o alanda sonuç almaları mümkün değildir. Çünkü Rusya açıktan açığa sen orada gözlemciydin, askeri güç, işgalci güç ya da Rejim'e karşı duracak bir güç değildin, diyerek tutumunu ortaya koymuştur. Türkiye biraz güç yığdırdığında bu, "Soçi anlaşmasına aykırıdır," demiştir. Bu yönüyle İdlib'teki durum gerçekten karmaşıktır. Ancak şunu bilmek lazım, İdlib'te ABD ve Avrupa, Türkiye'nin yanındadır ve yanında olmaya devam edecektir. Çünkü Türkiye'nin varlığını, etkisini kendi varlık ve etkileri olarak görüyorlar. Türkiye'nin Suriye'deki durumunu kendi çıkarları doğrultusunda Suriye'nin şekillenmesinde kullanmak istiyorlar. Özellikle de Kürtlerin statü kazanmasını engelleyerek ya da statülerini sınırlayarak Türkiye'yi tatmin etmeye çalışıyorlar. Böylece ABD, Fransa ve Avrupa Suriye'nin kendi doğrultularında şekillenmesinde kullanıyorlar. Türkiye'ye verilen destek bunun açık ifadesidir. Mülteci sorunu, insani kriz bir örtüdür. Mesele insani kriz ise, sorun ise bu Efrîn'de daha ağırdı, Kuzey-Doğu Suriye'de daha ağırdı, hem de bir soykırım biçiminde yürütülmektedir. İdlib'te herhangi bir soykırım sorunu yok. Mülteci dediklerinin önemli bir kısmı bir süre sonra tekrar yerlerine dönecek olanlardır. Kaldı ki Türk devleti sayıları abartarak Avrupa'yı ürkütüp destek almaya çalışıyor.

Esas sorun Türkiye'nin Suriye üzerinde etkili olmak istemesidir. Suriye'nin şekillenmesinde ağırlığını koymak istiyor. Bu durumda Rusya'nın tutumunun ne olacağı önemlidir. Rusya, Efrîn'de yaptığı gibi Türk devletinin Kürtlere saldırısına göz yumarak, Kürt bölgelerinde yaptığı işgali biraz daha genişletmesine göz yumarak Türkiye'yle orada bir uzlaşmaya giderek İdlib'te Türkiye'nin geri çekilmesi karşılığında böyle bir kirli ilişki içine mi girecek, ya da Türk devletinin politikalarını ve ABD ve Avrupa tarafından Suriye'nin şekillenmesinde bir baskı aracı olarak kullanıldığını görerek daha ilkeli, uzun vadeli bir yaklaşımla Türkiye'ye karşı mücadeleyi göze mi alacak? Böyle olursa Suriye, İran, Hizbullah gibi güçleri de yanına alarak orada bir savaş içine girecektir. Gelişmelerin nereye evrileceğini zaman içinde göreceğiz. Ama savaşı Rusya'nın da istemediği açıktır. Öyle göründüğü gibi savaşla sonuç almak isteyen bir ülke değildir. Ukrayna'da sınırı olduğu için bunu göze aldı. Ama Suriye gibi bir yerde böyle bir savaşı ne kadar göze alır bu kuşkuludur. ABD'nin kendisini orada uğraştıracağını, sıkıntılar çıkaracağını düşünerek bir uzlaşma içine girebilir. Zaten ABD de sürekli Türkiye'yi destekliyoruz, diyerek Rusya'yı bir uzlaşmaya çekmek istemektedir. ABD, Suriye ile Rusya'nın istediklerinin tümden olduğu bir sonuç ortaya çıkmasını engellemeye çalışıyor. Belki Türkiye'nin istediği gibi o bölgelerde hakim olmasını sağlayamaz, ama hala Türkiye'nin belli düzeyde etkili olduğu, tümden o alandan çıkmadığı bir uzlaşma ortaya çıkarabilir.

Efrînli gençler, Efrîn'i özgürleştirme mücadelesinden vazgeçmiş değillerdir

Efrîn'le İdlib iç içedir. Kürtler Efrîn için savaş ve mücadele yürütüyorlar. Eğer Suriye ve Rusya o alanda çetelere karşı, Türk devletine karşı bir mücadele içine girerse herhalde Efrînliler ve Halep'teki Kürtler de Efrîn'i kurtarmak için taktik ilişkiler içine girebilirler. Çünkü Kürtler açısından Efrîn çok çok önemli. Zaten Halep'in kurtarılmasında da Kürtlerin rolü vardır. Hala Halep'te birkaç mahalle Kürtlerin elindedir. Kürtlerin orada binlerle ifade edilebilecek askeri güçleri bulunmaktadır. Yine Efrîn Kurtuluş Güçleri var. Efrînli gençler Efrîn'i özgürleştirme mücadelesinden vazgeçmiş değillerdir. Böyle bir savaş durumu ortaya çıkarsa Kürtler de Efrîn'deki Türk işgalini kırma açısından bu çatışma ve çekişmeden faydalanmak isteyebilirler. Tabii Fırat'ın doğusuyla batısının mücadele koşulları farklılaştı. Cerablus ve Bab oraların Türk devleti tarafından işgal edilmesiyle birlikte Efrîn'in konumu, kurtuluş mücadelesi yeni boyutlar kazanmıştı. Artık orada Türk devletine ve çetelerine karşı hangi toplumsal güçle ittifak yapacaklarsa onlarla yapma durumuna gireceklerdir. Bu yönüyle artık Fırat'ın doğusuyla Fırat'ın batısındaki ilişkiler, mücadele, ittifaklar ve taktikler farklılaşmış durumdadır. Kuşkusuz Kürtler birbirlerine destek olur. Fırat'ın doğusundaki Kürtler de Efrîn'in kurtuluşu konusunda duyarlı olurlar. Sadece oraların değil, bütün Kürtlerin Efrîn'in kurtuluşu açısından duyarlılıkları vardır. Fırat'ın doğusunun Efrîn'le birleşemediği, Fırat'ın doğusunda sorunların ağırlaştığı, orada da Türk işgaline karşı mücadelenin sürdüğü ortamda Fırat'ın doğusuyla batısı arasındaki ilişkiler, çelişkiler, ittifaklar ve taktikler farklılaşmıştır. Nitekim Efrîn Kurtuluş Güçleri, kendi güçlerine, Halep'teki ve Şam'daki Kürtlere, Lübnan'daki Kürtlere dayanarak orada kurtuluş mücadelesini sürdürmektedirler.

İdlib'te ortaya çıkacak durum şöyle gözüküyor; sanki Türkiye, İdlib'in batısından Hatay'a kadar bir bölgede varlığını sürdürecek. Oraya çadırlar açıyor, kimi mülteci dediklerini oraya yerleştiriyor. Bir nevi Suriye'nin sınırlarında bir kuşak oluşturulacak. Efrîn'i, Serêkaniyê ve Girê Spî'yi işgal etmiştir. Hatay'ın sınırında İdlib'ten çıkanların yerleştirildiği bir bölge kuracak. Tüm bu işgalleri ve askeri varlığı üzerinden de Suriye üzerindeki politikasını, etkisini sürdürmeye çalışacak. Türkiye, ABD'den aldığı destekle yaptığı tehdit ve görüşmelerde ortaya koyduğu dayatmayla biraz bunu sağlamaya çalışıyor. Rusya ve Suriye bunu ne kadar kabul edecek bu ayrı bir konu. Ama ABD'nin, Avrupa'nın, Türkiye'ye bu kadar destek vermesi gerçekliği ortamında 20 kilometre mi olur, 30 kilometre mi olur, 40 kilometre mi olur, sınırda bir kuşak kuracak. Zaten çeteleri her tarafta kullanıyor. Serêkaniyê'de, Girê Spî'de kullanıyor, Suriye'nin her yerinde saldırılarında bu çeteleri kullanıyor. Oluşturacağı böyle bir kuşakla bu çeteleri bu biçimde kontrol edip kullanmayı sürdürecektir.

Libya, çok elin karıştığı savaş alanı haline gelmiştir

Bir kısım çeteleri Libya'ya gönderdi. Türkiye Libya'ya da müdahale etmiş

bulunuyor. Türkiye, Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşı'nda saldırarak, her yerde sorunlar çıkararak tavizler koparmaya çalışıyor. Türk devletinin belki her yeri işgal edecek, sonuç alacak gücü yok ama sorunları ağırlaştıracak yöntem izleyerek belli tavizler koparmayı hedefliyor. Türk devletinin Libya politikasını bu çerçevede ele almak gerekir. Libya'ya çeteleri gönderip Trablus'taki yönetimi destekleyerek, oradaki siyasal mücadelenin parçası olmak ve belli tavizler koparmak istiyor. Çünkü orada da bir mücadele var. Uluslararası güçlerin, Avrupa'daki ülkelerin hepsi Libya politikasında ortaklaşmış değiller, aralarında çelişki var. Türk devleti de bunları görerek oraya girip bu çelişkilerden yararlanarak kendisine imkan sağlamaya çalışıyor. Tabii Libya önemli bir yer. Libya'da etkin olmak, Kuzey Afrika'nın doğusunda, batısında ve Afrika'nın içlerine doğru etkili olma imkanı veriyor. Öte yandan çok önemli petrol ve gaz rezervleri var. Avrupa'ya da yakın olduğundan özellikle İtalya ve Fransa buralarla çok ilgili. Bu da bir mücadeleyi ortaya çıkarıyor. Türk devleti bundan yararlanmak istiyor. Özellikle de İtalya'yla ilişki temelinde Libya'daki dengeleri biraz İtalya lehine kaydırarak kendisine belli çıkarlar sağlamak istiyor. Ancak Kıbrıs ve Akdeniz'in doğusu konusunda İtalya'yla çelişkileri var. Bu açıdan Libya sorunu gerçekten çok elin karıştığı savaş alanı haline gelmiştir. Yani halklar üzerinde nasıl oyunların oynandığı, halkların iradesinin nasıl yok sayıldığı Libya'da açık biçimde görülmektedir.

Kuşkusuz Araplar da müdahale ediyor. Diğerlerin hakkı var da Arapların niye hakkı olmasın? En fazla da Arapların hakkı var. Mısır'ın, Cezayir'in tabii ki Libya'yla ilgilenmesi kadar doğal bir şey olamaz. Çünkü bunlar Arap ülkeleri. Libya'daki gelişmeler doğrudan kendilerini etkiliyor. Özellikle Türk devletinin ilişkide olduğu Trablus'taki hükümetin DAİŞ'le, El Kaide'yle, İhvan-ı Müslimin ile ilişkileri birçok ülkeyi kaygılandırıyor. Libya'da bir Müslüman Kardeşler hükümetinin olması demek Mısır'ı tehdit etmek demektir, Mısır'a yönelik bir saldırıdır. Çünkü şu anda mevcut Mısır hükümetiyle İhvan-ı Müslimin güçleri arasında mücadele var. Türkiye aslında oraya müdahale edip İhvancıları orada güçlendirerek Mısır İhvancılarına, diğer alanlardaki İhvancılara destek olmak istiyor. Bu yönüyle bir zamanlar söyledik; DAİŞ'in de İhvan-ı Müslimin'in de lideri Erdoğan'dır. Erdoğan bu sapkın siyasal İslamcı güçler üzerinden Arap dünyasını teslim almak istiyor. Erdoğan bir ideolojik mücadele yürütüyor. Daha doğrusu siyasal hedeflerine böyle bir ideolojik yaklaşımla ulaşmak istiyor. Bu açıdan DAİŞ'in, El Kaide'nin, İhvan-ı Müslimin'in hamisi oluyor.

Türkiye'nin boyunu aşan bir mücadele içine girdiği açıktır. Özellikle de AKP-MHP iktidarının kendini ayakta tutmak için dış saldırılara ve başarılara, dışarda düşman yaratmaya ihtiyaç duyarak bu politikalara yönelmesi Türkiye'yi birçok alanda birçok güçle karşı karşıya getiriyor. Belki Türkiye'nin bir alana yönelik ağırlık koyacak kapasitesi vardır; ama öyle Suriye ve Irak'ın her alanına, yine Libya'ya müdahale etmesi gerçekten de altından kalkamayacağı adımlar olmaktadır. Bu adımların yavaş yavaş Türkiye'ye olumsuz etkileri görülecektir. Türkiye her ne kadar bazı güçler tarafından kullanılması temelinde kendisine göre bazı tavizler aldığını düşünse de orta ve uzun vadede astarı yüzünden pahalı bir politik gerçeklikle karşılaşacaktır. Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Türkiye gibi bir devletin bir diplomatik değeri, ittifak, ilişki ve dengelerde bir yeri vardır. Bu bakımdan bazı tavizler verilerek kullanılacaktır. Ama orta vadede Türkiye'nin bu politikalarının ters tepmesi, Türkiye'ye ağır faturası olacak bir noktaya gelmesi kaçınılmazdır. Ne Araplar oraları Türklere bırakır, ne de Avrupalılar bırakır. Bu bakımdan Türkiye'nin Libya'da belli çetelerle etkili olmak istemesi hesapsız bir adımdır. Dünyada başka güçler de taşeronları kullanıyor, ben de kullanırım, diyor. ABD, Avrupa Birliği bu tür politikalar yürütüyor, ben de yapabilirim biçiminde bir yaklaşımla bu tür adımları atıyor. Ama Türkiye'nin kendi içinde ve bölgede yaşadığı sorunlar dikkate alındığında Türk devletinin kullanılmaktan başka bir sonuç elde edemeyeceği açıktır. Kendisini kullanırlarken ağzına bir parmak bal çalsalar da orta vadede bunu pahalıya ödettireceklerdir.

Türk devletinin Suriye'de, Libya'da bir bütün olarak Mısır ve Suudi Arabistan'la çelişkileri, Arap ülkelerine yönelik politikaları Arap dünyasında ciddi tepkiler ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bunun siyasal sonuçları da ortaya çıkacaktır. Türk devleti Arap dünyasına müdahale etmektedir. Bir zamanlar İsrail'in yaptığını şimdi daha fazlasıyla Türk devleti yapmaktadır. İsrail eskiden Arapları kendi karşısında güçsüz duruma düşürmek için tüm Arap ülkelerinin içine el atardı, Arapları parçalayıp kendisine karşı konumlarını zayıflatma politikası yürütürdü. Böylelikle kendisini etkili kılmak isterdi. Bu rolü şimdi Türkiye üstlenmiş bulunmaktadır. Gelinen aşamada, İsrail ile Arap ülkeleri arasında var olan şiddetli karşıtlık törpülenmiş bulunmaktadır. Her ne kadar Filistin sorunu çözülmemiş olsa da ve bu, Araplarla İsrail arasında bir sorun yaratsa da şu anda Araplar açısından Türk tehdidi öne çıkmış bulunmaktadır. Herhalde ABD ve İsrail'in 'Yüzyılın Projesi' denen, Filistinlileri sınırlayan iki devletli çözüm projesini ortaya koymaları da bu siyasal durumla bağlantılıdır. Çünkü mevcut durumda Araplarla İsrail arasındaki gerilim, çatışma Filistin'in konumu dışında eskiye göre azalmış durumdadır. Bu nedenle ABD ve İsrail bu durumu da gözeterek acaba Filistinlileri kendi düşündükleri bir uzlaşmaya çekebilir miyiz, yaklaşımı içinde olmuşlar ve böyle bir projeyi ortaya atmışlardır. Türkiye'nin Araplara yönelik saldırganlığının sonucu Arapların Türk tehdidi karşısında belli bir uzlaşma temelinde ABD'yle, İsrail'le bir çözüme gidebilecekleri bir siyasal durumu ortaya çıkmıştır. Trump'ın böyle bir projeyi ortaya atmasının siyasal zeminini böyle ortaya koymak gerekir.

Arap halkı, Ortadoğu'da kapitalist modernite güçlerinin etkili olmasını istemiyor

Kuşkusuz bu 'Yüzyılın Projesi' denilen projeyi Oslo'da yapılan görüşmelerle Filistinlilerin etkisini sınırlama sürecinin sonucu olarak görmek gerekiyor. Bilindiği gibi Saddam Hüseyin'in ve Irak'ın etkisizleştirilmesinden sonra Filistinliler böyle bir süreç içerisine sokulmuştu ve konumları zayıflatılmıştı. Bu 'Yüzyılın Anlaşması' denilen proje, zayıf ve daraltılmış konumda olan Filistinlilerin böyle bir devletçiğe razı gösterilmesi amaçlanmaktadır. Tabii İsrail için önemli olan Kudüs'tür. Kudüs'ün tümünde kendi etkisini sağlayarak Gazze ve Batı Şeria'da sınırlanmış bir Filistin yönetimi ortaya çıkarmak istemektedir. Bu durumda artık Filistin yönetimi İsrail'in amaçları ve bölge politikaları konusunda engel olmaktan çıkarılmış olacaktır. Zaten mevcut durumda da Filistinlilerin konumu zayıflatılmıştır. Ne Arap dünyası açısından ne de dünya genelinde eski düzeyde desteğe sahip değildirler. İran desteği Filistinlileri güçlendirecek bir destek değildir. Türkiye'nin desteği ise sözden öteye bir anlam ifade etmemektedir. Bu destekler İran'ın ve Türkiye'nin kendi iç politikalarında kullandıkları desteklerdir. Yine Araplarla ilişkilerde kullanmak istiyorlar. İran, İsrail'le gerilimi biraz da İslam devrimini Ortadoğu'ya yaymak için yaratıyordu. Şimdi o potansiyeli törpülendiğinden, geriletildiğinden, hatta Arap ülkeleri önemli düzeyde İran karşıtı haline geldiğinden İran'ın İsrail'i tehdit eden ya da İsrail karşısında Filistin'e çok güçlü destek verecek bir konumu bulunmamaktadır. Trump'ın 'Yüzyılın Anlaşması' dediği proje kısa vadede sonuç alamasa da orta vadede sonuç almaya yöneliktir. Aslında Oslo görüşmeleriyle etkisizleştirilen, sınırlandırılan Filistin yönetiminin adım adım bu konumunun resmileştirilmesi anlamına gelecektir. Böyle bir sürece adım adım gidiliyor. Türk devletinin özellikle de Arap dünyasını tehdit etmesi, Araplara yönelik politikaları, Arapların da böyle bir durumda mücadeleyi Türkiye'ye karşı konumlandırma durumları bu projeye yakın bir uzlaşma zemini yaratıyor.

On yıllarca yürütülen Filistin mücadelesi Arap onurunun, Arap direnişinin bir parçasıydı. Hem dünya karşısında bir parçasıydı hem de Arap halklarının devrimci demokratik duruşunun temsilcisi durumundaydı. Gelinen aşamada Filistin bu konumunu Oslo görüşmeleriyle kaybetmiştir. Öte yandan mevcut durumda sadece Filistin değil, tüm Arap halkı ayaktadır. Arap halkı artık Ortadoğu genelinde kapitalist modernist güçlerin etkili olmasını istemiyor. Öyle ki, Arap halkının bu tepkisini kendi sapkın ideolojik-politik duruşları için kullanan El Kaide, El Nusra, DAİŞ ve İhvan gibi güçler öne çıkıyor. Arap toplumundaki rahatsızlıkları bunlar değerlendirmeye çalışıyor. Bunlar da sapkın temelde ortaya çıktıklarından Arap toplumunun belli kesimlerinin tepkisini kullansalar da Arap halkları açısından daha olumsuz sonuçlar ortaya çıkarmaktadırlar. Bu durumdan da kapitalist modernist güçler yararlanmaktadır. Filistinlilerin Arap dünyasındaki siyasal gelişmeleri etkilemedeki zayıflığı Filistin direnişinin sonuç almadığı, başarısız olduğu biçiminde ele alınmaması gerekir. Onlarca yıldır yürütülen Filistin mücadelesi Arap dünyasındaki özgürlükçü, demokratik duruşları ortaya çıkarmıştır, mayalamıştır. Eğer 2010 yılından sonra Arap Baharı diye halk hareketleri ortaya çıkmışsa, bunda on yıllarca yıl süren Filistin mücadelesinin Arap toplumunda yarattığı etkileri görmek gerekir.

Lübnan

Sadece Filistin değil, tüm Arap halkları ayaktadır. Arap halkları artık Ortadoğu genelinde kapitalist modernist güçlerin etkili olmasını istemiyor. Öyle ki, Arap halklarının bu tepkisini kendi sapkın ideolojik politik duruşları için kullanan El Kaide, El Nusra, DAİŞ ve İhvan gibi güçler öne çıkıyor. Arap toplumundaki rahatsızlıkları bunlar değerlendirmeye çalışıyor. Bunlar da sapkın temelde ortaya çıktıklarından Arap halkları açısından daha olumsuz sonuçlar ortaya çıkarmaktadırlar.

Filistinlilerin mücadelesini her zaman olduğu gibi destekliyoruz

Kuşkusuz Filistinlilerin özgürlükleri önemlidir, kendi topraklarında özgür olmaları önemlidir. İsrail belli yerleri işgal etmiştir, işgalci konumundadır, bu açıktır. Birçok BM kararı olmasına rağmen ABD, İngiltere desteğiyle İsrail buralarda varlığını sürdürüyor. Her ne kadar Rusya'yla ilişkileri geçmişte Filistinlileri güçlendiren bir etken olmuşsa da mevcut durumda İsrail-Rusya ilişkileri de belli bir düzeye varmış durumdadır. Bu bakımdan Filistinliler, Soğuk Savaş dönemindeki desteği, gücü arkalarında görmedikleri gibi belli bir uzlaşmaya doğru zorlanmaktadırlar. Bizim açımızdan Filistinlilerin direnişi çok çok önemlidir. Bizim mücadelemiz Filistinlilerden önemli güç aldı. Mücadelemizin gelişmesinde Filistinlilerin desteği önemli oldu. Bu yönüyle Filistinlilerin özellikle Doğu Kudüs konusundaki taleplerini haklı ve doğru buluyoruz. Doğu Kudüs'ün Filistinlilerin başkenti olacak iki devletli bir çözüm bu tarih sorunu çözebilir. Kuşkusuz sürekli bir kan davası gibi olmaması lazım, çatışmanın bitmesi gerekir. Zaten Araplar, İsrail'in varlığını tanımıştır. O zaman iki devletli çözümde Doğu Kudüs, Filistinlilerin başkenti olabilir. Aslında demokratik anlayış olduğunda böyle bir çözümün kabul edilmesi zor olmayacaktır. İsrail'de demokratik anlayıştan çok hakim olma, kendi alanlarını genişletme yaklaşımı bulunduğundan böyle bir demokratik çözüm yerine işgal edilen toprakları, özellikle Doğu Kudüs'ü tamamen kendi denetimine alarak sonuç almak istiyor. Bu ciddi bir sorundur ve çözümün önünde önemli bir engeldir. Doğu Kudüs'e dayalı iki devletli proje tek çözüm yoludur. Filistinlilerin, Arapların mücadelesi eninde sonunda İsrail'i bunu kabul etmeye mecbur kılacaktır. Böyle bir sonuç alınacaktır diye düşünüyor, Filistinlilerin mücadelelerini her zaman olduğu gibi destekliyoruz.

Kasım Süleymani devlet açısından İran'da Hamaney'den sonra gelen en önemli figürdü

ABD'nin Kasım Süleymani suikastı önemli bir hamleydi. Bunu herhangi bir olay olarak değerlendirmemek gerekir. Tamamen İran'a yönelik ağır bir darbeyi ifade etmektedir. Taktik bir hamleden öte stratejik düzeyde sonuçları olacak bir saldırı yapmıştır. Kasım Süleymani devlet açısından İran'da Hamaney'den sonra gelen en önemli figürdü. Böyle bir özelliği olduğu gibi Ortadoğu politikalarını belirleyen, yönlendiren ve yöneten bir kişidir. Ortadoğu'daki İran politikalarının koordinatörüdür. Bu açıdan ABD, İran'ın Ortadoğu politikalarına; Ortadoğu politikalarının beynine, merkezine darbeyi vurmuştur. tabii ki İran'ın siyasi, askeri etkisini kıran, zayıflatan; ABD'nin ise konumunu güçlendiren bir sonuç ortaya çıkarmıştır. Bunu böyle görmek gerekiyor. Her ne kadar İran tepki göstermiş, hesap soracağım demişse de bir kere bu darbeyi çok ağır bir şekilde yemiştir ve verdiği

karşılık da kesinlikle yediği darbeyi karşılayacak düzeyde olmamıştır. Sadece iç kamuoyunu tatmin etmeye yönelik bir karşılık vermiştir. Yoksa ABD'nin saldırısını karşılayan, ABD'nin vurduğu darbeyi telafi eden herhangi bir misillemesi olmamıştır. Bir olay olarak görmüş, bazı eylemler yapmış, füze saldırıları gerçekleştirmiştir. Bunları daha çok görüntüyü kurtarma biçiminde yapılmış eylemler olarak değerlendirmek gerekiyor. ABD, İran'ın otoritesine etkili bir darbe vurmuştur. İran'ın gücünün de o kadar çok fazla olmadığı, ABD'yle açık savaşa girecek bir konumda olmadığı net görülmüştür.

Son zamanlarda Kürt devleti olabilir mi, bu krizde Kürtler ayrı bir devlet oluşturabilirler mi, 2017'de yapılan referandum fiili olarak pratikleştirilebilir mi, gibi tartışmalar var. Bu tartışmaların bir boyutu da, PKK'nin ve Bakurê Kurdîstan'daki Kürt Özgürlük Hareketinin tasfiye edilmesi temelinde Türkiye'nin böyle birkaç şehirde, Başûr'da KDP öncülüğünde bir devletçik kurmaya ikna edilmek istendiği tartışmaları var. Gerçekten böyleyse, bu çok tehlikelidir. Bunu Kürt halkı da biz de kabul etmeyiz.

ABD vuracağı darbeyi zaten vurmuştur. Bu yönüyle biz iktidarı devirmek istemiyoruz, savaşı tırmandırmak istemiyoruz demesi aslında yaptığı eylemin etkisinin ve sonuçlarının büyük olduğunu biliyor olmasındandır. İran'ı durdurarak bu etkisini siyasal ve diplomatik sonuçlara kavuşturmak istiyor. Nitekim bu konuda ABD'nin sonuç aldığını söyleyebiliriz. İran belki yine ABD'ye karşı mücadele edecektir, mücadeleyi bırakmayacaktır ama İran'ın etkisini zayıflattığı söylenebilir. ABD, İran'ı açık devirmekten çok; dışarda zayıflatıp içe yöneltmeyi, içte de baskılarla giderek teslim almayı hedefliyor. Zaten Irak'a yaptığı gibi bir askeri harekat yapması söz konusu değil. Suriye'nin durumu ortada. Böyle bir durumun ortaya çıkmasını ABD de istemiyor. Öte yandan İran'ın arkasında Rusya var. Yine İran, Irak ve Suriye gibi değil. Daha köklü gelenek ve tecrübeye sahip bir devlet. Bu açıdan İran'ı dışarda sınırlamak, içerde zayıflatmak ve giderek içerde kendi istediği bir siyasi sürece götürmek istiyor. Ekonomik ambargo uyguluyor, siyasal baskı uyguluyor ve sonuca böyle ulaşmak istiyor.

İran-ABD geriliminin şiddetli bir savaşa dönmesini beklememek lazım. ABD'nin doğrudan bir askeri müdahalesinin olacağını düşünmemek lazım. Bazı güçleri kullanabilir, kullanmak isteyebilir ama hiç kimse ABD askeri müdahale yapacak, Irak'taki gibi yönetimi devirecek, kendisine uygun yönetim oluşturacak, diye beklemesin, böyle bir şey olmayacak. Kuşkusuz bir iktidar değişimi istiyor, "iktidara karşı değilim, yıkmak istemiyorum," diyor ama bir değişim istiyor. Kendi politikalarına uygun, kendilerine teslim olmuş, kendilerinin Ortadoğu politikalarının önünde engel olmayacak bir İran istiyor. Bu yönüyle İran'ı böyle bırakmayacak. Ancak şu anda attığı adımı yeterli görüyor. Vurduğu darbenin önemli olduğunu bildiğinden bu darbenin sonuçlarını toplamak istiyor. İran'ın Irak'taki etkisini de zayıflattı. Irak'ta önemli bir güçtü, o etkiyi de kırdı.

İran içerde ne kadar zayıfladı denilirse de, şu anda iç politikada çok zayıfladığı söylenemez. ABD karşıtlığını o da şahlandırıyor ve böylelikle içerde kendisini sağlam tutmaya çalışıyor. Bu konuda daha fazla sonuç alacaktı fakat sivil uçağın düşürülmesi sonucu ortaya çıkan tepkiler gösterdi ki İran'da mevcut iktidara bir tepki var. Eğer İran kendisini değiştirmez dönüştürmez, demokratikleşme doğrultusunda adımlar atmazsa bu tepkilerin bugün olmazsa da yarın İran'daki mevcut sistemi sarsacak hale geleceği görülmektedir. Kuşkusuz İran'ın tecrübeleri var, devlet tecrübesi var. Muhalefeti etkisizleştirme konusunda belli bir deneyim kazandı. Hala kendisinin sistemli ve örgütlü bir konumu var. Yine dışardaki etkisi tümden de kırılmış değil. Bu açıdan İran'da kısa sürede radikal ve köklü değişiklikler beklememek lazım. Ama İran'ın sorunlarının ağırlaştığı, giderek kuşatıldığı, dışarda geriletileceği ve bunun da içerde yansımalarının olacağı açıktır. Aslında İran da bunu görüyor. Şimdiye kadar dışarda etkili olarak bunu engellemeye çalışıyordu. Artık sadece dışarda etkili olarak bunu engellemesi zor. Bu yönüyle İran ne gibi adımlar atar, bu durumdan nasıl çıkar, bunu zamanla göreceğiz. Ama ABD-İran geriliminin yeni bir aşamaya vardığı açık. Her ne kadar tansiyonu, ateşi düşürseler de mücadele bundan sonra da sürecek.

Bu mücadelenin en başta da Irak üzerinde süreceği açık. Irak'ta bu yönüyle kısa sürede istikrar sağlamak mümkün değil. İran kesinlikle Irak'tan tümden kendisini çekmeyecektir. Hatta Sadr, önceden İran'a karşıydı, gösterileri destekliyordu. Kasım Süleymani'nin vurulmasından sonra gösterileri desteklememesi, ABD'nin Irak'tan çıkmasını istemesi gibi gelişmeler oldu. İran bu tür şeyleri de değerlendirmek isteyecektir. Kuşkusuz Şiiler içinde farklı görüşler var. Sadr gibi Şiiliği ve Arap milliyetçiliğini birleştiren yaklaşımlar var. Ama yine de Şiilik çok köklü bir gelenek. Şiilik gelenek olduğu gibi, tarih boyu hep İran'a dayanmış. Bu yönüyle tümüyle İran'ın sınırlandırıldığı, etkisizleştirildiği bir durum beklemek doğru olmaz. Hala mezhepçiliğin çok güçlü olduğu Ortadoğu'da Şiilerin İran'ın politik uzantıları olma, İran'ın politikalarına zemin olma durumu dün olduğu gibi bundan sonra da devam edecektir. Ama Irak'ın istikrara kavuşması kolay değil. Yeni bir başbakan seçilmiştir ama gösteriler sürüyor ve başbakan kabul edilmiyor. Öyle bir hale geldi ki, nasıl bir hükümet olacak, bu ortamada gerçekleştirmek gerçekten zor. Hangi tarafa yakın olsa diğerinin kabul etmeyeceği bir durum ortaya çıkmış bulunuyor. ABD var, Araplar var, Irak'a müdahale ediyor, Türkiye müdahale ediyor, İran müdahale ediyor, herkes bir tarafa çekiyor. Böyle bir durum var Irak'ta. Bu, Irak açısından kolay çözülemeyecek bir kriz demektir.

Yine Kürtlerle mevcut Irak devleti arasında sorunlar tümden çözülmüş değil. Bir kısım Kürtlerde Irak'taki bu durumu, kriz ortamını demokratik anlayışla Irak'ın içinde değerlendirip kendilerini etkin kılacaklarına, bu temelde sadece Irak'ta değil, tüm Ortadoğu'da etkili olma politikası yürüteceklerine belirli birkaç şehirde devlet olma eğilimleri görülüyor. Böyle bir tartışma açılmış bulunuyor. Tabii bu 19. ve 20. yüzyılın kapitalist modernite kaynaklı yaklaşım oluyor. Sanki bununla halklar, uluslar daha çok kazanırmış gibi bir anlayış var. 19. ve 20. yüzyılda anlaşılır bir durumdu. Herkesin ulus devlete yöneldiği ve diğer toplulukları ezdiği, soykırıma uğrattığı ortamda Kürtlerin ya da başka halkların devlet olma eğilimleri anlaşılırdır. Ancak günümüzde, özellikle de Irak'ta Demokratik Ulus yaklaşımıyla hareket edildiğinde ve demokratikleşme esas alındığında Kürtler açısından daha büyük kazanma koşulları ortaya çıkmıştır. Bu temelde Kürtlerin, sadece birkaç şehirde etkili olma değil de, Irak'ta etkili olma, Ortadoğu'da etkili olma potansiyelleri artmıştır. Bunu hem Başûrê Kurdîstan için, hem Bakur, hem Rojhilat, hem de Rojava için söyleyebiliriz. Rojava'da Kürtlerin kurduğu özerk yönetim var. Eğer bu, demokratik temelde Suriye'de bir uzlaşmayla sonuçlanırsa, birkaç şehirde bir devletçik kurmaktan on kat daha fazla Kürtleri etkili kılacaktır, etkili sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Bunun imkanları Irak'ta daha fazla vardır. Ama çeşitli kesimler kışkırttığı dar milliyetçi yaklaşımlarla bu durum görülemiyor. Bir de Kürdistan'ın bütünlüğünü düşünmeyen, birkaç şehri düşünen bir yaklaşım olduğu için Kürdistan'ın diğer parçalarının aleyhine olacak bir devlet, devletçik kurma istemleri de bulunmaktadır.

Son zamanlarda Kürt devleti olabilir mi, bu krizde Kürtler ayrı bir devlet oluşturabilirler mi, 2017'de yapılan referandum fiili olarak pratikleştirilebilir mi, gibi tartışmalar var. Bu tartışmaların bir boyutu da, PKK'nin ve Bakurê Kurdîstan'daki Kürt Özgürlük Hareketinin tasfiye edilmesi temelinde Türkiye'nin böyle birkaç şehirde, Başûr'da KDP öncülüğünde bir devletçik kurmaya ikna edilmek istendiği tartışmaları var. Gerçekten böyleyse, bu çok tehlikelidir. Bunu Kürt halkı da biz de kabul etmeyiz. Kürtlerin diğer parçalardaki Kürt halkının özgürlük mücadelesinin tasfiyesi üzerine birkaç şehir üzerinde devlet kurması Kürt yurtseverliği olamaz, Kürt ulusallığı olamaz, Kürtlerin çıkarlarını da temsil etmez. Şurada bir devlet olduk, Kürt devlet kazandı gibi olumlu bir yaklaşımla ele alınamaz. Söylenenlere göre böyle bir şey tartışılıyor. Güya KDP'ye Suriye'de Derik ve çevresinde petrol bölgelerinin verilmesi temelinde KDP'nin diğer Rojava Kürdistan'ını feda edebileceği söyleniyor. Türk devletinin Rojava'da, Kuzey-Doğu Suriye'de Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye etme temelinde ABD'nin, Rojava'daki petrol bölgesini de içine alacak böyle bir proje yürüttüğü söyleniyor. Bunlar tabii ki çeşitli güçlerden gelen bilgiler. Ama izlenen politikalar, Kuzey-Doğu Suriye'deki özerk yönetimin desteklenmemesi, aksine bu yönetime sorun çıkarılması dikkate alındığında acaba böyle projeler ve hesaplar var mı, biçiminde sorular akla geliyor. Irak devletinin şu anki durumu gerçekten zayıf. Bir hükümet olsa da Türk devletinin, başka güçlerin politikasını boşa çıkaracak güçte değil. Kendi içerisinde birliğini sağlayamamış, Kürtlerle sorunları tam çözememiş bir Irak'ın Türk devletinin oyunlarını da başka güçlerin oyunlarını da boşa çıkaracak güçte olması beklenemez. O nedenle Irak'taki hükümet de mutlaka bir yerlere dayanarak ayakta kalmaya çalışıyor. Bu yönüyle Irak'ta krizin bir dönem daha süreceği anlaşılıyor.

Demokratik Ulus anlayışı temelinde bütün farklı kimliklerin özgürlüğünün olduğu, kendi özgür ve demokratik yaşamlarına kavuştukları bir demokratik Irak mümkündür. Böyle bir Irak geliştirilebilir. Ama böyle bir zihniyet ve demokratik anlayıştan çok herkes kendi konumunu güçlendirmek istiyor. Böyle olunca Şiiler bir tarafa çekiyor, Şiilerin içinde bir kesim bir tarafa çekiyor, Sünniler bir tarafa çekiyor, Kürtler bir tarafa çekiyor, böylece ortak bir politikada uzlaşma olmuyor. Bu da Irak'ın istikrara kavuşmasını engellediği gibi İran ve ABD başta olmak üzere, Türkiye ve Sünni Arap ülkeleri de dahil bir çok gücün üzerinde mücadele ettiği bir alan haline gelmiş bulunuyor. Aslında böyle bir ortam demokratik güçlerin, demokratik çözüm güçlerinin ortaya çıkmalarına elverişlidir. Demokratik bir Irak, Demokratik Ulus anlayışı temelinde bütün kimliklerin özgürlüğüne dayalı, demokratik yaşama dayalı Demokratik Irak'ı hedefleyen bir hareket ortaya çıksa bütün Irak'taki güçleri, halkı etrafına toplayarak sonuç alabilir. Ama dar milliyetçi, mezhepçi yaklaşımlar nedeniyle böyle bir politika yürütülemiyor. Bu da Irak'taki kaosun sürmesini beraberinde getiriyor.

Türkiye'deki mevcut soykırımcı sömürgeci devlet sistemi değişmeden, Kürt düşmanlığına dayalı bu gericilik, bu faşist sistem aşılmadan Ortadoğu'daki diğer alanlardaki gelişmelerin istenilen sonucu vermesi zordur. Çünkü demokratikleşmenin önünde engel olan esas güç Türk devletidir. Kürt sorununun çözümünde engel Türk devletidir. Demokratik Ulus anlayışı önünde engel Türk devletidir. Özgürlük önünde engel Türk devletidir. Bu yönüyle Türkiye'deki mücadele çok önemlidir.

ABD, Kürtler içinde Rêber Apo'nun çizgisinin etkili olmasını istemiyor

Irak'ta Kürtler üzerinde de birçok oyun var ya da KDP üzerinden çeşitli politikalar yürütülmek isteniyor. Irak'taki kriz kaos derin. Bu yönüyle ABD Başurê Kurdîstan'la ilişkileri üzerinden Irak'ta etkisini artırmak istiyor. Zaten Suriye-Irak sınırında askeri güçlerini bulundurmasının bir nedenini de böyle görmek gerekiyor. Öte yandan ABD, Kürtler içinde Rêber Apo'nun çizgisinin etkili olmasını istemiyor. Bunu görmek gerekiyor. Her ne kadar DAİŞ'e karşı mücadelede Rojava devrimci güçleriyle ABD arasında belirli bir süre taktik ilişkiler ortaya çıktıysa da ABD'nin son politikaları, Trump'ın Türkiye'yle ilişkileri dikkate alındığında Kuzey-Doğu Suriye'de, Rojava'da özgür Kürt'ten, Rêber Apo'ya bağlı halkın etkisinin olmasından rahatsız olduğu açık. Bu açıdan Trump'ın Davos'ta KDP'yle görüşmesi aslında özgür Kürt'ü, demokratik ve iradeli Kürt'ü istemediklerini, kendilerine bağlı işbirlikçi ve kendi politikalarını yürütebildikleri Kürt'ü tercih ettiklerini açıkça göstermiştir. Kuzey-Doğu Suriye'de, Rojava'da ne DAİŞ'e karşı mücadelede ne de başka bir biçimde etkisi olmadığı halde, halk içinde herhangi bir gücü olmadığı halde ENKS'yi güçlendirmek istiyorlar. Orada Kürtler birlik olsunlar, Suriye ve her güç karşısında demokratik bir irade olsunlar, bir statü kazansınlar biçiminde bir yaklaşımları yok. Aksine özgür Kürt'ü, oradaki özerk yönetimi zayıflatma, giderek bu tür güçleri etkili kılma politikası yürüttükleri görülüyor. Pratik sonuçlardan insan bunu rahatlıkla çıkarabiliyor.

ABD'nin, Efrîn'deki tutumu, Serêkaniyê ve GirêSpî'deki tutumu ortada. Hala da Türkiye'nin saldırganlığına göz yumması var. Ne Türkiye'nin saldırganlığına, işgaline ses çıkarıyor, ne de Kürtlerin Cenevre'de, şurada burada temsil edilmesini sağlıyor. Kürtler oralarda da yok. Öte yandan Rejim'le de anlaşmasını istemiyor. Yani Kuzey-Doğu Suriye'deki özerk yönetimin bir statü kazanmasını, bir çözüm ortaya çıkarmasını istemiyor. Hatta engelliyor ve sabote ediyor. Kuşkusuz Kürtlerin; hakları, özgürlük ve demokratik yaşamları kabul edilmeden herhangi bir çözümü kabul etmeleri mümkün değil. Bu yönüyle de Rejim'le de özgür ve demokratik bir yaşam kabul edilmediği müddetçe uzlaşmaları mümkün değil. Ancak ABD, demokratik temelde Kürtlerin özgür ve demokratik yaşamanı kabul edecek bir statü temelinde de Rejim'le uzlaşmasını kabul etmiyor. Halbuki, özgür ve demokratik yaşamının kabul edilmesi ve bir statüye kavuşması demek Suriye'nin demokratikleşmesi demektir. Suriye bunu kabul ettiğinde demokratikleşmeyi, yerel demokrasiyi kabul etmiş olacaktır. Sadece Kuzey-Doğu Suriye'deki Kürt bölgelerinin özgür ve demokratik yaşamının değil, Arap bölgelerinin de yerel demokrasisini kabul etmiş olacaktır. Arap halkı da şehirlerde, bulundukları alanlarda kendi meclisleriyle kendi kendilerini yönetecekler. Ama ABD bunu kabul etmiyor, engel çıkarıyor. ABD'nin konumu böyledir. Ancak Suriye'de yaptığı hesap nedir, tam netleşmiş değildir. Netleşen, Suriye'yi kendi çıkarları doğrultusunda şekillendirmek, bu konuda Türkiye ve işbirlikçilerini kullanmak istediğidir.

Özcesi ABD, yıllardır taktik ilişkide olduğu, DAİŞ'e karşı ortak mücadele ettiği Kürtlerin etkin olmasını istemiyor. Türk devletinin saldırılarına izin vermesi; özerk yönetimin, QSD'nin, PYD'nin ya da Kürtlerin orada Süryani ve Araplarla birlikte bir demokratik sistem kurmasını kabul etmediğinin açık göstergesidir. Zaten şimdiye kadar Kürlerin siyasi projelerine bir destek vermemiştir. DAİŞ'e karşı askeri güçlerle ilişki kurdu ama herhangi bir siyasi statüyü destekleyen bir yaklaşım içine

girmedi. Cenevre'de Kürtlerin temsil edilmemesi bunun açık kanıtı. Hiçbir gücü olmayan bireyler, kişiler, çevreler Cenevre'de yer alıyor ama şu anda 5 milyon civarında Arap, Kürt ve Süryani'nin olduğu alanda hakim olan özerk yönetim bu tür platformlara davet edilmiyor, dışlanıyor. Bunun tabii ki ABD'nin politikalarıyla bağı var. Sadece Türkiye engel olduğu için bu platformlara Özerk Yönetim temsilcileri gidemiyor, biçimindeki değerlendirmeler doğru değil. Evet, Türkiye kabul etmiyor. Türkiye Kürt'ün varlığını bile kabul etmiyor. Bu konuda Türk devletinin politikası net ve açık ama dünyada her şeyi Türk devletinin yönettiği bir siyasi durum da yok. Ortadoğu'da siyasal mücadele ve dengeler var, bu dengelerde Türkiye'nin belli bir etkisi var ama her şeyi belirleyecek pozisyonda değil. Türkiye istemiyor diyerek, aslında kendi politikalarını Türkiye'nin istememesiyle gerekçelendiriyorlar.

Rusya da KDP ve ENKS'yle ilişkileniyor ama onların bu ilişkileri daha çok taktik politik bir ilişkidir. Çünkü Rusya da biliyor ki, KDP, ENKS daha çok ABD'nin, Türkiye'nin kontrolünde, denetiminde olan güçlerdir. Onlarla kendi politikalarını uzlaştırmak, onları kendi politikaları için sorunsuz hale getirmek mümkün değildir. Rusya, KDP ve ENKS ilişkilerinin çok ciddi bir plana, programa, hedefe ve projeye dayandığını söyleyemeyiz. ENKS, KDP ilişkileri esas olarak Türk devleti ve ABD'yledir. ABD'nin Türk devleti üzerinden Suriye'yi şekillendirme politikası var. Türkiye bir NATO ülkesi. Bu yönüyle ABD için esas olan Türkiye ve KDP ilişkileri üzerinden Suriye üzerinde baskı kurmak ve Suriye'yi yeniden şekillendirmek istiyor. Ancak Kürtler örgütlü, Araplarla, Süryanilerle ilişkileri var. Hala önemli bir askeri güce de sahiptirler. Dünya halklarının desteği bulunuyor, Serêkaniyê ve Girê Spî'ye yönelik işgal saldırılarında dünya halklarının desteği güçlü biçimde kendisini ortaya koydu. Tüm bunlar Kürtleri orada hala en etkili siyasi güç konumunda tutuyor. Tabii ki herkes, her şeyi istediği gibi belirleme gücüne sahip değil. Bu yönüyle Suriye'de mücadele devam ediyor.

Kürtlerin hem ABD'yle ilişkileri var hem çelişkileri var. Hem ilişki içindeler hem de mücadele içindeler. Rusya ve Rejim'le de benzer bir ilişki ve mücadele söz konusudur. Kuzey-Doğu Suriye yönetimi ENKS ve diğer Kürtlerle bir Kürt iradesi ortaya çıkarmak istiyorlar. Türk devletine, Rejim'e, Rusya'ya karşı, herkese karşı bir ortak Kürt iradesi ortaya çıkarmak istiyorlar. Ama ENKS böyle bir ortak Kürt iradesini ortaya çıkarmaktan çok oradaki mevcut özerk yönetimi zayıflatıp, etkisizleştirip giderek hakim olma hesapları güdüyor. Özgür Kürt karşıtlığıyla bir şeyler elde etmeyi umuyor. Öyle ki, Kürt düşmanı Türk devletiyle ilişkileri kesmiyorlar, Türk devletine açık tutum takınmıyorlar, özerk yönetimi güçlü biçimde sahiplenmiyorlar. "Ya bize teslim edilir, bize verilir ya da biz Türk devletiyle, ABD'yle şuyla buyla özerk yönetimi etkisizleştirir, tasfiye ederiz, oradaki kazanımlara konarız" gibi çok ucuz, basit yaklaşımları var. Orada Kürt halkı örgütlü, onlar da bir devrim yapmışlar, bu kadar mücadele vermişler, 10 binden fazla şehit, 20 binden fazla da yaralı vermişler. Büyük bir mücadele yürütmüşler. Elbette Kürtler de bu kazanımlarını korumak isteyeceklerdir. Bu açıdan bir mücadele alanı. Herkes, her güç kendini etkili kılmak ister. Kendi politikasının hakim olmasını ister. ABD de Türkiye de KDP de ENKS de ister, ama herkesin dediği de olmaz. Çünkü orada bir halk var, bir mücadele var. Eğer devrimci güçler etkili mücadele ederlerse hem bir statü kazanırlar, hem de Suriye'nin demokratikleşmesini sağlayan gelişmeler ortaya çıkarabilirler.

Artık halkların zamanı gelmiştir

Tabii ki Suriye yönetiminin anlayışı ve zihniyeti kabul etmezler, etmiyorlar da. Eğer özerk yönetim, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını kabul eden bir yaklaşımları olursa uzlaşma içine girmeleri anlaşılır bir durumdur. Ama bunun da kolay olmadığı anlaşılıyor. Bir taraftan Rejim'in zihniyeti çok fazla değişmemiş, diğer taraftan ABD Rejim'le bir uzlaşma istemiyor, engelliyor, KDP ve ENKS'nin Kürt birliğini yaratmaktan çok oradaki yönetimi zayıflatan yaklaşımları var. Türk devleti hala işgal alanlarını genişletmek istiyor. Tüm bunlar o alanlardaki mücadelenin sürdüğünü, süreceğini açıkça göstermektedir. Tüm gelişmeleri şu bu gücün politikalarından çok orada halkların örgütlü gücünün, mücadele iradesinin belirleyeceği açıktır. Türk devletinin saldırdığı dönemde Kürtlerin önemli bir siyasi güce sahip olduğu görüldü. Tüm dünya halklarının desteği alındı. ABD de Türk devleti de çok zor durumlara düştüler. Türk devleti saldırdı ama Kürtlerin pozisyonu, siyasi etkisi birden çok güçlü hale geldi. Ama ABD-Türkiye anlaşarak orada bir ateşkes sağlatarak bu gelişmenin önünü aldılar. İşgal saldırılarını başlattılar, sonra da ateşkes biçiminde bir durum yaratarak düştükleri zor durumdan kendilerini kurtarmaya çalıştılar. Şu gerçek ortaya çıktı ki; Kürtler mücadele ettiklerinde, direndiklerinde konumları, pozisyonları zayıf değildir. Mücadele ederek birçok şeyi kazanabileceklerini 10 gün kahramanca sürdürülen yoğun direnişte gördüler.

Kuşkusuz Ortadoğu'da kapitalist modernist güçlerin, yerel statükocu güçlerle, yine kapitalist modernist güçlerin kendi aralarında, yerel statükocu güçlerin kendi aralarındaki yürüttükleri mücadeleler de siyasal gelişmeleri etkilemede önemli rol oynamaktadır. Ancak artık siyasal gelişmeleri sadece bu eksende değerlendirmek yanlış olmaktadır. Hep, bu güçlerin politikası nedir, şu güçlerin politikası nedir, nasıl politika izliyorlar, ekseninde değerlendirmeler büyük bir mücadele içine girmiş, bedel ödemiş halkların ayağa kalkışını görmezlikten gelmek olur. Sanki halkların bu ayağa kalkışı önemsizmiş gibi bir durum ortaya çıkabilir. Artık ister bölgesel savaşlar olsun, ister dünya savaşı olsun, ne olursa olsun halkların iradesini dikkate almadan siyasal değerlendirme yapmak yanlıştır ve yanılgılara götürür. Artık halkların zamanı gelmiştir, halklar da siyasal gelişmelere yön vermektedir, mücadele etmektedir ve etkilemektedir. Kapitalist modernist güçler, onların bölgedeki hegemonya mücadelesi ve yerel devletçi güçlerin çatışmaları ne olursa olsun artık halkların iradesi dikkate alınmadan yeni dengeler oluşturulamayacaktır. Eskiden dünya savaşlarında esas olarak hegemon güçler savaşırdı, onların savaşı sonucu dengeler belirlenirdi. Artık dengeleri belirlemede halkların mücadelesinin gücünün etkisi de belirleyici olacaktır. Bu açıdan Irak'taki, Lübnan'daki, İran'daki halk hareketlerini kimse küçümseyemez. Kürdistan'da halkın özgür ve demokratik yaşam iradesi küçümsenemez.

Gerçekten halklar artık devletçi sistemi sarsıyor. Bizim irademiz dikkate alınmadan kurulacak hiçbir siyasi dengenin ve statükonun uzun bir ömrü olamaz, diyorlar. Zaten bütün dengeler görecelidir tarihten bugüne. Bundan sonra da göreceli olacaktır. Ancak göreceli olan bu dengede de halkların demokratik siyasi iradelerinin yeri olacaktır. Özellikle de devletçi sistem sürdüğü müddetçe aralarında mücadele olacaktır ve bazı siyasal dengeler oluşacaktır. Sonradan kendisini güçlendiren, konumlandıran ve gücünü büyütenler yeniden mücadele içine girecekler, yeni dengeler kurulacaktır. Devletçi ve sömürücü uygarlık tarihi boyunca böyle olmuştur. Bundan sonra da olacaktır. Özellikle de halklar tümden siyasal, toplumsal, ekonomik ve kültürel yaşamın hakim gücü olana kadar bu devam edecektir ama artık yeni dengeler kurulurken halkların da etkisi olacaktır, onların da mücadelesinin sonuçları olacaktır. Dış güçler, hegemon güçler halkları dikkate almak zorunda kalacaklardır. Bölgedeki yerel iktidarlar, güçler, otoriteler halkları dikkate almak durumunda kalacaklardır. Yoksa hiçbir dengenin, hiçbir statükonun kalıcılığı olamaz. Bunu özellikle vurgulamamız gerekiyor. Bu nedenle de zaten uluslararası hegemon güçler de bu halk hareketlerini dikkate alıyorlar, onları kendi politikalarının parçası yapmaya çalışıyorlar. Yerel devletçi güçler de böyle yapıyor. Eğer halk güçleri örgütlü olurlarsa, doğru politika yürütürlerse uluslararası hegemon güçlerin ve yerel devletçi güçlerin bu yaklaşımlarından da yararlanarak halkların iradesinin etkili olduğu yeni, belli bir uzlaşmaya dayanan demokratik sistemler ortaya çıkarılabilirler.

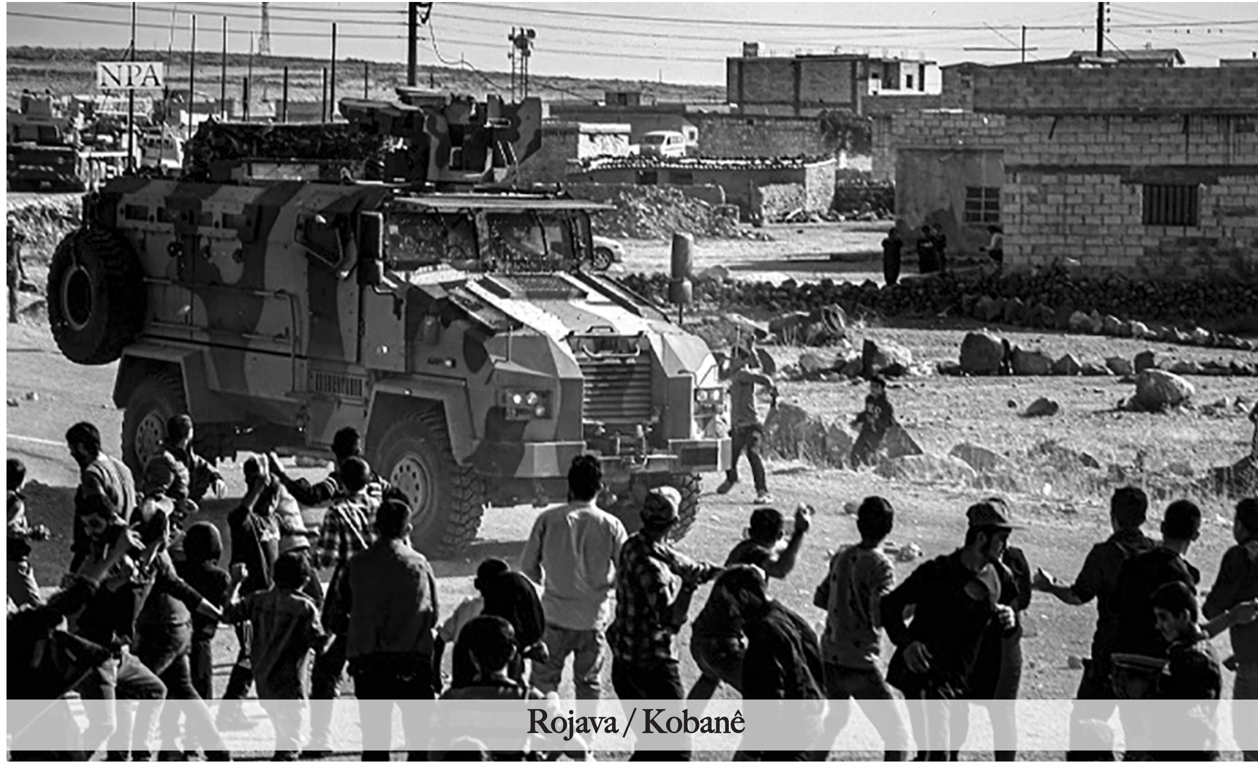
Bugünden yarına halkların iradesinin, isteğinin tümüyle hakim olduğu bir demokratik sistem belki hemen kurulamayabilir ama her yerde halklar kendini örgütledikleri, kendilerinin siyasi gücünü ortaya koydukları ve sistemde belli düzeyde siyasi iradelerini kabul ettirdikleri anayasal demokrasilere ulaşabilirler. Devlet+demokrasinin farklı biçimlerini her ülkede gerçekleştirebilirler. Artık bu, imkanlar dahiline girmiştir. Demokratik devrimler gerçekleşebilir ancak bir süre daha devletin tümden atılamadığı ama küçüldüğü, etkisizleştirildiği, egemen güçlerin önemli düzeyde sınırlandırıldığı toplumsal demokratik güçlerin etkili olduğu demokratik sistemlerin kurulması da mümkündür. Zaten bireyciliğe dayalı bir demokratik anlayış, yani bir Avrupa tipi demokrasi Ortadoğu'da sonuç alamaz. Ortadoğu'da bunların yerleşmesi, sonuç alması mümkün değildir. Nitekim şimdiye kadar bu tür eğilimler hiçbir sonuç almamıştır. Türkiye'de Avrupa'daki gibi bireysel haklara dayalı bazı şeyler geliştirilmek isteniyor ama onun da sonuç almadığı ortadadır. Bu açıdan Ortadoğu'da savaşlar, çatışmalar sert biçimde yürüyor. Halklarla egemen güçler arasındaki mücadele de sert biçimde devam ediyor. Halkların özgürlük ve demokrasi iradesinin Ortadoğu gerçekliğine dayalı, toplumcu değerleri olan, toplumcu karakteri olan bir mücadele biçiminde sürdüğü açıktır. Toplumcu demokrasi temelinde gerçek anlamda halkın özgür ve demokratik yaşamda belirli bir etkinliğe ulaştığı bir döneme girilmiş bulunmaktadır.

Ortadoğu'da demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü önündeki esas engel Türk devletidir

Kuşkusuz Ortadoğu'daki tüm mücadeleler önemlidir, önemli sonuçları ortaya çıkmaktadır. Ancak Ortadoğu'da gerçek anlamda yeni dengelerin, statükoların oluşması, Ortadoğu'nun demokratikleşmesi ancak ve ancak Türkiye'deki değişimle mümkündür. Türkiye'deki mevcut soykırımcı sömürgeci devlet sistemi değişmeden, Kürt düşmanlığına dayalı bu gericilik, bu faşist sistem aşılmadan Ortadoğu'daki diğer alanlardaki gelişmelerin istenilen sonucu vermesi zordur. Çünkü demokratikleşmenin önünde engel olan esas güç Türk devletidir. Kürt sorununun çözümünde engel Türk devletidir. Demokratik Ulus anlayışı önünde engel Türk devletidir. Özgürlük önünde engel Türk devletidir. Bu yönüyle Türkiye'deki mücadele çok önemlidir. Bu açıdan en başta da Kürtlerin özgür ve demokratik yaşama kavuşmaları temelinde tüm halkların Ortadoğu'da özgür ve demokratik yaşamaları açısından Türkiye'deki soykırımcı sömürgeci sistemin değişmesi çok çok önemlidir. Bu gerçekliği görmeden Kürtler hiçbir parçada gerçek anlamda özgür ve demokratik yaşama kavuşamazlar. Kavuştuklarını sanırlar ama kendilerini aldatırlar. Başûr'da bazı kazanımlar elde edilmiştir. Bu kazanımlar Türkiye'de demokratikleşme gelişmez, Kürt sorunu çözülmezse her an tehlikededir. Nitekim sürekli Irak'ta yaptığımız hatayı şurada burada yapmayacağız, demektedirler. Bu, Türk devletinin tutumunu açıkça ortaya koymuyor mu? Referandumdan sonra tutumları ne oldu, Kerkük'te tutumları ne oldu? DAİŞ'i destekleyen bunlar değil miydi, Kürt halkının her yerdeki kazanımlarını ortadan kaldırmak için DAİŞ'i saldırtan Türk devleti değil miydi?

Sadece Türkiye'de değil, İran'da, Suriye'de, Irak'ta eğer Kürt sorununda bir milliyetçi, gerici tutum varsa bunları besleyen Türk devletinin varlığıdır. Türk devletinde soykırımcı sömürgeci sistem çözülüp demokratikleşmenin önü açıldığında Kürtlerin yaşadığı hiçbir yerdeki ülke, devlet mevcut Kürt düşmanı politikalarını sürdüremez, sürdürmesi de mümkün değildir. Bu açıdan Türk devleti nerede Kürt sorunu çözülse bunu kendine tehdit olarak görüyor. Biliyor, oralarda çözümler olursa kendi politikalarını zorlayacak. Bu açıdan da her yerde Kürt kazanımlarını yıkma mücadelesi veriyor, bunu da sürdürecektir. Türkiye demokratikleşmediği müddetçe nerede bir Kürt kazanımı varsa Türk devletinin tehdidi altındadır. Bu gerçekliği görmek gerekiyor. Bu açıdan hem Kürtler hem de Ortadoğu'nun tüm demokratik güçleri eğer özgür ve demokratik yaşama kavuşmak istiyorlarsa Türkiye'de yürütülen demokratikleşme mücadelesine, Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek vermek durumundadırlar. Bu mücadelenin parçası haline gelmek durumundadırlar. Herhangi bir Kürt örgütü, Kürt

Hep, bu güçlerin politikası nedir, şu güçlerin politikası nedir, nasıl politika izliyorlar, ekseninde değerlendirmeler büyük bir mücadele içine girmiş, bedel ödemiş halkların ayağa kalkışını görmezlikten gelmek olur. Sanki halkların bu ayağa kalkışı önemsizmiş gibi bir durum ortaya çıkabilir. Artık ister bölgesel savaşlar olsun, ister dünya savaşı olsun, ne olursa olsun halkların iradesini dikkate almadan siyasal değerlendirme yapmak yanlıştır ve yanılgılara götürür. Artık halkların zamanı gelmiştir.

Rojava / Kobanê

özgürlük mücadelesi Bakurê Kurdîstan'daki ve Türkiye'deki özgürlük mücadelesini kendi mücadelesi olarak görmüyorsa, tutumuyla bu mücadeleyi beslemiyor ve desteklemiyorsa gaflet içindedir. Kürt'ün özgür ve demokratik yaşam kanununu anlamamış, kavrayamamıştır. Kürt nasıl özgür ve demokratik yaşama kavuşacak, kazanımlar kalıcı olacak bunu anlayamamıştır. Bu açıdan Bakurê Kurdîstan'da, Türkiye'de yürütülen özgürlük ve demokrasi mücadelesi çok çok önemlidir. Bakurê Kurdîstan'da yürütülecek mücadele Ortadoğu'daki tüm gelişmeleri belirleyecektir.

Eğer AKP-MHP faşist iktidarı çözülürse, yenilgiye uğratılırsa bu, bütün Kürdistan parçalarının büyük kazanımı haline gelecektir. Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin önü de açılacaktır. Ortadoğu'da yeni bir tarih başlayacaktır. Bunu Kürtlerin de tüm halkların da bilmesi gerekiyor, bunun anlaşılması gerekiyor. Bunun böyle olmasını sağlayan mevcut Türk devletinin zihniyeti ve politikalarıdır. Bu yönüyle “Türk devletinin politikaları nedir, zihniyeti nedir, bizi ilgilendirmez,” denilemez. Kürdistan'ın hiçbir parçasında, hiçbir örgütün mücadelesi, hiçbir Kürt siyasetçisi, Kürt oluşumu, Kürt siyasal örgütlenmesi ve demokratik kurumları böyle söyleyemez. Bu bakımdan Bakurê Kurdîstan'daki mücadeleyle paralel hale gelmeleri, bu mücadeleye güç vermeleri, bu mücadeleyi başarıya götürecek bir tutum ve yaklaşım içinde olmaları zorunludur. AKP-MHP faşizmine karşı mücadele aynı zamanda, kendilerinin özgür ve demokratik yaşam mücadelesidir. Bu yönüyle AKP-MHP faşist iktidarına karşı yoğun bir mücadele verilmiştir, bu iktidar kurulduğundan bugüne bu mücadele yürütülmektedir. ,

AKP-MHP iktidarı kendiliğinden gitmez, seçimle de gitmez

Bu iktidar Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye etmek için iktidara getirildi. Rêber Apo'nun esaretinden sonra AKP iktidarı, Kürt halkının özgürlük mücadelesini tümden tasfiye edecekti, Kürtleri yeniden sisteme entegre edecekti. Dinci karakteri böyle kullanılacaktı. Ama Rêber Apo'nun duruşu, PKK öncülüğündeki Özgürlük Mücadelesi, AKP iktidarının bu oyunlarını ve hesaplarını tümüyle bozmuştur. AKP bugün gerçek yüzüyle bütün halkların, toplumların ve dünyanın karşısındadır. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin karşısında başarısız oldukları için, istediği sonucu alamadığı için AKP, şimdi tüm maskeleri düşürülmüş olarak halkların, toplumların ve dünyanın önündedir. MHP'yle birbirlerine sarılmışlardır.

2019'da önemli bir mücadele verildi. AKP-MHP iktidarı zayıflatıldı. ‘Tecridi kıralım, faşizmi yıkalım, Kürdistan'ı özgürleştirelim’ mücadelesi Türkiye'de çok önemli siyasal sonuçlar ortaya çıkarmış, tecridi zayıflatmıştır. Belki 4-5 görüşmeden sonra İmralı üzerinde yeniden tecrit kurulmuştur ama artık tecrit eski gücünde değildir, zayıflamıştır, mücadele edildiği takdirde bu tecrit kırılacaktır. Yine 2019'da ‘Tecridi kıralım, faşizmi yıkalım, Kürdistan'ı özgürleştirelim’ hamlesi, AKP'yi yerel seçimlerde bozguna uğratarak AKP iktidarına kaybettirmiştir. Aslında AKP iktidarı kaybetti, yenilgi yaşadı 7 Haziran'da olduğu gibi. 7 Haziran'dan sonra da demokratik siyasal güçler gereğini yapıp etkili politika yürütemedikleri için Erdoğan çeşitli güçlerle ittifak yaparak iktidarını sürdürmüştü. 31 Mart yerel seçimleri, yine 23 Haziran İstanbul seçimleriyle de AKP iktidarı kaybetmişti. Ama demokratik siyasal güçler ittifak yaparak, yenilmiş AKP iktidarını iktidarı bıraktıracak biçimde mücadele etmedikleri için AKP yeniden kendisini toparlayarak, savaşa ve şovenizme sarılarak iktidarını bugüne kadar getirmiştir. Ama içerde de dışarda da zayıf konumdadır. Her ne kadar şovenizmi, milliyetçiliği şahlandırarak toplumu peşine katmak istese de sonuç alamamaktadır. AKP-MHP iktidarı giderek zayıflamaktadır. Savaş politikası da AKP iktidarını kurtaramıyor.

Ama bu iktidarın götürülmesi için mücadele gerekiyor.

Bu iktidar kendiliğinden gitmez. Seçimle de gitmez. Seçimle bu iktidarın gideceğini düşünenler yanılıyor. Evet, halk desteğini kaybetmiştir, bu kesin ve doğrudur. Demokratik bir seçim olsa kaybeder ama kendi iktidarını beka sorunu olarak gören, “ben gidersem Türkiye çökecek” diyen AKP-MHP faşist ittifakı hiç iktidarı bırakır mı? Böyle diyenlerin seçimle iktidarı bırakacağına kim inanır? Eğer inanılıyorsa o zaman bu iktidar doğru değerlendirilmiyor ve anlaşılmıyordur. Bu kadar beka sorunundan bahseden, kendi iktidarlarını Türkiye'nin geleceği olarak gören, kendi iktidarı dışında her gücün ihanet olduğunu söyleyen bir iktidar seçimle gider mi? Biliyor ki demokratik bir seçimde kaybederler. Bu açıdan kaybetmemek için her yol ve yöntemi deneyecektir. Bu gerçekliğin bilinmesi gerekiyor.

Faşizm ancak örgütlü toplumun ayağa kalkışı ile alaşağı edilebilir

Bu bakımdan toplumun örgütlenerek faşizme karşı mücadeleyi yükseltmesi gerekiyor. Faşizmin örgütlü toplumla, halkın mücadelesiyle alaşağı edileceğine inanılması gerekiyor. Bu, demokratik yöntemdir. Demokrasi düşmanlarına karşı, demokratik seçimle gitmek istemeyenlere karşı halkın örgütlü demokratik topluma dayanarak ayağa kalkması, bu temelde bu iktidarı düşürmesi, bu iktidarı alaşağı etmesi meşru ve demokratik bir yöntemdir. Bu yönüyle kimse kendisini kandırmamalıdır. Bu iktidara karşı bütün demokrasi güçleri bir araya gelerek mücadeleyi yükseltmelidir. AKP-MHP faşist iktidarı kendini örgütlüyor, milisler örgütlüyor. Bunların hepsi iktidardan gitmemek içindir. Çatışmadan, dövüşmeden gitmeyecektir. 15 Temmuz'da belirli güçleri örgütlediği görüldü, daha da örgütlüyor. İktidarını kaybettiği an, iktidardan düşürülmeye zorlandığı an bu güçler harekete geçirilecektir. Şimdi yeniden darbe var, darbe olacak, şu bu deniliyor. Bu bile gösteriyor ki, AKP-MHP iktidarı kaybettiğini görünce bir darbe yalanını ortaya atıyor, hayali bir düşman ortaya çıkarıyor. Önümüzdeki dönemde muhalif ve demokrasi güçlerine karşı mücadeleyi bir de bu gerekçeyle yürütecekler. Bunun bu temelde gündemleştirilmesi bile bu iktidarın gitmek istemediğini, gitmemek için birçok şeye sarıldığını ve sarılacağını ortaya koymaktadır. Gitmiyorum, darbe var, darbeye karşı direneceğim diyecek, hatta kendi muhaliflerini darbecilerle ittifak yaptı, işbirlikçilik yaptı diye suçlayacak.

Demokratikleşme mücadelesiyle tecride karşı mücadele iç içe geçmiştir

2019'da şu açıkça görüldü; Rêber Apo üzerindeki tecritle tüm Kürt halkı üzerindeki, Türkiye halkları üzerindeki tecrit arasında bağ var. Rêber Apo'ya tecrit sadece Önderliğe yönelik tecrit değildir, tüm Kürt halkına, tüm Türkiye halkına, hatta Ortadoğu halklarına yönelik bir tecrittir. Onların tecrit altına alınması, zindana alınması demektir. Şu anda Kürdistan ve Türkiye zindan haline getirilmiştir. Bunun dayanağı da İmralı zindan gerçeğidir. 2019 tecride karşı mücadeleyle demokratikleşme arasındaki bağın görülmesi çok önemlidir. Demokratikleşmeyle Kürt sorunu arasındaki bağ da açık ve nettir. Herkes de şunu görmektedir; Kürt sorunu çözülmediği müddetçe Türkiye demokratikleşmez, demokratikleşmeyecektir. Tecrit kalkmadığı, Rêber Apo özgürleşmediği müddetçe de Türkiye'de demokratikleşme adımı atılmayacaktır. Tecrit demek Kürt düşmanlığı demektir. Kürtlere ve tüm demokrasi güçlerine karşı savaş demektir. Bu açıdan demokrasi mücadelesi de halklar üzerindeki bu tecride karşı mücadeleyle gerçekleşebilir. Bu yönüyle tecritle demokratikleşme arasındaki bağ, demokratikleşmeyle Kürt sorununun çözümü arasındaki bağ çok iyi görülmelidir. Bu çerçevede tecride karşı mücadeleyle demokratikleşme mücadelesini, Kürt sorununun çözüm mücadelesini iç içe yürütmeden Türkiye'de demokratikleşmenin sağlanması, Kürt sorununun çözülmesi mümkün değildir. Bu bakımdan tecride karşı mücadele çok çok önemlidir. Bu mücadelenin 2019'da olduğu gibi 2020'de de sürdürülmesi gerekiyor. Tabii ki demokratikleşme mücadelesi ile iç içe sürdürülecektir. Demokratikleşme mücadelesiyle tecride karşı mücadele iç içe geçmiştir. Bunları birbirinden kopararak gerçek demokratikleşme mücadelesi verilemez. Tecride karşı mücadele verilmeden, Kürt sorununun çözümü için mücadele verilmeden demokratikleşme mücadelesi verilebilir mi, bu mümkün müdür? Bu yönüyle demokratikleşmenin tecritle, Kürt sorununun çözümüyle bağını kurmayan her türlü demokratikleşme yaklaşımları kandırmacadır, sahtedir, kendini kandırmaktır, demokratikleşme doğrultusunda sonuç alıcı bir mücadele içine girmemektir.

Bu yönüyle 2020'de Kürt halkının, tüm demokrasi güçlerinin, özgürlük ve sol sosyalist güçlerinin faşizme karşı mücadeleyi yükseltmesi gerekiyor. Bu faşizme karşı mücadeleyi yükselterek tecridin kırılması gerekiyor. Faşizmin, İmralı tecridine, soykırımcı Kürt politikasına kendisini dayandırdığını çok açık ve net ortaya koyup bu temelde demokrasi güçlerini mücadele içerisine çekmek gerekiyor. Eğer 2020 yılında da, önümüzdeki aylarda da 2019'da olduğu gibi faşizmi yıkma, demokrasiyi gerçekleştirme mücadelesi güçlü yürütülürse bunun tecritle bağı, Rêber Apo'nun özgürleşmesiyle bağı iyi kurulursa AKP-MHP iktidarını 2020 yılında yenilgiye uğratmak mümkündür. Zaten zor ayakta kalıyor, savaşa dayanarak ayakta kalıyor. Bu açıdan tabii ki savaş politikalarına da şiddetle karşı çıkılması gerekiyor. Demokrasi güçlerinin savaş politikalarına daha fazla karşı çıkması gerekiyor. Türk devletinin Suriye'deki tüm işgallerine; Efrîn işgaline, İdlib, Serêkaniyê, Girê Spî, Cerablus, Bab, tüm alanlardaki işgallerine karşı çıkmak gerekiyor. Libya'ya çete göndermesine karşı çıkmak gerekiyor. Şengal'e, Maxmur'a yönelik saldırılarına karşı çıkmak gerekiyor. Başurê Kurdîstan'a yönelik saldırılarına karşı çıkmak gerekiyor.

Tabii ki Kürdistan'ın tüm parçalarında da bu doğrultuda mücadelenin sürdürülmesi gerekiyor. Önderliğin tecridine karşı mücadelede, AKP-MHP faşizmine karşı ve Türkiye'yi demokratikleştirme mücadelesinde herkes rolünü oynamalıdır. Tabii ki Rojava kendi özgünlüğünde hedeflerle, sloganlarla bu mücadeleyi yürütmeli. Başûr'da Türk devletinin saldırıları var, buna karşı kendi özgünlüğünde ve demokratikleşme temelinde mücadele yürütmesi gerekiyor. Dünyanın neresinde Kürtler varsa, Kürt düşmanlığında öncü olan AKP-MHP faşist iktidarına karşı mücadeleyi 2019'da olduğu gibi geliştirmeleri gerekiyor. AKP-MHP faşist iktidarı 2019'un sonunda Rojava'da işgal harekatı yaptı, bazı yerleri işgal etti. Bunların kabul edilmemesi gerekiyor. Türk devletinin Kürt düşmanlığı netleşmiştir. Türk devletine karşı mücadele etmeden Kürt halkı hiçbir yerde özgür ve demokratik yaşamı kazanamaz. Bu netleşmiştir. Bunu herkesin görmesi gerekiyor. Zaten Rojava'da çok somut biçimde halkımız gördü, oranın demokratik güçleri, Araplar, Süryaniler gördü. Başûr halkımız da Rojhilat halkımız da bunu böyle görmeli. Dünyadaki tüm Kürtler böyle görmeli.

Bu açıdan 2020 yılında Kürdistan'ın bütün parçalarındaki mücadele bütünlüklü yürütülmeli, birbirini tamamlamalı. Bu da esas olarak Türkiye'nin saldırganlığına yöneltilecek bir doğrultuda olmalı. Her parça kendi özgünlüğünde mücadele etmeli ama bu mücadelenin önemli bir boyutu AKP-MHP faşizmine, onun işgaline karşı olmalı. Rojava'da da Başûr'da da işgal var. Türk devleti, soykırımcı sömürgecilik yenilgiye uğratılmadan ne Rojava'da ne Başûr'da ne Rojhilat'ta ne Bakûr'da, hiçbir yerde Kürtler özgür ve demokratik yaşama kavuşabilirler. Bu, Kürt'ün özgür ve demokratik yaşam bilinci olmalıdır. Türk devlet gerçeği çok iyi görülmelidir. Kürt gerçeği çok iyi anlaşılmalıdır. Kürt'ün mücadele gerçeği, hangi temelde mücadele verirse özgür ve demokratik yaşama kavuşacağı gerçeği çok iyi anlaşılmalıdır. Rêber Apo bu gerçekleri açığa çıkardı, netleştirdi. Türk devletinin demokratikleşmeden Ortadoğu'nun demokratikleşmeyeceğini çok açık ve net bir biçimde ortaya koydu. Mücadelemiz Türk devlet gerçeğini, Kürtlerin nasıl özgürlüğe kavuşacağını, Ortadoğu'nun nasıl demokratikleşeceğini netleştirdi. Bu açıdan gerçekten de mücadelemiz hem Rêber Apo çizgisinde ideolojik ve teorik olarak hem de pratik olarak tüm gerçekleri aydınlattı. Halkları aydınlattı, mücadele edenleri aydınlattı. Bu temelde etkili ve doğru mücadele verildiği takdirde kesinlikle Kürt halkının özgürlüğü de Ortadoğu halklarının demokratik yaşama kavuşması da uzak değildir.

■■■

> **AKP-MHP faşist iktidarı kendiliğinden gitmez. Seçimle de gitmez. Seçimle bu iktidarın gideceğini düşünenler yanılıyor. Evet, halk desteğini kaybetmiştir. Demokratik bir seçim olsa kaybeder ama kendi iktidarını beka sorunu olarak gören, ben gidersem Türkiye çökecek diyen AKP-MHP faşist ittifakı hiç iktidarı bırakır mı? Böyle diyenlerin seçimle iktidarı bırakacağına kim inanır? Eğer inanılıyorsa o zaman bu iktidar doğru değerlendirilmiyor ve anlaşılmıyordur.**

22. yılda komploya ve tecride karşı topyekûn özgürlük direnişini zafer çizgisinde geliştirelim!

PKK Yürütme Komitesi

Uluslararası Komplo, Kürt'ü yok sayan ve yok etmek isteyen zihniyet ve siyasetin son planlı saldırısı olarak tarihin en ağır katliam ve soykırımı olma gerçeğini ifade ediyor. Böyle bir saldırganlığın Önder Apo'nun imhasını ve ona dayanarak PKK'nin tasfiyesini amaçladığını, bunlara dayanarak da Kürt düşmanı soykırım zihniyet ve siyasetini başarıya götürmeyi hedeflediğini çok iyi biliyoruz. Bu bakımdan 22. yılına girerken hareket ve halk olarak Uluslararası Komplo gerçeğini mevcut gelişmeler temelinde tekrar tekrar irdeleyip bilince çıkarmamız ve komplo karşısında özgür birey ve demokratik toplum olarak nasıl durmamız gerektiğini yeniden değerlendirmemiz büyük önem taşıyor.

PKK'nin Tüm Kadro ve Sempatizanlarına!

Değerli Yoldaşlar,

'Kürt Soykırım Günü' olan 15 Şubat Uluslararası Komplo'sunun ve komploya karşı büyük özgürlük direnişinin 22. yılına giriyoruz. Hareket ve halk olarak 21 yıldır Önder Apo öncülüğünde Uluslararası Komplo saldırılarına karşı tarihi bir direniş yürütüyoruz. Bu temelde öncelikle bu kahramanlık direnişinin yaratıcısı Önder Apo'yu ve tarihi İmralı Direnişi öncülüğünde gerçekleşen halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesini selamlıyoruz. 'Güneşimizi Karartamazsınız' şiarıyla Önder Apo etrafında ateşten çember oluşturan, 21 yıldır Önder Apo'yu sahiplenen ve savunan kahraman şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. 22. yılda Önderlik ve şehitler çizgisinde daha doğru ve kararlı bir biçimde yürüyerek Uluslararası Komplo'yu ve onu temsil eden İmralı işkence ve tecrit sistemini yenilgiye uğratıp tarihe gömme hedef ve irademizi bir kez daha ifade ediyoruz.

Bu vesileyle, komploya karşı direnişin 7. yıldönümünde İmralı işkence ve tecrit sistemiyle birlikte yaşamama ve bu sistemi yerle bir etme çağrısı yaparak 1-2 Şubat gecesi bedenini ateşe veren PKK Yeniden İnşa Komitesi üyesi Viyan Soran Yoldaşı da saygı ve minnetle anıyoruz. Her ne kadar uyguladığı yöntemi benimsemesek de, yaptığı tarihi çağrının büyük önemini derinden idrak ediyoruz. Komploya karşı direnişin 22. yılında hareket ve halk olarak Viyan Soran Yoldaşın çağrısına her zamankinden çok daha güçlü bir biçimde sahip çıkacağımızı ve pratikleştireceğimizi belirtiyoruz. Bu temelde 3. dönem partileşmemizin öncülerinden olan Viyan Soran Yoldaşı şehadetinin 14. yıldönümünde bir kez daha anıyor, amacını başarma ve anısını yaşatma sözümüzü yineliyoruz.

Değerli Yoldaşlar,

Halkımızın 'Kara Gün' olarak tanımladığı 15 Şubat Komplosunu 21. yıldönümünü yaşıyoruz. Yani hareketimiz ve halkımız için bu 22. 'Kara Şubat' oluyor. Bu temelde her yerde Uluslararası Komploya karşı eylemler gelişiyor. Komployu kendi içinde yenmekten tutalım da Uluslararası Komplocu sistemi, onu var eden zihniyet ve siyaseti yok etmeyi hedefleyen gerilla ve halk eylemlerine kadar dört parça Kürdistan ve yurtdışında tarihi önemde eylemler gerçekleşiyor. Hareketimiz ve halkımız 22. yılda Uluslararası Komplo'yu kesin yenilgiye uğratıp tarihe gömme iddia ve iradesini bu temelde net bir biçimde ortaya koyuyor. Ancak Uluslararası Komployu ve onu temsil eden İmralı işkence ve tecrit sistemini parçalayıp yenilgiye uğratarak yok etme temelinde var ve özgür olacağına, insanlığın tarihi özgürlük yürüyüşüne önemli bir katkı sunacağına inanıyor. Çünkü Uluslararası Komplo Kürt soykırım sistemini temsil ediyor, Kürt halkını yok sayan ve yok etmek isteyen zihniyet ve siyasetin uluslararası düzeyde örgütlü ve planlı bir saldırısı oluyor.

Kürt'ü yok sayan, yok etmek isteyen zihniyet ve siyasetin son planlı saldırısı: Uluslararası Komplo

Bu temelde Uluslararası Komplo'yu küresel kapitalist sistemin öncülüğü olan ABD yönetiminin kararlaştırıp planlayarak uygulamaya koyduğunu biliyoruz. Yine söz konusu öncülüğün, Uluslararası Komplo'yu başarıya götürebilmek için bütün iktidar ve devlet güçlerini komploda ihtiyaç duyduğu oranda kullandığını da biliyoruz. Böylece Uluslararası Komplo, Kürt'ü yok sayan ve yok etmek isteyen zihniyet ve siyasetin son planlı saldırısı olarak tarihin en ağır katliam ve soykırımı olma gerçeğini ifade ediyor. Böyle bir saldırganlığın Önder Apo'nun imhasını ve ona dayanarak PKK'nin tasfiyesini amaçladığını, bunlara dayanarak da Kürt düşmanı soykırım zihniyet ve siyasetini başarıya götürmeyi hedeflediğini çok iyi biliyoruz. Bu bakımdan 22. yılına girerken hareket ve halk olarak Uluslararası Komplo gerçeğini mevcut gelişmeler temelinde tekrar tekrar irdeleyip bilince çıkarmamız ve komplo karşısında özgür birey ve demokratik toplum olarak nasıl durmamız gerektiğini yeniden değerlendirmemiz büyük önem taşıyor.

Kısaca Uluslararası Komplo deyip geçmemek gerekiyor. Nelere dayandığını, kimler tarafından kararlaştırıldığını, nasıl planlandığını, amaçlarının ve hedeflerinin neler olduğunu, nasıl yürütüldüğünü, nasıl amansız bir imha saldırganlığı olduğunu çok iyi bilince çıkarmamız gerekiyor. Buradan baktığımızda, kuşkusuz Uluslararası Komplo'nun, küresel sistemin ortaya çıkardığı Kürt soykırımı gerçeğine bağlı olduğunu, onu başarıya götürmek amacını taşıdığını net bir biçimde görüyoruz. Ne zamanki Kürt'ü yok sayan ve yok etmek isteyen zihniyet ve siyasete dur diyen ve onun yerine Kürt varlığını ve özgürlüğünü geçiren bir Önderlik, parti ve mücadele ortaya çıkıyorsa, işte o zaman söz konusu bu düşünsel ve pratik gelişmeye Uluslararası Komplo dediğimiz saldırı dayatılıyor.

Çok iyi biliyoruz ki, Önder Apo gerçeği Kürt halkının varlık ve özgürlüğünün temsil edilmesi oluyor. Hem de en zor koşullarda, sıfırdan başlanarak en küçük bir duyguyu, düşünceyi, örgütü, eylemi, imkânı iğne ucuyla kuyu kazarcasına bir çabayla ortaya çıkartmayı ifade ediyor. Dikkat edilirse ABD öncülüğündeki küresel kapitalist sistemin 'Uluslararası Komplo' diye tanımladığımız saldırısı da işte böyle bir Önderlik gelişimini ortadan kaldırmayı amaçlıyor ve hedefliyor. Uluslararası Komplo saldırısının bütün oklarını Önder Apo'ya yöneltmiş olması kesinlikle bu anlama geliyor. Çok açık ki, Önder Apo şahsında saldırılan esas güç Kürt halk gerçekliği ve Kürt özgürlüğüdür; Kürt özgürlüğüne dayalı olarak Ortadoğu'nun demokratikleşmesi ve insanlığın tarihi özgürlük ve demokrasi yürüyüşünün gelişmesidir. Dolayısıyla Uluslararası Komplo, Kürt varlığına bir düşmanlık ve saldırıdır, Kürt'ün özgürlüğüne saldırıdır. Uluslararası Komplo, Ortadoğu halklarının demokratikleşmesine ve demokratik birliğine yöneltilen saldırıdır. Uluslararası Komplo insanlığın özgür ve demokratik yaşamına yöneltilmiş en vahşi saldırı olmaktadır. Tüm bu değerlerin temsili olarak ortaya çıkan Önder Apo gerçeğini hedeflemesi onun stratejik ve ideolojik amaçlarını net bir biçimde ortaya koymaktadır.

21 yılda Ortadoğu ve Kürdistan adeta bir kan gölü haline getirilmiştir

Bilindiği gibi, Uluslararası Komplo somut olarak 9 Ekim 1998 günü Önder Apo'nun Suriye'den çıkartılmasıyla başlatılmış, Rusya'dan Avrupa'ya ve oradan da Afrika'ya kadar uzanan tarihin en büyük takibi dört ayı aşkın süreyle yürütülmüştür. Böyle bir saldırı ile Önder Apo'nun imhası hedeflenmiş ve buna dayanılarak da Kürt halkının özgürlük öncüsü olan PKK'nin tasfiyesi gerçekleştirilerek Kürt Soykırımı'nın önündeki tüm engeller ortadan kaldırılmak istenmiştir. Bu temelde Kürt Soykırımı'nın başarıya götürülmesi hedeflenmiştir. Dikkat edilirse, uluslararası komplocu güçler gerçekten de oldukça planlı ve örgütlü bir biçimde hareket etmişlerdir. Kendileri açısından gerçekleştirilebilecek en uygun bir saldırı stratejisini ortaya çıkartıp uygulamaya koymuşlardır. Kürt Soykırımı'nı gerçekleştirerek Ortadoğu'yu daha çok bölüp-parçalama, faşist diktatörlükler altında yaşar hale getirme, yaşamı tüm insanlığa zehir etme hedefi gütmüşlerdir.

Uluslararası Komplo saldırısı altında geçen 21 yıl içerisinde Ortadoğu'da ve Kürdistan'da yaşananlar ortadadır. Ortadoğu'nun demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü yönündeki bütün çabalar engellenip boşa çıkartılırken, bu 21 yılda Ortadoğu ve Kürdistan adeta bir kan gölü haline getirilmiştir. Kürt sorununun özgürlükçü demokratik çözümü engellenmiş, Ortadoğu'daki demokratik gelişmeler boğulmuş, insanlığın özgürlük umutları karartılmaya çalışılmıştır. Başta Kürtler olmak üzere Ortadoğu halkları binlerce evladını böyle bir ağır kriz ve çatışma ortamında şehit vermiştir. Sonuçta Kürt özgürlüğü ve Ortadoğu demokrasisi engellenmiş, ama başta silah tekelleri olmak üzere tüm tekelci sermaye güçleri kârlarını onlarca kat artırmışlardır. Kürt ve Ortadoğu halklarının kanı üzerinden göbeklerini şişirmişlerdir. Adeta kan emici birer vampir olduklarını net bir biçimde ortaya koymuşlardır.

Şimdi 15 Şubat komplosu ve komploya karşı tarihi direnişin yeni bir yılına girerken tüm bu gerçeklikleri, tarihsel süreç içerisinde yaşanan olayları, bunların ne anlama geldiğini, kimler tarafından yapıldığını, bunlara karşı nasıl durulup mücadele edildiğini

ve bundan sonra da nasıl mücadele edilmesi gerektiğini her zamankinden daha fazla sorgulayıp, bilince çıkartmamız gerektiği açıktır.

Değerli Yoldaşlar,

Bilindiği gibi, Uluslararası Komplo saldırısı somut olarak 9 Ekim 1998 günü Önder Apo'nun Suriye'den çıkartılmasıyla başlatılmış olsa da, ondan önceki süreçte de 1990'ların başından itibaren böyle bir saldırının hazırlanması durumu vardır. Yine söz konusu saldırının Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı ve Kürt halkının soykırıma tabi tutulması olan Kürt sorunuyla bağlı olduğu da bilinmektedir. Geçen 21 yıllık süreç içerisinde geliştirilen özgürlük ve demokrasi mücadelesi karşısında çok değişik biçimler alarak, yeni yeni planlamalara kavuşturularak uygulanmaya ve başarılmaya çalışılmıştır. Örneğin 9 Ekim 1998 gününden itibaren Önder Apo'nun komplocu yöntemlerle imhası ve buna dayanılarak Kürt halkının özgürlük öncüsü olan PKK'nin tasfiye edilmesi hedeflenmiştir. Tabii bunların gerçekleştirilmesine dayalı olarak da Kürt Soykırımı'nın tamamlanması hedefi güdülmüştür. Ancak bu komplocu imha saldırılarına karşı Önder Apo'nun geliştirdiği çok dikkatli ve duyarlı bir duruş ve mücadele, yine Hareketimizin ve halkımızın 'Güneşimizi Karartamazsınız' şiarı temelinde Önder Apo etrafında kenetlenmesi söz konusu imha hedefini boşa çıkartmış ve başarısız kılmıştır. Karanlık yöntemlerle Önder Apo'yu imha edemeyeceğini anlayan komplocu güçler, yöntem değiştirerek ve yeni bir planlama yaparak 15 Şubat 1999 komplosunu ortaya çıkartmışlardır. Dikkat edilirse, Kürt Soykırımı ve PKK'nin tasfiyesi ve Önder Apo'nun imhası hedefinden vazgeçmemişlerdir; sadece komplocu yöntemlerle Önder Apo'yu imha edemeyince yöntem değiştirmek, kendilerine yeni imha yöntemleri bulmak zorunda kalmışlardır.

15 Şubat Komplosu'yla buldukları ve seçtikleri imha yöntemiyse çok açık ki idam yöntemi olmuştur. 15 Şubat 1999 günü çeşitli kirli pazarlıklar temelinde ABD yönetiminin Önder Apo'yu TC devletine teslim etmesinin temel amacı kesinlikle bu tarzda bir imhanın gerçekleştirilmesidir. Bu temelde sonu gelmez bir Kürt-Türk savaşı yaratmak ve bundan çıkar sağlamak istemişlerdir. Ancak Önder Apo, uluslararası komplocu güçlerin söz konusu idam yöntemlerine karşı da çok duyarlı ve yaratıcı bir temelde ve onu boşa çıkartıp başarısız kılmayı hedefleyen güçlü bir duruş ve mücadele geliştirmiştir. Önder Apo'nun idamı boşa çıkartmaya dönük tarihi duruş ve direnişine Hareketimiz ve halkımız da daha doğru ve etkili yöntemlerle sahip çıkıp katılım göstermiş, böylece komplocu güçlerin idam planları da boşa çıkartılıp başarısız kılınmıştır. Önder Apo, Kürt varlığı ve özgürlüğünü hedeflediği kadar, Uluslararası Komplo'nun Türkiye demokrasisini ve birliğini de hedeflediğini ortaya koyarak ve bu temelde Türkiye kamuoyunda önemli bir duyarlılık yaratmayı başararak, komplocu güçlerin sonsuz bir Türk-Kürt çatışması yaratmayı hedefleyen idam yöntemlerini de başarısız kılmayı bilmiştir.

İmralı Mücadelesi

Dikkat edilirse, böyle bir tutum ve direniş temelinde idam da önlenmiş, ancak komplocu güçler, Önder Apo'nun imhası ve PKK'nin tasfiyesi hedefinden vazgeçmemişlerdir. Önder Apo'nun komplocu yöntemlerle ve idam yöntemiyle fiziki imhasını gerçekleştiremeyince, bu sefer İmralı tecrit ve işkence sistemi içerisine alıp, çürütme politikasıyla ideolojik ve siyasi imhasını gerçekleştirmek istemişlerdir. Böylece tarihin en ağır fiziki ve psikolojik baskı, işkence ve tecrit ortamında Önder Apo'yu düşünemez, yeni düşünceler geliştiremez, dolayısıyla mücadele edemez duruma getirmeyi, bu temelde PKK'yi ve Kürt halkını Önderliksiz kılarak mücadele edemez duruma düşürüp parçalanır ve tasfiye olur hale getirmeyi hedeflemişlerdir. İmralı çürütme politikasının hedefi kesinlikle budur. İmralı işkence ve tecrit sistemi tamamen bir ideolojik ve siyasi tasfiye sistemidir. Önder Apo'nun deyimiyle Uluslararası Komplo'da gardiyanlık rolü verilen Türk egemenleri, Önder Apo'ya ve PKK'ye karşı İmralı tecrit ve işkence sistemi temelinde mücadele etmeyi kendi çıkarları açısından daha uygun bulmuşlardır. İdamı durdurmaları ve İmralı çürütme politikasını gündeme getirmeleri tamamen bu temeldedir ve böyle bir amaca bağlıdır.

Ortalama insan aklı İmralı işkence ve tecrit sistemine karşı mücadele edilip başarılı olunamayacağını sansa da, Önder Apo'nun dehası, disiplini ve yaratıcılığı söz konusu işkence ve tecrit koşullarında da çalışıp mücadele edebilmeyi ve zafer kazanmayı öngörmüştür. Koşullar çok ağır ve imkânlar yok denecek kadar az olsa da Önder Apo düşmanın dayattığı İmralı mücadelesini kabul etmiş, böyle bir mücadeleyi yürütüp başarılı sonuçlar alacağına inanmış, Hareketimizi ve halkımızı böyle bir mücadele etrafında kenetlenmeye ve bu mücadeleyi destekleyip yürütmeye çağırmıştır. Hareketimiz ve halkımız da Önder Apo'nun bu çağrısına olumlu yanıt vermiş, böylece İmralı çürütme politikasına karşı ve komployu yenilgiye uğratma amacı temelinde tarihi İmralı mücadelesi ortaya çıkmıştır.

Devlet + demokrasi formülü temelinde Kürt sorununun çözümünü öngören Demokratik Konfederalizm Sistemi, PKK ve Kürt halkı tarafından güçlü bir biçimde sahiplenilince, uluslararası komplo güçlerinin AKP eliyle komployu başarıya götürme planları da bozulmuş, AKP de Komplo'yu yürütmede başarısız kalmıştır. Nitekim Kürt sorununun Demokratik Konfederalizm temelindeki çözümü etrafında PKK kendisini yeniden eğitmiş, programlamış, örgütlemiş ve 2005 yazına kadar kendini Demokratik Konfederalizm çizgisinde yeniden yapılandırarak, Uluslararası Komplo'ya karşı ve komployu yenilgiye uğratmayı hedefleyen yeni bir mücadele süreci içerisine girmiştir.

Önder Apo, çok zor ve imkânı az koşullarda da olsa insan üstü bir çabayla yeniden bir araştırma ve inceleme çalışması yürütmüş, Uluslararası Komplo'yu anlama ve onu yenilgiye uğratmanın yol ve yöntemlerini bulma yönünde bütünlüklü ve derinlikli bir düşünce yoğunlaşması yaşamış ve ortaya çıkardığı yeni düşünceleri 'Sümer Rahip Devletinden Demokratik Uygarlığa' adlı savunmasında kapsamlı bir teorik çözümlemeye kavuşturmuştur. Söz konusu çözümlemede 'Demokratik Ortadoğu ve Özgür Kürdistan' çözüm formülünü geliştirerek, Kürt sorununun Ortadoğu çapında demokratik çözümünün teorisini ve programını ortaya çıkarmıştır. Önder Apo'nun geliştirdiği bu yeni teori ve program, Uluslararası Komplo güçlerinin İmralı çürütme politikasını başarıya götürmekle görevlendirdiği Bülent Ecevit'in, 'Kürt sorununun Avrupa Birliği'ne giriş çerçevesinde ve bireysel haklar temelindeki çözüm programını' yerle bir etmiştir.

Nitekim komplocu güçler, Önder Apo'nun geliştirdiği 'Demokratik Ortadoğu ve Özgür Kürdistan' çözümü karşısında Ecevit'in bireysel haklara dayalı Kürt çözümünün hiçbir geçerliliğinin olmayacağını anlayınca, kısa bir anda Ecevit hükümetini düşürmüşler ve yerine İslam ümmeti ve İslam kardeşliği temelinde Kürt toplumunu aldatabileceğini düşündükleri AKP iktidarını Uluslararası Komplo saldırısını başarıya götürmek üzere görevlendirmişlerdir. AKP iktidarı, 2002 sonundan itibaren aldığı bu görevi 2003-2005 yılları arasında bir yandan 'İslam Ümmeti Birliği' kandırmacasını geliştirerek, diğer yandan PKK'ye içten tasfiyeci-provokatif bir çizgi dayatıp PKK'yi bölüp-parçalamaya çalışarak uygulamaya koymak ve başarmak için yoğun çaba harcamıştır. Buna karşı Önder Apo, 'Bir Halkı Savunmak' isimli savunmasıyla cevap vermiş, bir yandan tasfiyeciliği teşhir ederken, diğer yandan paradigma değişimi temelinde geliştirdiği Kürt sorununun Demokratik Konfederalizm çizgisindeki çözümüyle AKP'nin İslam ümmeti anlayışını boşa çıkartmayı başarmıştır.

21 yıllık büyük mücadele ve ortaya çıkan mevcut sonuç tarihi öneme sahiptir

Devlet + demokrasi formülü temelinde Kürt sorununun çözümünü öngören Demokratik Konfederalizm Sistemi, PKK ve Kürt halkı tarafından güçlü bir biçimde sahiplenilince, uluslararası komplo güçlerinin AKP eliyle komployu başarıya götürme planları da bozulmuş, bu temelde AKP de Uluslararası Komplo'yu yürütmede başarısız kalmıştır. Nitekim Kürt sorununun Demokratik Konfederalizm temelindeki çözümü etrafında PKK kendisini yeniden eğitmiş, programlamış, örgütlemiş ve 2005 yazına kadar yeniden yapılanmasını tamamlamıştır. Kendini Demokratik Konfederalizm çizgisinde yeniden yapılandırarak, Uluslararası Komplo'ya karşı ve komployu yenilgiye uğratmayı hedefleyen yeni bir mücadele süreci içerisine girmiştir.

AKP sahtekârlığı temelinde de PKK'nin imha ve tasfiye edilemeyeceğini gören uluslararası komplocu güçler, yeniden durum değerlendirmesi yaparak, 23 Ağustos 2005 tarihinden itibaren PKK'ye karşı yeniden topyekûn özel savaş konsepti temelinde imha ve tasfiye planlarını uygulamaya koymak zorunda kalmışlardır. Nitekim 2005 tarihinden bu yana süreç içerisinde çeşitli taktik ateşkesler gündeme gelmiş olsa da uluslararası komplocu sistem, topyekûn özel savaş konsepti temelinde PKK öncülüğünü ve Kürt halkının direnişini imha ve tasfiye etmeyi hedefleyen bir saldırıyı yürütmüştür ve hala da çok çeşitli yöntemlerle ve ittifaklar temelinde yürütmeye çalışmaktadır. Buna karşı Önder Apo, PKK ve Kürt halkı da söz konusu topyekûn faşist-soykırımcı saldırıları boşa çıkartmayı hedefleyen ve son derece yaratıcı, zengin yöntemler içeren bir topyekûn devrimci direnişi geliştirmiştir ve bugün de söz konusu direniş, dört parça Kürdistan ve yurtdışında Uluslararası Komplo'yu yenilgiye uğratma, komplonun temsilini yapan İmralı işkence ve tecrit sistemini parçalama, Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşması temelinde Kürt sorununu çözüme götürme hedefi doğrultusunda kararlılıkla sürmektedir.

21 yıl az bir süre değil, uzun bir tarihi süreci ifade ediyor. Dolayısıyla bu kadar uzun bir sürede yürütülen mücadele eğer daha yaratıcı ve etkili yol ve yöntemlerle geliştirilmiş olsaydı, kuşkusuz sonuçları çok daha ileri düzeyde olabilirdi. Uluslararası Komplo çoktan yenilerek tarihin çöp sepetine atılabilirdi. İmralı işkence ve tecrit sistemi yıllar öncesinden paramparça edilerek Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşması sağlanabilirdi. Önder Apo şunu ifade etti: "PKK doğru çizgide altı ay savaşsa yenemeyeceği düşman yoktur, çözemeyeceği sorun yoktur" dedi. Demek ki izlenen mücadele yöntemlerinde hatalar ve yetersizlikler vardır, zayıf bir mücadele yürütülmüştür.

Kuşkusuz 21 yıldır yaşanan bu büyük mücadele ve ortaya çıkan mevcut sonuç tarihi öneme sahiptir. Hiç kimse bu durumu hafife alamaz, basit göremez ve mevcut sonuçlara yüzeysel ve ucuz yaklaşamaz. Kim ki öyle yaklaşmak isterse kesinlikle somuttan koparak yanılgıya düşer. Fakat gerçek böyle olmakla birlikte, bu 21 yıllık mücadelenin de doğru değerlendirilmesi, çeşitli aşamalarında yaşananların gerçekçi analiz edilmesi, doğruları ve başarıları kadar hataları ve başarısızlıklarının da ortaya çıkartılarak doğru ve yeterli bir eleştirel-özeleştirel yaklaşımın geliştirilmesi kesinlikle gereklidir. Biz bu durumu bundan önceki yıldönümlerinde de zaman zaman gündemleştirerek gerçekleştirmeye çalıştık. Örneğin 21 yıl boyunca Uluslararası Komplo saldırganlığına karşı direnişin tarihi önemde olduğunu, hiçbir zaman küçümsenip hafife alınamayacağını, ortaya çıkartılan sonuçların insanlığın özgür ve demokratik yaşam umutlarını güçlü bir biçimde canlı tuttuğunu belirttik. Bunlar önemli görüşlerdi ve gerçekliği ifade ediyorlardı.

Fakat şu hususları da değerlendirdik ki, Uluslararası Komplo ve komploya karşı mücadelede yeni bir yıla girerken bunları yeniden ifade etmekte kesinlikle yarar var: Evet, bir günde Önder Apo'yu imha etmeyi, altı ayda PKK'yi tasfiye etmeyi ve Kürt Soykırımı'nı başarmayı hedefleyen, Uluslararası Komployu 21 yıldır başarısız kılmış olmanın kendisi tarihin en büyük başarılarından birisidir. Bunu hiç kimse yadsıyamaz ve de görmezden gelemez. 21 yıldır küresel kapitalist sistemin komplocu saldırılarını boşa çıkartıp, başarısız kılmış olmak Kürdistan Özgürlük Hareketinin tarihi başarısına işaret etmektedir. Bu gerçeği bu temelde görüp ifade etmemiz gereklidir. Çünkü saldırı hafif ve tek yanlı değildir. Dikkat edelim, sıradan bir saldırı değil, bir soykırım saldırısıdır. Katliam ve imhaları hedefleyen, bu yöntemlerle yürütülen bir saldırıdır. Yine saldırı bir gücün, iki gücün, üç gücün değil, iktidar ve devletçi sistemin son modernitesi olan kapitalist modernitenin ABD-İsrail-İngiltere öncülüğü temelinde planlayarak, tüm iktidar ve devlet güçlerinin ve onlara bağlı çete örgütlenmelerinin ortaklaşa ve birlikte yürüttükleri bir saldırıdır. Gerçekten de saldırı katliamcıdır, imhacıdır, soykırımcıdır, küresel düzeydedir ve topyekûndur. Önder Apo'yu, PKK'yi, Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesini hedefleyen Uluslararası Komplo saldırısı işte bu düzeyde bir imha ve tasfiye saldırısıdır. O nedenle, sadece kendi öz gücüne dayanarak, büyük bir cesaret ve fedakârlıkla ve her gün şehitler vererek Kürt halkının geliştirdiği direnişin bu komplocu saldırıları 21 yıldır boşa çıkartmış ve başarısız kılmış olması, hala buna karşı büyük mücadele yürütür konumda bulunması, bu temelde Kürt sorununu çözme, Kürt varlık ve özgürlük mücadelesini zafere taşıma umut ve amaçlarını her zamankinden daha güçlü bir biçimde canlı tutuyor olması büyük bir başarıyı ve gelişmeyi ifade etmektedir. Öncelikle bunu doğru anlamak ve tüm boyutlarıyla vurgulamak kesinlikle gerekir.

Fakat diğer yandan biz şunu da değerlendirmiştik: Tabii 21 yıl az bir süre değil, uzun bir tarihi süreci ifade ediyor. Dolayısıyla bu kadar uzun bir sürede yürütülen mücadele eğer daha yaratıcı ve etkili yol ve yöntemlerle geliştirilmiş olsaydı, kuşkusuz sonuçları çok daha ileri düzeyde olabilirdi. Uluslararası Komplo çoktan yenilerek tarihin çöp sepetine atılabilirdi. İmralı işkence ve tecrit sistemi yıllar öncesinden paramparça edilerek Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşması sağlanabilirdi. Önder Apo şunu ifade etti: "PKK doğru çizgide altı ay savaşsa yenemeyeceği düşman yoktur, çözemeyeceği sorun yoktur" dedi. Dikkat edelim, 21 yıl 42 tane altı ay yapıyor. Demek ki izlenen mücadele yöntemlerinde hatalar ve yetersizlikler vardır, eksiklikler çoktur. Zayıf bir mücadele yürütülmüştür.

Kendi örgütledikleri yargı kurumlarında bile artık PKK'yi mahkûm edemiyorlar

Tabii biz şunu da çok iyi biliyoruz ki, komplocu güçler de Önder Apo'yu İmralı işkence ve tecrit sistemi altında tutarak PKK'nin altı ay içerisinde tasfiye olacağını hesaplıyorlardı. Fakat aradan 42 altı ay geçti, ama PKK dimdik ayakta ve özgürlük mücadelesine öncülük ediyor; dört parça Kürdistan'a yayılmaktan da öteye ulusal sınırları aşarak Ortadoğu bölgesine yayılmış, hatta bölgesel sınırları da aşarak küresel bir özgürlük ve demokrasi hareketi haline gelmeyi başarmış bulunuyor. İşte DAİŞ karşısında Kürt halkının yürüttüğü tarihi kahramanlık mücadelesinin sonuçları ortadadır. 1 Kasım Dünya Kobanê Günü'nde ve 2 Kasım Dünya Rojava Günü'nde dünyanın dört bir yanında gelişen etkinliklerde görüldü ki, Önder Apo'nun özgürlük ve demokrasi çizgisi başta kadınlar ve gençler olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki tüm işçi ve emekçiler tarafından dikkatle izleniyor, okunuyor, inceleniyor, benimseniyor. Böyle bir bilinç temelinde örgütlenerek eyleme geçiliyor. İnsanlık Kürt halkını, Kürt Özgürlük Mücadelesini ve Önder Apo gerçeğini daha yakından tanıyor, sahipleniyor ve soykırımcı-komplocu saldırılara karşı Kürt halkının mücadelesiyle dayanışma içine giriyor. Kürt

halkının özgürlük mücadelesini dört bir yanda geliştirdiği eylemlerle destekliyor.

Dolayısıyla PKK'yi altı ayda tasfiye edeceğini sanan komplocu güçler 42 tane altı ay geçtikten sonra Kürdistan sınırlarını da aşarak tüm dünyada kadınların, gençlerin, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların özgürlüğünü ve demokrasisini isteyen bir PKK'yle karşı karşıya kalmış bulunuyorlar. Öyle ki artık mızrak çuvala sığmıyor. Yalanla, dolanla PKK'yi karalamak, PKK'ye karşı saldırı yürütmek de mümkün olmuyor. Kendi örgütledikleri yargı kurumlarında bile artık PKK'yi mahkûm edemiyorlar. Tam tersine PKK'ye karşı yürüttükleri saldırılar nedeniyle, Kürt halkı üzerinde uyguladıkları baskı ve soykırım nedeniyle kendi örgütledikleri hukuk kurumları bile kendilerini mahkûm eden kararlar almak zorunda kalıyor. İşte gerçek bu düzeye ulaşmış durumdadır. Gelişmenin bir boyutu bu temeldedir.

Fakat yukarda da ifade ettiğimiz gibi, eğer 21 yıl içerisinde Önderlik çizgisinde doğru ve etkili mücadele edilseydi kuşkusuz gelişmeler mevcut durumu kat kat aşacaktı. Şu an yenilmeyen, bölgeye ve dünyaya yayılan ve direnen bir özgürlük hareketinin mücadelesinden bahsediyoruz. Geçen süreçte eğer Apocu çizgide doğru ve yeterli mücadele edilseydi, o zaman sadece dört bir yanda mücadele eden bir hareketten değil, Kürdistan'ın farklı alanlarında ve Ortadoğu'nun değişik yerlerinde büyük zaferler kazanmış bir hareketten söz edecektik; birçok alanda Demokratik Ulus inşaları geliştirmiş, Demokratik Konfederalizmler örgütlemiş olan bir gelişmeyle karşı karşıya kalacaktık. İnsanlığı Üçüncü Dünya Savaşı'ndan çıkartacak bir bölge ve dünya demokratik devrimi, demokratik konfederalizm hareketi zafer yolunda ilerliyor olacaktı. Dikkat edilirse bu süreçlerin henüz başındayız. Bu anlamda gelişmeler dardır, sınırlıdır. Önderlik çizgisinin ve gösterilen kahramanlığın gereklerine uygun ve yeterli değildir. Bu bakımdan da ciddi bir eleştirel-özeleştirel sorgulamaya ihtiyaç var. Geçen 21 yıllık mücadelenin derslerini derinliğine çıkartıp özümsemek üzere bu pratiği Önderlik çizgisinde derinliğine eleştirel-özeleştirel sorgulamadan geçirmemiz zorunludur. Bunu herkes yapmalıdır, ama herkesten daha çok da Apocu militanlar, PKK'nin kadro ve sempatizanları yapmalıdır. Önderlik çizgisinin esas alınması temelinde derinliğine bu pratiğin analizini geliştirmeli, başarıları kadar yetersizliklerini de görmeli, söz konusu yetersizlikleri ortaya çıkartan hata ve yanılgıları bulup onları mutlaka düzeltmeyi bilmelidir.

Uluslararası Komplo'ya karşı 22. yıl mücadelesinin büyük başarıları böyle bir eleştirel-özeleştiri yenilenmeye, netleşmeye ve kararlaşmaya bağlıdır. Tüm yoldaşlar Şubat ayı boyunca böyle derin bir sorgulamayı mutlaka yapabilmelidir. 21 yıllık tarihi mücadelenin zengin derslerini çıkartarak kendilerini yenileyip 22. yıl mücadelesini bu temelde planlayıp yürütmeyi öngörmelidirler. 22. Şubat ayında Uluslararası Komplo'yu yenme ve İmralı işkence ve tecrit sistemini parçalama hedefiyle yeni bir mücadele hamlesini kesinlikle başlatmalılar. Bunu her alandaki komiteler daha derin bir bilinçle, daha yüksek bir kararlılıkla, daha güçlü bir zafer inancı ve azmiyle yürütebilmeliler. Eğer hepimiz böyle yaparsak inanalım ki, 22. yıl İmralı işkence ve tecrit sisteminin paramparça edildiği, Uluslararası Komplo'nun yenilgiye uğratıldığı, Kürdistan'ın özgürlüğü ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesi temelinde yeni bir dünyanın yaratılması için büyük gelişmelerin yaşandığı bir yıl olacaktır.

Sovyetler Birliği'den sonra kapitalizmin kriz ve savaş gerçeği

Değerli Yoldaşlar,

Çok açık ki yaşadığımız tarihsel sürece ve güncel siyasi gelişmelere biraz daha kapsamlı ve ayrıntılı bakmakta büyük yarar vardır. Nitekim biz Uluslararası Komplo'nun Kürt sorunuyla bağlı olduğunu, komployu planlayıp yürütenlerin Kürt sorununu yaratan güçler olduğunu söyledik. Tabi Kürt sorunu da Birinci Dünya Savaşı içerisinde küresel kapitalist modernite sistemi tarafından ortaya çıkartılmış bir sorun olduğuna göre, o halde Uluslararası Komplo da dünya savaşıyla bağlantılıdır. Buradan ele alıp baktığımızda geçen yüzyılı ve Üçüncü Dünya Savaşı ile Uluslararası Komplo'nun bağını daha doğru anlayıp çözümleyebiliriz.

Çok iyi biliyoruz ki, geçen yüzyıl içerisinde askeri çatışmaların yoğunlaştığı dönemler oldu, hafiflediği dönemler oldu. Askeri çatışmaların yoğunlaştığı dönemlere dünya savaşı dönemi dendi, hafiflediği dönemler ise kapitalizmin krizinin, bunalımının azaldığı dönemler olarak değerlendirildi. Fakat geçen yüzyıla bütünlüklü baktığımızda biz şu gerçekleri de net bir biçimde görüyoruz: Aslında kapitalizm demek esas olarak 'kriz, kaos, çelişki ve çatışma' demektir. Kapitalist sömürü sistemi ancak baskıyla, terörle, katliam ve savaşla yürütülebilir ve yaşatılabilir. Bu bakımdan da aslında kapitalizmin krizsiz ve kaossuz hali yok gibidir, çatışmasız ve savaşsız bir durumu ve dönemi söz konusu değildir. Eğer geçen yüzyıllık dönem içerisinde ara ara bu tür durumlar görülmüşse, bunun kapitalizmin karakterinden ziyade Rusya'da 1917 yılında gerçekleşen Ekim Devrimi temelinde ortaya çıkan gelişmelere dayalı olarak yaşanmış olduğunu şimdi çok daha iyi görüyoruz. Bu bakımdan da Sovyetler Birliği'nin çözülüşünden itibaren kapitalizmin kriz, kaos, çatışma ve savaş gerçeğinin çok daha net açığa çıktığını ve 30 yıldır devam ettiğini, söz konusu savaştan çıkış emareleri de gösteremediğini yine daha net bir biçimde görüp, anlıyoruz.

Bütün bunlardan şu sonuçları rahatlıkla çıkartabiliriz: Madem ki Kürt sorunu küresel kapitalist modernite sisteminin ortaya çıkardığı bir sorunsa, bugün de söz konusu sorunu ayakta tutan güç aynı güçtür. Yine madem ki Kürt sorunu bir dünya savaşı içerisinde ortaya çıkmışsa, kendisi savaş demek olan kapitalist sistemin varlığı içerisinde sürekli bir savaşla söz konusu sorun var edilebilmektedir. Bu da bizi, Uluslararası Komplo'yla Üçüncü Dünya Savaşı'nın iç içe gelişmekte olduğu sonucuna götürmektedir. Bu çerçevede yeni bir yıldönümünde Uluslararası Komplo saldırısını değerlendirirken, kuşkusuz onu Üçüncü Dünya Savaşı'nın 30 yıllık gelişim süreci içerisinde ele almak ve değerlendirmek daha doğru ve sonuç verici olacaktır. Hele hele içinde bulunduğumuz süreçte Üçüncü Dünya Savaşı'nın yeni bir aşamaya girmekte olduğu dikkate alınırsa, o zaman mevcut siyasi-askeri gelişmeleri böyle bir bakışla ele almak hem 30 yıllık tarihsel süreci daha doğru ve derinlikli anlamamıza ve hem de güncel siyasi-askeri gelişmeleri doğru çözümleyerek olası gelişmeleri doğruya yakın kestirmemize yol açacaktır.

Bu temelde ele aldığımızda da Üçüncü Dünya Savaşı'nın ve Uluslararası Komplo'nun 30 yıllık tarihsel gelişimini şu şekilde bir ifadeye kavuşturabiliriz: Bilindiği gibi, Üçüncü Dünya Savaşı Sovyetler Birliği'nin çözülüşüyle başlamıştır. Somut olarak savaşı başlatan olay, 2 Ağustos 1990 günü Saddam Hüseyin yönetimi tarafından Kuveyt'in işgal edilmesiyle başlatılan Körfez Krizi ve arkasından gelişen Körfez Savaşı olayıdır. Bunlar temelinde ABD, 'Yeni Dünya Düzeni' adı altında yeni bir planlama geliştirmiş, Saddam Hüseyin yönetiminin Kuveyt'i işgalini gerekçe yaparak yüzbinlerce askeri gücünü Ortadoğu'ya sevk edip Ortadoğu'nun hassas noktalarını askeri denetim altına alan bir mevzilenmeyi ortaya çıkarmıştır. Derler ki 'bir olaydan en fazla kim fayda görüyorsa söz konusu olayın arkasında o gücü aramak gerekir.' Kuşkusuz 2 Ağustos 1990 Kuveyt'i işgal saldırısını Saddam Hüseyin yönetimi kararlaştırmış ve uygulamıştır. Fakat söz konusu saldırıdan en çok yararlanan güç ise ABD olmuştur. O halde Saddam Hüseyin yönetiminin Kuveyt işgalinin ABD tarafından bir biçimde teşvik edilmiş, yönlendirilmiş olduğunu değerlendirmek çok da hatalı olmamaktadır.

Nitekim geçen sürece baktığımızda bu tür durumları bir kere değil, birçok kez görüyoruz. Çünkü El-Kaide'nin 11 Eylül 2001 tarihli İkiz Kule Saldırısı da buna benzer bir olay oluyor. ABD'nin daha büyük bir askeri güçle ve işgal temelinde Afganistan ve Irak üzerinden Ortadoğu'ya askeri yöneliminin önünü açmış bulunuyor. O halde tıpkı Saddam Hüseyin yönetiminin Kuveyt'i işgali gibi, El-Kaide'nin Amerika'daki İkiz Kulelere saldırısı da ABD'nin Ortadoğu işgalinin önünü açan, zeminini hazırlayan, gerekçesini oluşturan bir olay oluyor. Dahası sanki önceden planlanmış gibi, mevcut olaylar karşısında ABD yönetiminin de son derece hızlı, hazırlıklı davrandığını ve bu temelde yaklaşım göstererek hareket ettiğini görüyoruz. Böylece Körfez Krizi ve savaşıyla ABD yönetimi, kapitalist modernite sistemi adına 'Yeni Dünya Düzeni' olarak adlandırdığı stratejisini uygulama zemini buluyor.

Bu stratejiyi bazıları 'Amerika İmparatorluğu'nun yaratılması olarak da tanımladı. ABD'nin, 'Tek süper güç' haline gelmekte olduğunu söyleyenler de oldu. Fakat Önder Apo bunların tersine görüş belirtti. "Güçlü ABD, Sovyetler Birliği'yle çatışan ABD'dir" dedi. Sovyetler Birliği'nin çözülmesiyle dünyada bloklaşmanın ortadan kalkmasının dünya genelinde çelişki ve çatışmaları daha çok açığa çıkaracağını ve bunun da özgürlük ve demokrasi mücadelelerinin önünü daha fazla açacağını değerlendirdi. Nitekim geçen 30 yıla baktığımızda yaşananlar çok büyük ölçüde Önder Apo'nun düşünceleri temelinde gerçekleşti. Yaptığı değerlendirmeler çok büyük ölçüde pratikte gerçeklik buldu.

Kısaca Üçüncü Dünya Savaşı, Ortadoğu'nun statükocu güçlerinin eylemiyle başlamış gibi görünse de, aslında küresel kapitalist modernite sisteminin bir saldırısı olarak ortaya çıktı. Küresel kapitalist modernite sistemi adına da kuşkusuz söz konusu saldırıları birinci derecede yürüten güç Amerika Birleşik Devletleri oldu. Bu bakımdan küresel sermaye sistemiyle ulus devlet statükoculuğu arasında yaşanan bir çatışma biçiminde değerlendirdiğimiz Üçüncü Dünya Savaşı'nın, esas itibariyle bir ABD müdahalesi ve saldırganlığı olduğunu söyleyebiliriz.

Çok açık ki söz konusu saldırganlık da Ortadoğu'ya dönük ekonomik, siyasi ve askeri müdahale biçiminde yaşanmıştır. Kuşkusuz geçen süreçte ABD'nin Ortadoğu dışındaki diğer bölgelere yönelik de ekonomik, siyasi ve askeri saldırıları gelişmiştir. Örneğin Balkanlar'a, Doğu Avrupa'ya, Kafkasya'ya, Doğu Asya'ya, Afrika'ya, Latin Amerika'ya dönük çok çeşitli ABD müdahaleleri yaşanmıştır. Fakat bunlar parça parça ve dönemsel olaylar olarak gerçekleşmiştir. Süreklilik arz eden, 30 yıla yayılan, başat olan müdahale ve saldırı ise Ortadoğu'ya dönük olandır. Bu da Saddam Hüseyin yönetiminin 2 Ağustos 1990'da Kuveyt'i işgalini gerekçe yaparak, ABD'nin Ortadoğu'ya dönük ekonomik, siyasi ve askeri müdahalesi ve saldırısı biçiminde yaşanmıştır. Başlangıcı da böyledir, nitekim günümüzde yaşananın da böyle olduğu açık bir gerçektir. Aslında Üçüncü Dünya Savaşı bir ABD saldırısı, küresel sermaye sisteminin bir saldırısıdır. Buna karşı ulus devlet statükoculuğu da bir direnç içerisindedir. Kendisini var etmek, korumak, en azından sistemin yeniden yapılanma sürecinde de kendilerini yaşatmak isteyen bir direnci ifade etmektedir. Bunun da esas itibariyle yine Birinci Dünya Savaşı sürecinde ve sonrasında Ortadoğu'da dış güçler, küresel sermaye güçleri tarafından oluşturulmuş olan ulus devlet güçlerince temsil edildiği ortadadır. Çeşitli Arap ulus devlet yapıları bir direnç göstermiş olsalar da, Üçüncü Dünya Savaşı'nın statükocu ulus devlet direncini gösteren esas güçlerin TC ve İran devletleri olduğu açıktır. Nitekim Saddam Hüseyin yönetiminin Kuveyt'i işgaliyle başlatılmış olan savaş, bugün ABD'nin İran'a dönük doğrudan askeri saldırılar yapması biçiminde devam eder hale gelmiştir. 2018 Kasım'ından bu yana ağırlaştırılan ekonomik ambargoları ve İran'a bağlı birçok güce dönük ABD ve İsrail tarafından geliştirilen askeri saldırıları bu temelde değerlendirmek gerekir ki, söz konusu saldırılar 2020 yılı başında Bağdat'ta İranlı General Kasım Süleymani'nin ABD tarafından öldürülmesiyle askeri bakımdan en üst düzeye ulaşmıştır.

Üçüncü Dünya Savaşı, Ortadoğu'nun statükocu güçlerinin eylemiyle başlamış gibi görünse de, aslında küresel kapitalist modernite sisteminin bir saldırısı olarak ortaya çıktı. Küresel kapitalist modernite sistemi adına da kuşkusuz söz konusu saldırıları birinci derecede yürüten güç Amerika Birleşik Devletleri oldu. Bu bakımdan küresel sermaye sistemiyle ulus devlet statükoculuğu arasında yaşanan bir çatışma biçiminde değerlendirdiğimiz Üçüncü Dünya Savaşı'nın, esas itibariyle bir ABD müdahalesi ve saldırganlığı olduğunu söyleyebiliriz.

3. Dünya Savaşı ve onun Uluslararası Komplo ile bağı

Şimdi bu temelde 30 yıllık Üçüncü Dünya Savaşı sürecine ve bunun Uluslararası Komplo'yla bağına baktığımızda aslında şunları görmekteyiz: En başta savaş Ortadoğu'ya dönük ABD müdahalesiyle başlamış, oradan dünyanın değişik alanlarına yönelik müdahale olarak yaşanmıştır. Bu süreç bütünlüklü olsa da aslında birkaç aşamadan geçmiştir. Birinci aşamayı, ABD'nin Körfez Savaşı'yla birlikte Ortadoğu'yu denetim altına alması, Irak'ı üçe bölerek Saddam Hüseyin yönetimini Bağdat etrafında denetler bir pozisyon kazanması, buna dayalı olarak bir yandan 'Oslo Barış Süreci' adı altında Filistin Devrimi'ne tasfiyeyi dayatırken, diğer yandan 'Çekiç Güç Operasyonu' ile PKK'nin Başûrê Kurdistan'a girişini önleyip PKK'yi Bakurê Kurdistan'da sınırlandırarak Kürdistan Devrimi'ni kuşatma altına alması, Ortadoğu'nun bu temelde belli bir denetim altına alınmasına dayalı olarak da Balkanlar'da, Kafkasya'da, Afrika'da, Asya'da ve Latin Amerika'da 20. yüzyıl boyunca Ekim Devrimi'ne dayalı olarak küresel sermaye karşıtı oluşmuş ge-

lişmeleri ekonomik, siyasi ve askeri müdahalelerle ortadan kaldırma, sistemin içine çekme, ABD öncülüğündeki küresel kapitalist modernite sistemine bir biçimde entegre etme saldırılarının sürdürülmesi biçiminde tanımlayabiliriz. Bu durum 1990'lı yıllar boyunca devam etmiş ve Üçüncü Dünya Savaşı'nın birinci aşamasını oluşturmuştur.

Aslında ABD'nin Ortadoğu müdahalesi temelinde bütün dünyada Yeni Dünya Düzeni Stratejisi temelinde ekonomik, siyasi ve askeri saldırılar yürüttüğü ve sonuçlar aldığı bir dönemdir. ABD'nin dünyanın diğer alanlarında önemli sonuçlar alması bu saldırıyla gerçekleşmiştir. Ortadoğu'da ise belli bir denetim kurma sağlanmıştır. Filistin Devrimi'ne 'barış süreci' dayatılıp tasfiye edilerek ve Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin de Başûr'a yayılımı engellenerek, aslında küresel kapitalist sistem kendine karşıt olası devrimsel gelişmelerin önünü almaya çalışmıştır. Bu temelde 'Çekiç Güç Operasyonu' ile PKK'nin Başûrê Kurdistan'a yayılması engellenirken, Kürdistan Devrimi bir tür kuşatmaya alınmış olmaktadır. Başûrê Kurdistan yönetiminin oluşturulması, TC'yle ittifaka sokulması, böyle bir ittifak temelinde 1992 Güney Savaşı'yla sınır üzerinde gerilla üslenmesinin darbelenmesi bu durumu ifade etmektedir. Bütün bunları aslında Uluslararası Komplo'nun başlangıcı olarak da değerlendirebiliriz. Daha somut olarak Uluslararası Komplo saldırısını başlatmak için zemin hazırlama, ortam yaratma ve hazırlık yapma olarak ifade etmek mümkündür.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın ikinci aşamasını, El-Kaide'nin Amerika'daki İkiz Kule saldırısı ardından ABD'nin Afganistan ve Irak'a dönük askeri müdahale ve işgalleriyle Saddam Hüseyin yönetiminin tümden yıkılması temelinde bölgeye dönük geliştirilen yeni bir saldırı ve müdahale dalgası süreci olarak tanımlayabiliriz. Nitekim ABD'nin doğrudan askeri müdahalesi Afganistan ve Irak üzerinden gerçekleşmiş, ama söz konusu askeri saldırılara dayanarak ABD yönetimi ekonomik ve siyasi alanda bölgenin tüm güçlerine çeşitli biçimlerde müdahalelerde bulunmuştur. Bu biçimde, Sovyetler Birliği'nin çözülüşü ardından 'Şer Üçgeni' olarak tanımladığı Suriye-Irak-İran eksenini, Saddam Hüseyin yönetimini Bağdat'ta yıkarak ortasından yarmıştır. ABD müdahalesiyle Afganistan'da Taliban yönetiminin sınırlandırılması ve Irak'ta Saddam Hüseyin yönetiminin yıkılması biçiminde somutlaşan bu ikinci ABD saldırı sürecinin, esas olarak 9 Ekim 1998'den itibaren Önder Apo'ya dönük Uluslararası Komplo saldırısıyla başlatılmış olduğu açık bir gerçektir. Her ne kadar söz konusu saldırı ve müdahale Afganistan ve Irak savaşlarıyla ete-kemiğe bürünmüş, bunun yolu da 11 Eylül 2001 İkiz Kule saldırısıyla açılmışsa da, aslında böyle bir askeri saldırıyı yapabilmek için ABD, Uluslararası Komplo saldırısıyla Kürdistan'da hazırlık yapmıştır.

Dikkat edilirse, ABD müdahalesi 1991 savaşında Saddam Hüseyin yönetimini tümden yıkmayı gerçekleştirmemiştir. Halbuki bunu gerçekleştirmeye gücü vardı. İstese Kuveyt'ten başlattığı saldırıyı Bağdat'ta Saddam Hüseyin yönetiminin tümden yıkımına kadar götürebilirdi. Fakat götürmedi, tersine 2003'e kadar Saddam Hüseyin yönetiminin yaşamasına izin verdi. Neden? Çünkü onun varlığıyla bir tür denge kurdu. Saddam Hüseyin yönetiminin 1991'de yıkılmasının ortaya çıkartacağı Ortadoğu gerçeğine dönük yeterince hazırlığı yoktu. Saddam Hüseyin yönetiminin yıkılmasının Irak'ta ve bölgede yaratacağı boşluktan örneğin Filistin Devrimi'nin, yine Kürdistan Devrimi'nin yararlanmasından korktu. Bu temelde sistem karşıtı devrimci-demokratik gelişmelerin yaşanıp bölgede etkili olacağından korktuğu için Saddam Hüseyin yönetimini yıkmadı ve 2003'e kadar yaşamasına izin verdi. Nitekim 'Oslo Barış Süreci'yle Filistin Devrimi'ni iyice tasfiyeye uğratıp zayıf düşürdükten, yine 'Çekiç Güç Operasyonu'yla Kürdistan Devrimi'ni Bakurê Kurdistan'la sınırlandırıp ve ardından da 9 Ekim 1998 ve 15 Şubat 1999 komplosuyla Önder Apo'yu İmralı işkence ve tecrit sistemi altına aldıktan sonra Saddam Hüseyin yönetimini yıkma gücünü gösterdi.

Çok açık ki, söz konusu bu olaylar birbirleriyle etle-tırnak gibi bağlıdır. Önder Apo'nun, ABD tarafından Türkiye'ye teslim edilmesi, Saddam Hüseyin yönetimini yıkma saldırısında TC'nin ABD'ye destek vermesi karşılığında olmuştur. MİT ve CIA arasında böyle bir pazarlık ve anlaşma yapıldıktan sonra 15 Şubat komplosu gerçekleşmiştir. Hatta şunu bile biliyoruz: Dönemin TC Başbakanı Bülent Ecevit'in 15 Şubat günü saat 12'de CIA temsilcilerine 'Saddam Hüseyin yönetimine yöneltilecek bir ABD saldırısına Türkiye'nin destek vereceği' sözünü ve güvencesini vermesi ardından 5 saat sonra CIA Önder Apo'yu MİT ve Türk Kontrgerillasına Kenya'da teslim etmiştir. Üçüncü Dünya Savaşı'nın ikinci aşamasında, söz konusu savaşla Uluslararası Komplo bu denli iç içe geçen ve birlikte geliştirilen bir süreç olmuştur.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın üçüncü aşamasını, 2010'dan itibaren Arap sahasında faşist ulus devlet diktatörlüklerine karşı halkların geliştirdiği 'Arap Baharı' denen sürece ABD ve yine diğer küresel sermaye güçlerinin müdahalelerinin gelişimi biçiminde tanımlayabiliriz. 2010'dan itibaren başlayan bu süreç genelde 2017-2018'e kadar devam etmiştir. Aslında ABD, askeri müdahaleyle Afganistan'da ve Irak'ta zorla başardığını, söz konusu 'Arap Baharı' denen kitle hareketlerine dayanarak ve onları kullanarak daha kolay başarmak istemiştir. Nitekim Afganistan ve Irak savaşlarının sonuçları ortadadır. Hala ABD başarılı bir sonuca gidememiştir. Her ne kadar Bağdat'ta Saddam Hüseyin yönetimini yıkmış olsa da, Irak işgali ABD'ye pahalıya mal olmuştur. Binlerce askeri kayıp ortaya çıkmıştır. ABD'nin itibarı ciddi biçimde sarsılmıştır. Bir de Irak üzerinde doğrudan ordusuyla askeri denetim sağlamakta ABD ciddi biçimde zorlanmıştır. Merkezi devlet yapılanmasını parçalanmanın devrimci-demokratik gelişmelere zemin oluşturduğunu ve imkân verdiğini, yine parçalanmalar yaratıp denetimi zorlaştırdığını gören ABD, benzer bir yöntemi başka ülkelere uygulayamaz duruma düşmüştür.

Böyle bir ortamda, 2010'dan itibaren 'Arap Baharı' adı altında gelişen kitle hareketleri ABD için bulunmaz bir ortam yaratmıştır. Nitekim onlardan yararlanmaya çalışarak, Tunus ve Mısır'dan başlamak üzere hemen bütün Arap ülkelerinde var olan yönetimlerin bir biçimde değişimine yol açılmıştır. Mısır'da Hüsnü Mübarek yönetimi bu temelde devrilmiş, ardından gelen İhvan-ı Müslimin yönetimi ordu darbesiyle devrilerek bu süreçte Mısır yönetimi ABD'nin istediği bir yapıya kavuşturulmuştur. Yemen'de çatışmalar geliştirilmiş, Libya'da Muammer Kaddafi yönetimi devrilmiş, tüm bu çatışmalı süreç Suriye'de derin bir iç savaşa dönüşerek odaklanmıştır. Irak'taki durumun daha çok kontrol edilir hale gelmesi ve Suriye'deki mevcut BAAS yönetiminin daha da zayıflatılması için DAİŞ saldırganlığı ortaya çıkartılmış, vahşi bir saldırganlık temelinde gelişen DAİŞ'i kontrol altına almak için de Kürtlerle uzlaşmak, Kürt Özgürlük Hareketiyle taktik düzeyde de olsa belli bir ilişkiye girerek hareket etmek zorunda kalınmıştır.

Açıkça görülüyor ki ABD, Arap Baharı hareketinden, hedeflediği yönetimleri yıkma temelinde yararlanmıştır. Fakat bunları yaparken Irak'ta ve Suriye'de İran etkinliği gelişmiş, İran'a dayalı olarak Haşdi Şabi ve Hizbullah örgütlenmesi ortaya çıkmıştır. Diğer yandan ise, Uluslararası Komplo'yla imha ve tasfiye etmek istediği Kürt Özgürlük Hareketiyle geçici de olsa bir taktik ilişki kurmak zorunda kalmıştır. Bu taktik ilişki de Kürdistan Özgürlük Hareketinin daha çok gelişmesine, insanlığa ilham veren Rojava Özgürlük Devrimi'nin gerçekleşmesine yol açmıştır.

Aslında sürecin ve de tarihin en ilginç gelişmelerinden birisi bu olmuştur. Birinci ve ikinci dönemde en çok karşı karşıya gelen güçler, bu üçüncü dönemde taktik düzeyde de olsa birbiriyle ilişkilenmek, hem ilişki ve hem de mücadele içinde olmak durumunda kalmışlardır. Daha çok da imha ve tasfiye etmek için Kürt Özgürlük Hareketine saldıran ABD, bu dönemde bir biçimde Kürtlerle ilişkilenmek, bir yandan ileri düzeyde gelişim sağlamalarını engellemeye, bu temelde TC'ye destek verip PKK'ye karşı etkin saldırılar yürütmeye çalışırken, diğer yandan DAİŞ'e karşı savaşta Kürt Özgürlük Hareketiyle bir biçimde ilişki ve ittifak içine girmek durumunda olmuştur. Bu da Ortadoğu'nun en devrimci ve özgürlükçü gücü olarak Kürdistan Özgürlük Hareketinin daha çok gelişip güçlenmesine, Önder Apo'nun düşüncelerinin bölgede daha fazla yayılmasına yol açmıştır. Bu durumun ve bu temelde yaşanmış olan ilişki, çatışma ve çelişki diyalektiğinin doğru anlaşılmasına kesinlikle ihtiyaç vardır. Söz konusu ilişki ve gelişme önemli ve olumlu olmuştur, ama bu tek yanlı ve çatışmasız değildir. O bakımdan tek yanlı yaklaşımlar yanlıştır ve zarar vericidir. Öyle olmak yerine çok yönlü yaklaşabilmek ve söz konusu durumu nedenleri ve sonuçlarıyla daha doğru ve gerçekçi anlayabilmek kesinlikle gereklidir.

ABD 1991'de Saddam Hüseyin yönetiminin yıkılmasının Irak'ta ve bölgede yaratacağı boşluktan örneğin Filistin Devrimi'nin, Kürdistan Devrimi'nin yararlanmasından korktu. Bu temelde sistem karşıtı devrimci-demokratik gelişmelerin bölgede etkili olacağından korktuğu için Saddam yönetiminin 2003'e kadar yaşamasına izin verdi. Nitekim 'Oslo Barış Süreci'yle Filistin Devrimi'ni iyice tasfiyeye uğratıp zayıf düşürdükten, yine 'Çekiç Güç Operasyonu'yla Kürdistan Devrimi'ni Bakurê Kurdistan'la sınırlandırıp ve ardından da 9 Ekim 1998 ve 15 Şubat 1999 komplosuyla Önder Apo'yu İmralı işkence ve tecrit sistemi altına aldıktan sonra Saddam Hüseyin yönetimini yıkma gücünü gösterdi.

Özgürlük Hareketimize yönelik saldırı geliştirme ihtimalleri güçlü bir biçimde vardır

Değerli Yoldaşlar,

Çok açık ki, Reqa'da DAİŞ çetelerinin yenilgisi ardından başlayan süreci, aslında Üçüncü Dünya Savaşı'nın yeni bir aşaması ve dördüncü dönemi olarak görmek gerekiyor. Tabii bu da özünde yeni bir ABD saldırısı oluyor. Söz konusu bu saldırı da esas olarak DAİŞ'e karşı mücadelede ortaya çıkartılan kazanımları ABD denetimi altına almayı ve İran'a karşı doğrudan mücadele etmeyi hedefliyor. Bu temelde, gelişen Kürt etkinliği, yeni bir milis gücü olarak örgütlendirilen Haşdi Şabi ve İran doğrudan ABD'nin hedefi oluyor. Nitekim ABD yönetimi, 'Şer Üçgeni' olarak tanımladığı Irak ve Suriye ardından, bu sefer de ekonomik, siyasi ve askeri saldırılarının hedefine doğrudan İran'ı koyuyor. Bir tür açıktan ABD-İran savaşı gelişiyor diyebiliriz. Aslında Kerkûk olayını, Efrîn işgalini, Haşdi Şabi'ye dönük ABD ve İsrail saldırılarını, 2018 yılında İran'a dönük ağırlaştırılan ABD ambargosunu, yine 6 Kasım'da yönetimimize ilişkin ABD'nin aldığı tutuklama kararını ve en son 1 Ekim 2019 tarihinden itibaren Lübnan'da, Irak'ta, İran içinde gelişen hareketlenmeleri, 9 Ekim tarihinden itibaren TC'nin Girê Spî ve Serêkaniyê'ye dönük işgal saldırılarını ve yılbaşında ABD tarafından İranlı General Kasım Süleymani'nin vurulmasını bu temelde ele almak ve değerlendirmek anlamlı oluyor.

Nasıl ki küresel sermaye sistemi adına ABD, bir yandan Saddam Hüseyin yönetimine müdahale eder ve Irak'a savaş açarken, bir yandan da Kürt Özgürlük Hareketini sınırlandırıp imha etmeyi ve Önder Apo'ya saldırıyı planının bir parçası yaptıysa; şimdi de İran'a karşı saldırılarını doğrudan yöneltirken, yine PKK'yi saldırılarının temel bir hedefi yapmaktadır. Çünkü Irak'a saldırırken ortaya çıkacak boşluktan PKK öncülüğündeki Kürt Özgürlük Hareketinin yararlanacağını hesap ediyor, bu tür bir gelişmeden çok korktuğu için onu engelleyici tedbirler almak istiyordu. Şimdi de İran'la mücadele ederken ortaya çıkacak olası boşluklardan yine Kürt Özgürlük Hareketinin yararlanabileceğini ve gelişme sağlayabileceğini hesap ederek, bunu engellemek ve böylesi bir gelişmenin önünü alabilmek için doğrudan PKK'yi de hedefleri arasına alıyor. Bu temelde PKK'ye dönük saldırılarda AKP-MHP faşizmine çok yoğun bir siyasi ve askeri destek verdiğini, 2018 Kasım'ından bu yana KDP'yle birlikte YNK'yi de TC saldırılarına dâhil edip Özgürlük Hareketimize karşı çok yönlü bir saldırının geliştirilmesini sağladığını biliyoruz.

Demek ki şimdi Kasım Süleymani suikastıyla birlikte ABD-İran gerginliği doruğa ulaşır ve en keskin bir savaş halini alırken, başta ABD olmak üzere birçok tarafın Özgürlük Hareketimize yönelik saldırı geliştirme ihtimalleri güçlü bir biçimde vardır. Bu gerçekleri görüp, öncelikle buna göre gerekli tedbirleri hareket olarak almamız lazımdır. Diğer yandan, saldırı tehdidi ve tehlikesi kadar, söz konusu artan çatışma durumu Özgürlük Mücadelemizi geliştirmek için daha fazla imkân ve fırsat da ortaya çıkartmaktadır. Tabii bundan yararlanmayı bilecek yaklaşımları, projeleri ve pratiği de daha şimdiden hazırlayıp geliştirmemiz önemlidir. Bir de her iki taraf da sert bir çatışma içerisine girdikleri için daha çok ilişki ve ittifaka ihtiyaç duyacaklardır. Bu anlamda imha amaçlı saldırılara ağırlık verme yanında, bunun tersi olarak uzlaşma, tarafsız kılma, hatta zayıf da olsa bazı ilişkilere yönelme yaklaşımları da ortaya çıkabilir. Bunları da daha şimdiden görüp anlamamız ve bu tür ihtimallerin oluşması durumunda Özgürlük Hareketimizin çıkarına bunları ustalıkla değerlendirmeyi bilmemiz gereklidir.

Kasım Süleymani suikastıyla birlikte ABD-İran gerginliği doruğa ulaşır ve en keskin bir savaş halini alırken, başta ABD olmak üzere birçok tarafın Özgürlük Hareketimize yönelik saldırı geliştirme ihtimalleri güçlü bir biçimde vardır. Bu gerçekleri görüp, öncelikle buna göre gerekli tedbirleri hareket olarak almamız lazımdır. Diğer yandan, saldırı tehdidi ve tehlikesi kadar, söz konusu artan çatışma durumu Özgürlük Mücadelemizi geliştirmek için daha fazla imkân ve fırsat da ortaya çıkartmaktadır. Tabii bundan yararlanmayı bilecek yaklaşımları, projeleri ve pratiği de daha şimdiden hazırlayıp geliştirmemiz önemlidir.

ABD-İran çatışması doğrudan yürütülen bir savaş haline gelmiştir

Kısaca; Kasım Süleymani suikastı, 40 yıllık ABD-İran çatışması ile 30 yıllık Üçüncü Dünya Savaşı'nı yeni ve daha önemli bir aşamaya getirmiştir. Şimdiye kadar iki taraf da daha çok dış hatlarda, farklı güçlere dayanarak bu mücadeleyi yürütürken, şimdi artık doğrudan İran üzerinde ve devlet güçleri resmen ve fiilen kullanılarak bu savaş yürütülür hale gelmiştir. Kasım Süleymani suikastı ABD-İran savaşını bir vesayet savaşı olmaktan çıkartarak, her iki devletin resmi güçleri ile doğrudan sürdürülen ve Üçüncü Dünya Savaşı'nı siyasi gerginlik ve askeri çatışma bakımından en üst noktaya taşıyan bir olay olmuştur. Artık ok yaydan çıkmış, ABD-İran çatışması doğrudan yürütülen bir savaş haline gelmiştir. Belli ki artık bunun geri dönüşü yoktur. Dolayısıyla taraflar güçlerini seferber ederek, kendileri için yararlı gördükleri yol ve yöntemleri kullanarak, daha önemlisi de bölgenin siyasi güçlerini kendine müttefik yapmaya çalışarak bu savaşı etkili sürdürmek ve başarılı sonuca ulaştırmak isteyecektir. Ancak bunun nasıl geliştirileceği ve ne tür sonuçlar vereceği kuşkusuz daha şimdiden net bir biçimde görülememektedir. Ama Ortadoğu'nun böyle bir savaş süreci içerisine girdiği, dolayısıyla Üçüncü Dünya Savaşı'nda en yoğun, karmaşık ve derin bir noktaya ulaşıldığı tartışma götürmez bir gerçektir.

Nitekim 40 yıldır iki taraf öyle bir gerginlik ve bloklaşma yaratmışlardır ki, neredeyse her şeyi kendilerine bağlı kılmak isteyen, dolayısıyla Ortadoğu'daki çelişki ve çatışmaları adeta tıkatan, donduran, bu temelde sorunların çözümünü engelleyen bir durum ortaya çıkartmışlardır. Şimdi gelinen doğrudan çatışma durumu işte bu tıkanmaları aşılması, var olan sorunların çözüm

yollarının devreye girmesi açısından daha önemli ve anlamlı olabilir. Ancak çok daha şiddetli askeri çatışmalara da yol açabilir. Bu anlamda başta İran halkları olmak üzere Ortadoğu'nun değişik alanlarındaki halk güçleri, şiddetlenen bu savaşın ağır yükünü, acısını, tahribatını yaşayabilir ve zarar görebilir. Kuşkusuz bu ihtimaller de vardır ve bunlar halklar açısından tasvip edilecek, olumlanacak durumlar değildir. Elbette hiç kimse böyle olmasını istemez ve bunun bir tarafı olmaya da çalışmaz. Sorunların böyle şiddetli ve zarar verici savaşlarla çözümlenmesi halklar açısından doğru değildir. Halklar ve tüm ezilenler açısından en doğru olan ve en çok tercih edilen yöntem demokratik siyasetin çözüm gücü olmasıdır.

Kuşkusuz bu belirttiklerimiz olasılıklardır. Nitekim tarafların süreci nasıl götürmek isteyeceği konusu henüz tam net değildir. Kasım Süleymani ve Ebu Mehdi El Mühendis'in ABD tarafından vurulması, kuşkusuz İran'a karşı güçlü bir ABD darbesi olmuştur. Oldukça da cüretkâr bir saldırı olduğunu insan rahatlıkla söyleyebilir. En üstten İran hedeflerine saldırı yapmış olma anlamına gelmektedir ki, dikkat edilirse saldırı hedefine ulaşmış, ABD bu temelde İran'a gerçekten de ağır bir askeri darbe vurmayı başarmıştır.

Diğer yandan, başta ABD başkanı Trump olmak üzere tüm yetkililer, saldırı tehditlerini sürekli yenileyerek İran'ı ve İran yanlılarını ağır bir psikolojik baskı altına almaya çalışmaktadır. İran'ın şiddet kullanması karşılığında askeri saldırıları daha çok artıracaklarını ifade etmektedirler. Bu bir psikolojik saldırı olduğu kadar, İran'ın benzer saldırı yapması durumunda ABD'nin içine gireceği bir somut tutum olarak görülebilir. Çünkü Kasım Süleymani'yi vurma kararı alan ve pratiğini geliştiren bir ABD'nin, artık geri adım atması ve savaşın dozajını düşürmesi söz konusu olamaz. Öyle yaparsa zaten savaşı kaybetme durumuna düşer. Bu bakımdan ABD'nin saldırgan bir pozisyonda olduğu ve bu tutumunu İran'ın tavrına göre sürdürmeye çalıştığı açıktır.

ABD, İran'a da doğrudan bir askeri müdahalede bulunmak istememektedir

Fakat ABD yaklaşımlarında tehditkâr tutum esas olmakla birlikte, bazı sınırlamalar da görülmektedir. Örneğin İran'ın iç yapısını doğrudan hedeflememektedir. Kasım Süleymani ve Haşdi Şabi komutanlığına yöneltilen saldırı, ABD yönetiminin, İran'ın, İran sınırları dışında ve Ortadoğu'nun değişik yerlerindeki gücünü ve etkinliğini hedeflediğini ortaya koymaktadır. Bu da gösteriyor ki, ABD İran'ı vurup dağıtmak istememektedir. İran'ın Ortadoğu'da hegemonik bir güç olmasını engellemek, İran dışındaki güçlerini ezmek, tasfiye etmek, İran'ı kendi sınırları içerisine çekilmiş bir güç konumuna düşürmek ve böylece İsrail'i tehdit eder güç olmaktan çıkarmak istemektedir. Bu temelde ABD yönetimi, bir yandan tehditkâr bir üslup kullanılırken, diğer yandan İran'ı uzlaşmaya, görüşmeye, müzakereye davet etmektedir.

Ayrıca mevcut İran yönetimini değiştirmek gibi bir düşüncesinin ve isteğinin olmadığını da taahhüt etmiş durundadır. Çok açık ki ABD, Afganistan ve Irak'a olduğu gibi, İran'a da doğrudan bir askeri müdahalede bulunma yöntemine başvurmak istememektedir. Diğer yandan, Mısır ve Suriye gibi ülkelerde uyguladığı yöntemlere benzer yollar izlemek de istememektedir. ABD'nin İran saldırısının hedefleri, son pratikler ve açıklamalarla oldukça netleşmiş ve somutlaşmış durumdadır. Mevcut İran devlet yapısının dağılmasını, parçalanmasını ve çözülmesini istememektedir. Bundan İran yönetimi kadar ABD yönetiminin de korktuğu ve bunun için de temkinli davrandığı açığa çıkmaktadır. İfade ettiğimiz gibi, ABD'nin istemi, İran'ın kendi sınırları dışındaki ve Ortadoğu'nun değişik yerlerindeki güçlerinin kırılması, İran'ın kendi sınırları içerisine çekilmesi ve ABD'ye karşıt bir politika izlemekten vazgeçirilmesidir. Yani ABD'yle uzlaşan bir noktaya çekilmek istenmesidir. En azından mevcut söz ve pratik, ABD politik tutumunun böyle olduğunu göstermektedir.

Tabi bir biçimde İran daraltılır ve ABD ile uzlaşmak zorunda bırakılırsa, böyle bir duruma getirilmiş güce karşı ABD nasıl davranır bilinmez. Diğer yandan, dikkat edilirse ABD her zaman bir düşman güçle savaşarak ayakta kalmaktadır. Zaten İkinci Dünya Savaşı ardından Sovyetler Birliği'ne karşı mücadele temelinde küresel sermaye sisteminin liderliği haline gelmiştir. Bütün yapılanması, zihniyeti, siyaseti bir düşmanla çatışma biçiminde şekillenmiştir. Sovyetler Birliği'nin çözülüşü ardından İran, Irak ve Suriye'yi Sovyetler Birliği yerine düşman görerek ve onlarla mücadele temelinde son 30 yıldır kendi sistemini ve egemenliğini sürdürmüştür. Şimdi Irak ve Suriye'yi önemli ölçüde etkisiz hale getirmiş olduğunu düşünüyor. Mevcut baskı, tehdit ve saldırılarla İran'ı da etkisiz hale getirirse, o zaman ABD kendi siyasetini nasıl yürütecektir? Bir düşmanı olmadan ve çatışır vaziyette bulunmadan kendi mevcut siyasi sistemini sürdürebilecek midir? Sürdüremeyecekse, o zaman yeni dönemde kimi düşman yapacaktır? Belli ki bütün bunlar da net değildir.

Aslında bütün bunlar, ABD'nin kendi içerisinde reform yapıp yapamama, kendini değiştirip değiştirememe, yenileyip yenileyememe, dolayısıyla küresel sermaye sisteminin mevcut kriz ve kaosunu hafifletip hafifletememe durumuna bağlıdır. Böyle bir değişim gösterebilecek midir, gösteremeyecek midir? Bunu gösterebilmek demokrasiye duyarlı hale gelmesi demektir ki, bu karakterinin zayıf olduğu ortadadır. Esas olan karakteri rekabet, çelişki ve çatışma, düşman belirleme, o düşmanlarla çatışma halinde kendi çıkar ve sömürü düzenini ayakta tutma ve sürdürme durumudur. Böyle olunca, İran savaşında belli bir sonuca gitse bile, bu durumun Üçüncü Dünya Savaşı'nın sonu haline gelip gelemeyeceği tam net değildir. Şimdiden görünen, bu durumun savaşın sonu haline gelme olasılığının zayıf, yeni düşmanlar edinme temelinde savaşın devam etme olasılığının daha güçlü olduğudur. Fakat küresel kapitalist sistem, iç çelişki ve çatışmalarını savaş düzeyinde geliştirerek de bir sonuca gidememektedir. Bu da kaos ve krizin ağırlığından, kapitalizmin temel karakterinden ileri gelmektedir. Dolayısıyla kapitalist sistemin kaderi kendi elinde değildir. Tam tersine kapitalist modernite sisteminin kaderi, aslında sistem karşıtı ve sisteme alternatif biçimde gelişecek olan Demokratik Özerklik hareketlerine bağlıdır. Onların gelişim ve başarısı, insanlığı kapitalist sistemin bu düzeye getirdiği kriz, kaos, bunalım, çelişki ve çatışmadan kurtarabilecektir.

İran da, ABD'yle bir çatışmaya girmek istemiyor

Bunun karşısında tabii İran'ın tutumunun ne olacağı da dikkate alınmayı ve doğru değerlendirmeyi gerektirmektedir. İran'ın Kasım Süleymani saldırısıyla önemli bir darbe yediği açıktır. Söz konusu darbeyi, bir yandan pratik misillemeler yaparak, diğer yandan ABD karşıtlığını İran'daki ve dıştaki yandaşları içinde geliştirerek iç muhalefeti zayıflatmakta kullanmaya çalışmaktadır. Bu anlamda belli bir etkinlik geliştirdiği söylenebilir. Nitekim Kasım Süleymani saldırısından önce İran içerisinde kitlelerin rejime karşı gerçekten de etkili protesto eylemleri vardı. Yoğun gösteriler oluyordu. ABD ambargosu Hamaney yönetimini ciddi biçimde sarsmış ve zayıflatmıştı. Çok değişik arayışlar ve etkili kitle eylemleri, yine demokratikleşme talepleri bu temelde ortaya çıkıyordu. Fakat mevcut rejim, Kasım Süleymani suikasti ardından bu durumu ustaca kullanmaya çalışarak, kendine muhalif olan yaklaşımları zayıflatıp gerileterek, içte ABD karşıtı milliyetçi duyguları ve düşünceleri geliştirerek toplum üzerindeki etkinliğini belli bir düzeyde pekiştirdi. Gerçi Kasım Süleymani gibi bir generalin vurulmuş olması bir anlamda İran'ın zayıflığı gibi de göründü. Bu anlamda yönetimin etkinliğini kitleler nezdinde bir düzeyde sarstı. Fakat o sarsıntıyı da yoğun propagandayla ve ABD'ye yönelik misilleme eylemleriyle gidermeye çalışarak kendi etkinliğini belli ölçüde güçlendirdi.

Ayrıca İran yaklaşımlarında şu da görülmektedir: Çok açık ve doğrudan bir savaş ilanı olmasına rağmen, İran yönetimi bunu böyle değerlendirmemiş ve savaş olarak kabul etmemiştir. Sadece bir saldırı olarak görmüştür. Dolayısıyla söz konusu saldırının misillemesini yapmayı, kendine vurulan darbenin karşılığı olarak ABD'ye darbe vurmayı hedeflemiştir. Tutumunun böyle olacağını ilan etmiştir. Başlı başına bu bile İran devletinin de ABD'yle çatışmaya girmek istemediğini, bundan kaçındığını, bu konuda oldukça dikkatli davrandığını göstermektedir. Diğer yandan, çeşitli İran yöneticileri tarafından misilleme tehditleri yanında görüşme ve uzlaşma çağrıları da yapılmaktadır. Öyle anlaşılıyor ki, misilleme tehditleri daha çok içe hitap eden, toplum üzerindeki etkinliği geliştirmeyi hedefleyen, toplumda ABD karşıtı şoven-milliyetçi duyguları körüklemeyi amaç edinen bir tutum oluyor. Gerçekteyse aslında İran da ABD'yle bu durumda bir çatışmaya girmek istemiyor. Zaten şimdiye kadar 40 yıldır hep sınırları dışında ve kendi resmi güçleri dışındaki güçlerle ABD'ye karşı mücadele etti. Şimdi ABD'nin çatışmayı doğrudan İran sınırları içerisine sokma çabasını engellemek istiyor.

Fakat mevcut haliyle İran yönetimi, ABD'yle hızlı bir uzlaşmaya girmeye hazır değildir. Bu anlamda belli ki mevcut durum bir süre devam edecektir. Karşılıklı sözlü atışma, savaş, ortamı gerginleştirme süreceği gibi, misillemeye dayalı darbe vurma amaçlı çatışmalı durum ABD'yle İran arasında bir süre yaşanacaktır. Peki bu süre kaç yıl devam eder? Kuşkusuz tam bir şey söylenemez. Ne tür çatışmalarla yaşanacağı üzerinde de fazla bir şey belirtilemez. Hatta tam böyle olacak da denemez. Yani farklı durumlar da ortaya çıkabilir. Mevcut durumu değiştiren çatışmalı ya da uzlaşmacı süreçler de gündeme gelebilir. Tarafları daha yoğunluklu bir savaş içerisine çekme durumu yaşanabileceği gibi, erken uzlaşmayı ortaya çıkartan gelişmeler de olabilir. Ama en güçlü olasılık, mevcut çatışmalı durumun devam edeceğidir.

ABD kendi politik planlaması temelinde İran'ın sınırları dışındaki kollarını kırmak, gücünü yok etmek için saldırılarını sürdürecektir. Bu doğrultuda başta İngiltere olmak üzere Avrupa Birliği'nden daha fazla destek alacaktır. Yine Rusya'yı ve Çin'i de böyle bir politikayı destekler hale getirmek için çalışacaktır. Mevcut durumda İran, biraz da Rusya ve Çin'in duruşuna güvenmekte ve oraya dayanmaktadır. Zaten şimdiye kadar da böyle bir dayanak temelinde ayakta kaldı ve ABD karşıtı mevcut politik tutumu sürdürebildi. Şimdi Rusya ve Çin için önemli bir politik alan açılmış oluyor. Onlar da kuşkusuz bu çatışmayı kendi lehlerine değerlendirecekler. Belli ki Avrupa Birliği gibi ABD'ye istediği her türlü desteği vermeyecekler. Zaten mevcut gerginlik karşısında her iki güçten de yapılan açıklama gösterdi ki, çatışmanın derinleşmesinden, şiddetlenmesinden ve savaşın büyümesinden yana değiller. Dolayısıyla İran'ı savaşı büyütmemeye yöneltecekler, İran üzerinde böyle bir telkinde bulunacaklar; ama ABD karşısında erkenden yıkılmaması için de kuşkusuz çeşitli düzeylerde destek vereceklerdir. Kısaca İran'ın da sistem içerisinde bu biçimde destek alacağı güçler vardır.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın yeni aşaması yeni özellikler içermektedir

Değerli Yoldaşlar,

Uluslararası Komplo'nun ve komploya karşı tarihi özgürlük direnişimizin 22. yılına girerken, Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı doğrudan ABD-İran çatışması haline gelerek adeta doruk noktaya ulaşmıştır. ABD-İran savaşı diye ifade edeceğimiz bu çatışmalı süreç açık ki bir süre devam edecektir. En azından önümüzdeki yakın dönemin yoğunlaşmış ABD-İran savaşı içerisinde geçeceği açıktır. Dolayısıyla taraflar Ortadoğu'daki süreci daha çok şiddetlendirecekler ve Ortadoğu'da yaşanacak siyasi-askeri gelişmeleri daha fazla kendilerine bağlamaya çalışacaklardır. Ortadoğu'nun her alanındaki olaylara ABD-İran gerginliğini yansıtmaya ve hakim kılmaya çalışacakları gibi, Ortadoğu'daki tüm siyasi-askeri güçlere de söz konusu savaş temelinde taraf olmayı dayatacaklardır. Daha çok yanlarına güç çekerek, güç toplayarak karşı tarafı tecrit etme, daraltma, böylece savaşı kazanma siyaseti izleyeceklerdir.

Bu durum, daha önceki süreçlerde de değerlendirdiğimiz gibi, Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın yaygınlaşarak ve derinleşerek devam etmesi anlamına gelmektedir. Geçmiş süreçte hareket olarak biz, söz konusu bu savaşın yaygınlaşıp derinleşerek devam edeceğini, çatışmaların giderek İran sınırlarına doğru kayacağını değerlendirmiştik. Nitekim şimdi yaşanan gelişmeler, geçmişte bizim yaptığımız bu değerlendirmeler çerçevesinde olmuştur. Şimdi ABD-İran savaşının nasıl gelişeceği, ne zaman ve ne biçimde sonuçlanacağı tam belli olmasa da en azından önümüzdeki birkaç yıllık sürecin ABD-İran savaşı ve gerginliği temelinde yaşanacağı söylenebilir. O halde bu durum, ortaya çıkan yeni bir siyasi-askeri durumu ifade etmektedir ya da Ortadoğu'da 30 yıldır yaşanmakta olan Üçüncü Dünya Savaşı'nın yeni bir aşaması olarak yeni özellikler içermektedir. Dolayısıyla bizim de Kürt Özgürlük Hareketi olarak söz konusu gelişmeleri dikkate almamız, kendi mantığı ve bütünlüğü içerisinde değerlendirmemiz, ortaya çıkan tehditler kadar imkân ve fırsatları da görmemiz ve bunun gerektirdiği kararlaşmayı, planlamayı ve pratikleşmeyi gecikmeden ve anı anına gerçekleştirmemiz kesinlikle gereklidir.

Bu temelde meseleyi ele alıp bütünlüklü bir biçimde baktığımızda öncelikle şunu görmekteyiz ki, iktidarcı ve devletçi sistemin son modernitesi olan kapitalist modernite sistemini, onun yarattığı Kürt sorununu, böyle bir sorunu çözme, Kürt varlığını ve özgürlüğünü gerçekleştirme mücadelesinde söz konusu sistemle ilişki ve çatışmalarımızı doğru anlama ve uygulama ihtiyacı kesinlikle vardır. Kuşkusuz Önderlik savunmaları temelinde biz, hareket olarak bu konuları çok fazla okuyoruz, tartışıyoruz, sözlü ve yazılı temelde propaganda etmeye çalışıyoruz, iktidar ve devlet gerçeği üzerinde duruyoruz, aynı biçimde kapitalist modernite sistemini tüm boyutlarıyla çözümlemeye çalışıyoruz. Bunun karşısında alternatif sistem olarak Önder Apo'nun tanımladığı Demokratik Modernite Kuramı'nı daha derinden ve bütünlüklü anlamaya, böyle bir sistemi örgütlemeye, bu temelde Demokratik Ulus mücadelesini her alanda geliştirmeye çalışıyoruz.

Fakat yürüttüğümüz pratiğe dönüp baktığımızda, aslında bütün bu alanlara yaklaşımımızda oldukça dar, yüzeysel, eklektik, biçimsel, kendine göre yaklaşımların var olduğu rahatlıkla görülebiliyor. Dahası kapitalist modernite sistemiyle Demokratik Modernite sistemini birbirine karıştırma durumu yaşanabiliyor. Demokratik Modernite bilinciyle kapitalist moderniteyi ele alıp değerlendireceğimiz ve onu kendi iç özellikleriyle çözümleyeceğimiz yerde kapitalist modernite sistemine de kendimiz gibi yaklaşma, onun iç yapısını da kendimize benzermiş gibi ele alma eğilimleri gözüküyor. Temel farklılık yeterince görülemiyor ve anlaşılamıyor. Kürt halkı ve Özgürlük Hareketi olarak böyle bir sistem karşısında durumumuz nedir? Biz bunun neresindeyiz? Bu sistemle ilişki ve çelişkimiz nasıldır? Bu durumlar yeterince bilinemiyor.

Ayrıca Önder Apo'nun ifade ettiği, 'Sistem içinden sisteme karşı Demokratik Moderniteyi inşa mücadelesini yürütme' durumu doğru anlaşılamıyor ve etkili yürütülemiyor. Ya sistemin dışında kalma, sisteme cepheden tavır alma, sistemle bir cephe çatışmasına girme durumu yaşanıyor ya da sistem içerisinde erime, sistem içileşme, sisteme alternatif olunacağı yerde ona benzeme durumları yaşa-

Kürdistan Özgürlük Hareketi olarak biz, kapitalist modernite sisteminin dışarıdan bölgeye yönelik müdahalesine kesinlikle karşıyız. Bu müdahale hangi adla olursa olsun, sözde hangi amacı güdüyor olursa olsun biz böylesi bir müdahaleye karşıyız. Dış devlet müdahalelerinin Ortadoğu halklarına olumluluk anlamında vereceği hiçbir şey yoktur. Tersine onlar her zaman olumsuzluk verirler, zarar verirler, baskı ve sömürü getirirler. Nitekim mevcut ulus devlet sistemlerini de zaten dıştan gelen kapitalist modernite saldırıları ortaya çıkartmıştır. Bunun halklara ne getirdiği de ortadadır.

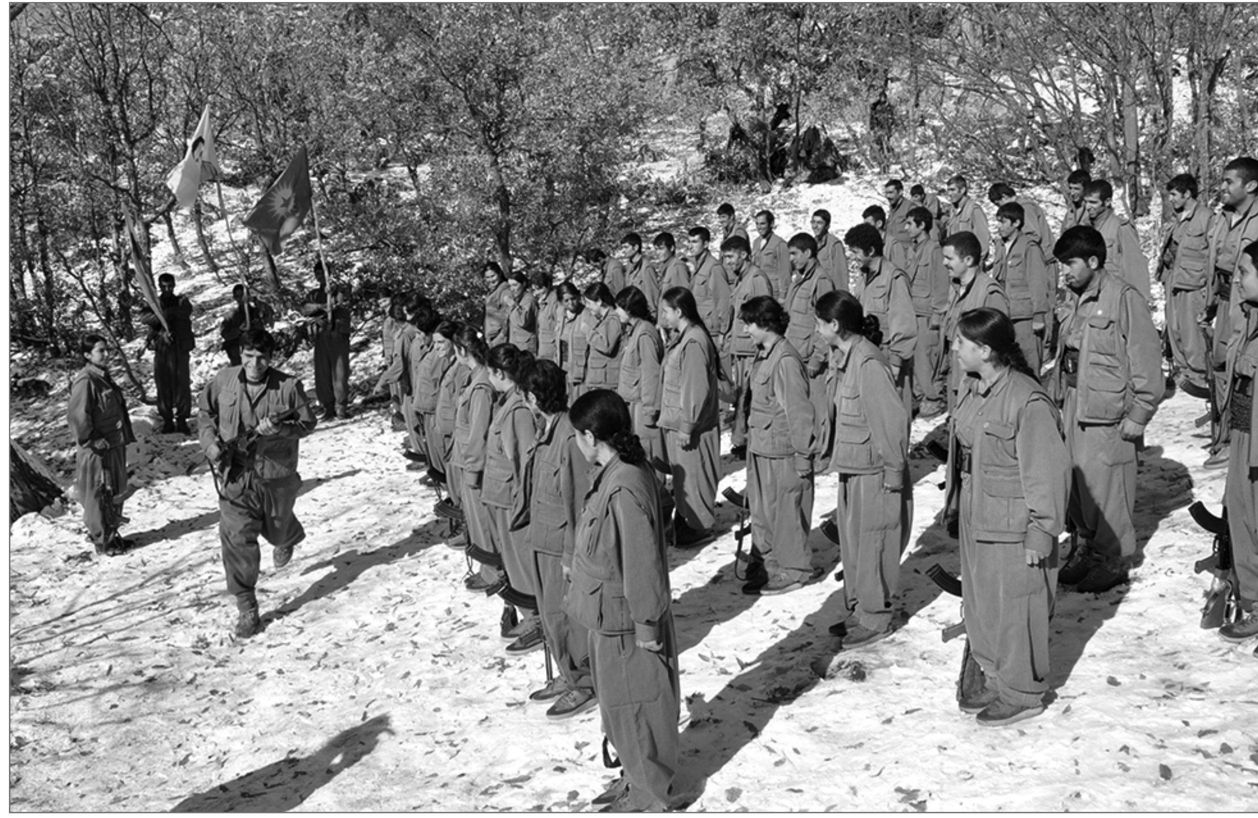
nıyor. Kısaca sistemle ne kadar ilişkilendiğimiz ve nasıl bir mücadele içerisinde olduğumuz gerçekliği doğru ve yeterli bir biçimde anlaşılamıyor ve bunun gerektirdiği politik ve pratik tutum gösterilemiyor. Söz konusu sistemle ilişkiye girilince ona karşı mücadele unutuluyor. Sistemle mücadele edeceğiz denince de bu sefer imkân ve fırsatlar oluştuğu halde ilişki kurma, ondan yararlanma gücü ve ustalığı gösterilemiyor.

Komplo'yu yenilgiye uğratmak için, onu daha doğru ve yeterli anlamak gerekiyor

Tabii şunu da unutmamamız gerekiyor: Tanımladığımız söz konusu sistem, yani küresel kapitalist modernite sistemi aynı zamanda Önder Apo'ya, Özgürlük Hareketimize ve halkımıza karşı Uluslararası Komplo'yu geliştiren, uygulayan, yürüten sistem oluyor. Dolayısıyla biz burada komplocu güçlerden bahsediyoruz. Onlar karşısındaki tutumumuz ne olacak, onlarla ilişki ve mücadele durumunu nasıl yürüteceğiz? İşte bu sorulara cevap arıyoruz. 22. yılda komplocu sisteme karşı daha etkili ve bütünlüklü mücadele yürüterek Uluslararası Komplo'yu yenilgiye uğratmak için, her şeyden önce onu daha doğru, bütünlüklü ve yeterli anlamak gerekiyor. Bunun için de geçmiş pratiklerimizin derslerini doğru ve derin bir eleştirel ve özeleştirel yaklaşımla açığa çıkarmamız, özümsememiz ve yeni mücadele sürecine taşımamız gerekiyor.

Birçok alanda kompoyu gerçekleştiren, dolayısıyla Kürt sorununu ortaya çıkartan sistemle aramızdaki ideolojik farklılık yeterince görülmüyor, anlaşılmıyor ve de önemsenmiyor. Bazıları farklılık olduğunu görseler bile, söz konusu ideolojik farklılığı, karşıtlığı ve bunun yol açtığı ideolojik mücadeleyi yeterince anlamıyor ve önemli görmüyor. Oysa ki ideolojik mücadele, siyasi ve askeri mücadelenin esasıdır, belirleyenidir. Üçüncü Dünya Savaşı dediğimiz sürecin birinci boyutu ideolojik mücadele boyutudur. Küresel kapitalist modernite sistemiyle aramızdaki mücadelenin, dolayısıyla Uluslararası Komplo'ya karşı mücadelemizin temel ayağı ideolojik mücadele ayağıdır. Bir defa bu durumun doğru görülüp anlaşılması, buna göre bir politik-askeri yaklaşımın geliştirilmesi gerekiyor. Yani ideolojik duruş ve mücadeleye uygun, onu başarıya götürecek bir politik-askeri planlamamız ve mücadelemiz olmalıdır.

Çok açık ki bütün bunları doğru değerlendirip Önderlik çizgisini doğru anlayarak ve geçmiş pratiğin derslerini olumlu ve olumsuz yönleriyle doğru ve yeterli temelde çıkartarak önümüzdeki süreçte kapitalist modernite güçlerine, yani uluslararası komplocu sisteme karşı mücadelemizi daha doğru ve etkili yürütmemiz şarttır. Bunun da temelinde ideolojik farklılığımızı-karşıtlığımızı görmek ve esas almak vardır. İkincisi, stratejik olarak biz bu sistemle bir değiliz, aynı değiliz. Bizim stratejik müttefikimiz söz konusu sistem değildir. Stratejik müttefiklerimiz sistem karşıtı devrimci, demokratik ve sosyalist hareketlerdir, özgür kadın ve gençlik hareketleridir, ekolojik ve demokratik hareketlerdir. Dolayısıyla işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, ezilen halklardır ve onların ideolojik-siyasi hareketleri bizim stratejik müttefikimiz oluyorlar. Yoksa iktidarcı ve devletçi sistemin hiç birisi bizimle stratejik müttefik değildir. Biz onlarla taktik düzeyde ilişki kuruyoruz. Bu da ilişki ve mücadeleyi iç içe, aynı anda yaşamak, yürütmek oluyor.

AKP-MHP faşizmini yıkma mücadelesinde özellikle gerillanın duruşu, direnişi, eylemliliği öncü ve belirleyici konumdadır. Dolayısıyla gerillanın kırda olduğu kadar şehirde de demokratik modernite çizgisinde kendisini yenileyip yeniden yapılandırarak faşist-soykırımcı güçlere karşı eylemliliğini yaz-kış, gece-gündüz demeden 24 saat etkin bir biçimde yürütmesi kesinlikle önemli ve gereklidir. Aynı zamanda Rojava ve Başûr'daki mücadelenin esası da artık AKP-MHP faşizmini yıkma mücadelesi haline gelmiştir.

İkincisi, Kürdistan Özgürlük Hareketi olarak biz, kapitalist modernite sisteminin dışarıdan bölgeye yönelik müdahalesine kesinlikle karşıyız. Bu müdahale hangi adla olursa olsun, sözde hangi amacı güdüyor olursa olsun biz böylesi bir müdahaleye karşıyız. Dış devlet müdahalelerinin Ortadoğu halklarına olumluluk anlamında vereceği hiçbir şey yoktur. Tersine onlar her zaman olumsuzluk verirler, zarar verirler, baskı ve sömürü getirirler. Nitekim mevcut ulus devlet sistemlerini de zaten dıştan gelen kapitalist modernite saldırıları ortaya çıkartmıştır. Bunun halklara ne getirdiği de ortadadır. Dolayısıyla kapitalist modernite müdahale ve saldırılarıyla Ortadoğu halklarının kazanacağı hiçbir şey yoktur. Tam tersine, onlar Ortadoğu'yu daha çok bölüp, parçalamak istiyorlar, Ortadoğu'nun zengin kaynaklarını daha çok yağma ve talan edip sömürmek istiyorlar. Ortadoğu kültürünü, dilini, insanlığını daha çok zayıflatmak istiyorlar. Bu gerçeği çok iyi bilmemiz lazım.

Çok açık ki, onlar Ortadoğu'nun ulus devlet diktatörlüklerini yıkmıyorlar, tam tersine ayakta tutuyorlar ve güçlendiriyorlar. Eğer onların desteği olmasaydı, Ortadoğu'da bu tür diktatörlüklerin hiçbirisi olamazdı. Halkların demokratik mücadelesi karşısında hiçbirisi ayakta kalamazdı. İşte 40 yıldır yürüttüğümüz mücadele karşısında TC faşizmi şimdiye kadar 40 defa yerle bir olur, yıkılır, tarihe gömülürdü. Arap halklarının direnişleri karşısında söz konusu diktatörlükler bin defa yok olurlardı. Dikkat edilirse dış müdahale onları yıkmıyor. Biraz yıkıyor gibi görünüyorsa da esas olarak ayakta tutuyor. Birini yıkıp yerine diğerini koyuyor. Ancak bir diktatörden diğerine değişiklik yaratabiliyor. Yoksa diktatörlüğü yıkıp yerine halkların demokratik yönetiminin gelişmesine hizmet etmiyor, tam tersine halkların demokratik seçeneğinin, demokrasi sisteminin gelişiminin önünü bu biçimde kapatıyorlar. O halde dış devlet müdahaleleriyle Ortadoğu halkları hiçbir şey kazanamazlar. Onlara şunu söylemek gerekiyor: 'Gölge etmeyin başka ihsan istemez.' Fakat gölge ediyorlar. Kendi mülkleri sanıyorlar, Ortadoğu'yu ele geçirebilmek, zenginlik kaynaklarını sömürebilmek için en vahşi saldırıları yapıyorlar.

İşte dış müdahalenin bu gerçeğini görerek, bu tür müdahalelere her bakımdan karşı olmak lazımdır. Onlardan faydadan çok zararın geleceğini iyi bilmek gereklidir. Dolayısıyla kendi özgürlük ve demokrasi mücadelesini, özgür ve demokratik yaşamını söz konusu dış müdahalelerin yaratacağı gelişmelere dayandırma, onlardan bekleme anlayışına hiçbir zaman kapılmamak, tam tersine her şeyi kendi öz gücüyle, öz iradesiyle, halkın bilinçli ve örgütlü eylemliyle yaratmayı öngörmek kesinlikle gerekiyor.

Bu noktada 'bölgenin ulus devlet diktatörlüklerine karşıyız' diye dıştan gelen kapitalist-emperyalist müdahalenin tarafı kesinlikle olamayız. Özellikle; 'Düşmanımızın düşmanı, bizim dostumuzdur' gibi bir anlayış bizim için kesinlikle doğru değildir. Nasıl ki faşist ulus devlet diktatörlüklerine karşıysak, aynı biçimde ve aynı düzeyde dıştan gelen emperyalist müdahale ve saldırılara da karşıyız. Onlara karşı da duruyoruz. Bu nedenle küresel sermaye sistemiyle ulus devlet statükoculuğu arasındaki çatışmada taraf değiliz. Üçüncü Dünya Savaşı denen bu çatışmalı tarafların hiç birisinin doğrudan yanında olamayız. Önder Apo bunun için, 'Üçüncü siyasi çizgi'den bahsetti, "Üçüncü siyasi gücüz" dedi. Bu nedenle, önümüzdeki süreçte de ABD-İran çatışması temelinde dayatılacak olan taraflaştırmada kesinlikle taraf olmayacağız. Tersine hep kendi tarafımızda olacağız. Üçüncü taraf siyasetini bu doğrultuda yerinde, etkili ve doğru bir biçimde yürüteceğiz. Kısaca iki taraftan birisinin yanında olamayız. Çünkü onların hiç birisiyle stratejik ilişki ve ittifak yapamayız. Dolayısıyla biz kendi tarafımızdayız, üçüncü tarafız. Bu temelde bölge halklarına zarar veren söz konusu çatışmayı ortadan kaldırmaya çalışacağız. O çatışmanın ortaya çıkardığı imkân ve fırsatları halkların özgürlük ve demokrasilerini geliştirmek, demokratik devrimlerini ve birliklerini güçlendirmek için kullanacağız.

Uluslararası Komplo'yu birinci derecede yürüten güç TC devleti ve AKP-MHP faşizmidir

Baş hedef olarak belirlediğimiz AKP-MHP faşizmini yıkma mücadelemiz her alanda olduğu gibi devam ediyor. Mevcut gelişmeler, ABD-İran savaşının aldığı düzey, söz konusu mücadeleyi farklı yönde etkilemediği gibi, onu daha güçlü yürütüp başarıya götürmemizin ne kadar gerekli ve zorunlu olduğu gerçeğini açığa çıkartıp önümüze koyuyor. Bu nedenle, AKP-MHP faşizmini yıkma mücadelesini başta Bakurê Kurdistan ve Türkiye olmak üzere Rojava'da, Başûr'da, yurtdışında, her alandaki özgürlük mücadelemiz çerçevesinde ele alıp kesinlikle sürdüreceğiz. Çünkü mevcut durumda ABD-İran gerginliği yoğunlaştırılıp Ortadoğu'ya egemen kılınmak istense bile, kapitalist modernite sisteminin en zayıf halkası AKP-MHP faşizmidir. Yine Uluslararası Komplo'yu birinci derecede yürüten güç TC devleti ve AKP-MHP faşizmidir. Kürt sorununu ayakta tutan, Kürtlere karşı sömürgeci-soykırımcı saldırıları yürüten birinci güç AKP-MHP faşizmidir. Dahası Ortadoğu'da komplocu sistemin ve faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin en zayıf halkası ve tehlikeli gücü Tayyip Erdoğan yönetimi, AKP-MHP faşist diktatörlüğüdür. Dolayısıyla AKP-MHP faşizmini hem yıkma imkânı ve ihtimali en güçlü bir biçimde vardır, hem de bu en büyük tehlikeyi önlemek Ortadoğu'da demokratik zihniyetin ve siyasetin gelişiminin önünü açacak en temel etken olacaktır.

ABD-İran çatışması, Ortadoğu'daki kaynakları ele geçirmek ve yeniden paylaşmak üzere küresel ve bölgesel güçler arasındaki çıkar çatışmasıdır. Dolayısıyla söz konusu çatışmadan Ortadoğu halklarına bir fayda gelmez. Söz konusu çatışma Ortadoğu'ya özgürlük ve demokrasi getirmez. Oysa AKP-MHP faşizminin yıkılması ve bu temelde Kürdistan'ın özgür ve Türkiye'nin demokratik hale gelmesi, tüm Ortadoğu'da demokrasinin, demokratikleşmenin, demokratik devrimin gelişimini sağlayabileceği gibi, insanlık için de gerçekten özgür ve demokratik yaşamın önünü açacak, gelişimini sağlatacaktır.

O halde AKP-MHP faşizmini yıkma mücadelesini, Uluslararası Komplo'ya karşı mücadelenin 22. yılında daha örgütlü, planlı, bütünlüklü ve daha güçlü bir şekilde yürütmemiz gereklidir. Bunu büyük bir özgürlük ve devrim hamlesi biçiminde yürütmeliyiz. Geçen yıl "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistanı Özgürleştirelim" direniş hamlesini tüm gücümüzü birleştirip yürüttük, önemli gelişmelere ve kazanımlara yol açtı. Şimdi de benzer bir biçimde 'Tecridi Kıracak, Faşizmi Yıkacak, Demokrasiyi Kuracak' ve bu temelde Kürdistan'ı Özgür ve Ortadoğu'yu Demokratik yapacak direniş hamlelerini son derece planlı, örgütlü ve bütünlüklü bir biçimde kesinlikle geliştirmemiz gereklidir.

Bu konuda özellikle gerillanın duruşu, direnişi, eylemliliği öncü ve belirleyici konumdadır. Dolayısıyla gerillanın kırda olduğu kadar şehirde de demokratik modernite çizgisinde kendisini yenileyip yeniden yapılandırarak faşist-soykırımcı güçlere karşı eylemliliğini yaz-kış, gece-gündüz demeden 24 saat etkin bir biçimde yürütmesi kesinlikle önemli ve gereklidir. Aynı zamanda Rojava ve Başûr'daki mücadelenin esası da artık AKP-MHP faşizmini yıkma mücadelesi haline gelmiştir. Efrîn işgaline karşı savaş, Girê Spî-Serêkaniyê işgaline karşı savaş, TC'nin Rojava'ya yönelik işgalci saldırılarına karşı direniş; bugün Rojava halkımızın ve özgürlük güçlerimizin temel görevidir. Başûrê Kurdistan halkımızı en çok tehdit edenin TC faşizmi ve AKP-MHP'nin işgalci saldırıları olduğu ortadadır. Buna karşı TC'nin saldırılarını durduracak, askeri güçlerini Başûr'dan çıkartacak bir direnişi, ekonomik düzeyde başlatılan boykotu derinleştirip sürdürerek ve her tarafa yayarak geliştirme gereği vardır.

Kadınlar ve gençler öncülüğündeki halk direnişimizi, Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de olduğu kadar yurtdışındaki sahalarda, Başûr'da ve Rojava'da da etkili bir biçimde geliştirmemiz gereklidir. Bunu çok zengin yöntemlerle sürdürmemiz gerekiyor. Yürüyüşler, mitingler, protestolar, oturma eylemleri, boykotlar geliştirmek, benzer birçok yeni ve yaratıcı yöntemle faşist-sömürgeci saldırganlığı ve tecridi kıracak, faşizmi yenilgiye uğratacak, Uluslararası Komplo'yu tarihe gömecek bir mücadeleyi ortaya çıkartmak şarttır. İfade ettiğimiz gibi, bütün bunlar Bakur, Türkiye, Başûr, Rojava ve yurtdışı bütünlüğü içerisinde gelişmek durumundadır. AKP-MHP faşizmini yıkmak, bütün bu alanlardaki ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri faaliyetlerimizin temel hedefidir. Bu hedefe bağlı olmayan, AKP-MHP faşizmine karşı mücadele etmeyen, bu faşizmi yıkmayı hedeflemeyen hiçbir duruş ve tutum kesinlikle doğru, devrimci ve sonuç alıcı değildir. O bakımdan, her alandaki özgürlük mücadelelerinin buna göre yeniden değerlendirilmesine, planlanmasına ve birbiriyle bütünlük içerisinde ve etkili bir biçimde geliştirilmesine kesinlikle ihtiyaç vardır.

Ortadoğu'da kapitalist modernite hakimiyetini yeniden geliştirmeye çalışan ABD müdahalelerine karşı halkların Demokratik Modernite çizgisinin, özgürlük ve demokrasi anlayışının vereceği en etkili cevap, AKP-MHP faşizmini yıkarak Türkiye'yi demokratik ve Kürdistan'ı özgür hale getirmektir. Bu, bütün Ortadoğu'yu özgür ve demokratikleştirmenin önünü açmak olacaktır. O bakımdan yanlış yapmayacağız, mevcut çatışmalı durumu doğru çözümleyip anlayacağız ve kendi mücadelemizi doğru halkada ve etkili bir biçimde yürütmeyi kesinlikle bileceğiz.

Her şeyi özsavunma temelinde gerçekleştirmek şarttır

Mevcut gelişmeler Rojhilat özgürlük çalışmalarının yeniden ele alınmasını, planlanmasını, bu temelde daha etkili bir pratik mücadele süreci içerisine girilmesini kesinlikle gerektirmektedir. Dolayısıyla Rojhilat özgürlük güçlerinin böyle bir değerlendirmeyi, planlama ve pratikleşmeyi hiç gecikmeden ve de zamana yaymadan, ama dar ve yetersiz yaklaşımlara da düşmeden usta bir biçimde ve yeterli düzeyde geliştirmeleri gereklidir.

Burada asıl olan ise hiç kuşkusuz başta kadınlar ve gençler olmak üzere emekçi halk kitlelerinin eğitimi, örgütlendirilmesi, süreci doğru anlar ve onun gerektirdiği mücadeleyi yürütür bir örgütlülük düzeyine kavuşturulması olmaktadır. Bu anlamda kitle eğitimi ve çalışmalarında yeni bir planlama ve tarza yönelmeye ihtiyaç vardır. Planın ikinci boyutu da işte bu noktada ortaya çıkmakta ve kitle çalışmalarını özsavunma temelinde yürütmek olmaktadır. Çok açık ki, her şeyi özsavunma temelinde gerçekleştirmek şarttır. Rojhilat alanı, özellikle bu konuda Bakur ve Rojava pratiğinden dersler çıkartmalıdır. Özsavunmaya dayanmayan bir siyasi çalışma, toplumsal faaliyet, kadın ve gençlik hareketi, kitle eğitimi ve örgütlenmesi kalıcı sonuç vermemektedir. Tam tersine yanılgılar ortaya çıkartarak sonunda kaybeden durumların gelişmesine yol açmaktadır. O halde Rojhilat'daki kadın ve gençlik örgütlülüğünün, kitle eğitim ve örgütlenmesinin temeline özsavunmayı koymak, bu temelde örgütlemek şarttır. Bunlarla birlikte ve üçüncü olarak, Rojhilat parçasında Kürt siyasetinin birliğini daha şimdiden yaratmak ve bunu hızla geliştirip gerçekleştirmek kesinlikle gereklidir. Kürt siyasetinin birliğiyle birlikte, İran'ın tüm demokratik siyasi güçleriyle ilişki ve ittifak içerisinde olmak, demokratik İran ittifakını yaratmak da çok çok önemli olmaktadır. Biz biliyoruz ki, Rojhilat özgürlük güçleri demokratikleşme temelinde Kürt sorununun çözümünü gerçekleştirmek için geçmiş süreçte sistem içindeki güçlere bile açık oldu. Demek ki sistemin içinde olan ama demokrasiye açık güçlerle de ilişkilenmeyi öngörmek temelinde, ama daha çok sistemin dışında olan bütün kadın ve gençlik örgütleriyle, çeşitli demokratik-reformcu çevrelerle, yine İran içindeki farklı demokratik halk hareketleriyle en geniş İran demokratik birliğini oluşturacak bir ittifak çalışması içerisine girmek, Kürt siyasetinin birliği yanında bir de böyle bir demokratik İran siyasal birliğini ortaya çıkarmaya çalışmak, içinde bulunduğumuz sürecin en temel ve en önemli görevlerinden birisidir. ABD-İran çatışmasında egemen-baskıcı-sömürücü güçlerin kaybetmesi, özgürlükçü ve demokratik halk güçlerinin kazanabilmesi için böyle bir ilişki-ittifak ve bu temelde mücadele şarttır.

Eğer Kürdistan parçalarında ve yurtdışında bu temelde çalışılır ve mücadele edilirse, o zaman AKP-MHP faşizmini yıkarak Kürdistan'ın özgürlüğü ve Ortadoğu'nun demokrasiye kavuşması süreci mutlaka geliştirilir. Bu temelde tecrit kırılır, komplo yenilir, Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşması kesinlikle sağlanır. Şunu artık herkes net olarak görüyor: Ortadoğu'da, Kürdistan'da ve dünyada bütün baskı ve sömürü zihniyetinin ve siyasetinin odaklandığı yer İmralı işkence ve tecrit sistemidir. Dolayısıyla Kürdistan'a özgürlüğü, Ortadoğu'ya demokrasiyi, insanlığa özgür ve demokratik yaşamı getirecek olan temel gelişme İmralı işkence ve tecrit sisteminin kırılması, parçalanması, Uluslararası Komplo'nun yenilmesi, dolayısıyla bütün halkların özgürlük önderi Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşması olacaktır. 22. yılda Hareket ve halk olarak, bölgedeki ve dünyadaki bütün dostlarımızla birlikte böyle bir gelişmeyi ortaya çıkartmak için İmralı işkence ve tecrit sistemini kırmaya, AKP-MHP faşizmini yıkmaya odaklanan bir mücadeleyi tüm gücümüzle yürüteceğiz ve inanıyoruz ki büyük başaran ve mutlaka kazanan olacağız.

Halkımız gerçekten de büyük bir cesaret ve fedakârlıkla Önder Apo'nun açtığı özgürlük yolunda yürümekte ve her türlü bedeli göze almaktadır. Başta kadınlar ve gençler olmak üzere dünyadaki tüm ezilenler bu çerçevede halkımızın özgürlük mücadelesini gittikçe artan ve büyüyen oranda desteklemektedir. O halde siyasi ve askeri alanda büyük mücadeleler yürütmemiz ve kazanmamız önünde hiçbir engel yoktur. Halk desteği, ezilenlerin desteği en ileri düzeydedir. Mevcut siyasi-askeri durum, Üçüncü Dünya Savaşı içinde yaşanan çelişki ve çatışmalar, dört parça Kürdistan'da özgürlük mücadelesini en ileri düzeyde geliştirip zafere ulaştırabilmek için tarihi büyüklükte imkân ve fırsatlar sunmaktadır.

Değerli Yoldaşlar,

Kürt Özgürlük Hareketi olarak, ifade ettiğimiz söz konusu büyük ve kalıcı başarıları elde edebilmek için büyük potansiyele ve imkâna sahip olduğumuz açıktır. Bütün değerlendirmeler, aslında bu konuda hiçbir yetersizliğin ve zayıflığın yaşanmadığını ortaya koymaktadır. Halkımız gerçekten de büyük bir cesaret ve fedakârlıkla Önder Apo'nun açtığı özgürlük yolunda yürümekte ve her türlü bedeli göze almaktadır. Başta kadınlar ve gençler olmak üzere dünyadaki tüm ezilenler bu çerçevede halkımızın geliştirdiği özgürlük mücadelesini gittikçe artan ve büyüyen oranda desteklemektedir. O halde siyasi ve askeri alanda büyük mücadeleler yürütmemiz ve kazanmamız önünde hiçbir engel yoktur. Halk desteği, ezilenlerin desteği en ileri düzeydedir. Mevcut siyasi-askeri durum, Üçüncü Dünya Savaşı içinde yaşanan çelişki ve çatışmalar, dört parça Kürdistan'da özgürlük mücadelesini en ileri düzeyde geliştirip zafere ulaştırabilmek için tarihi büyüklükte imkân ve fırsatlar sunmaktadır.

Demek ki Üçüncü Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı imkân ve fırsatların doğru değerlendirilmesi, yarattığı imha ve tasfiye tehlikelerinin önlenmesi, tecridi kıracak, komployu yenecek, Önder Apo'yu özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturacak ve Kürt sorununu çözecek gelişmelerin ortaya çıkartılması, kesinlikle halkımızın ve dostlarımızın gücünü doğru örgütleyip başarıyla yürütecek bir parti öncülüğünün gerçekleştirilmesine bağlıdır. Bütün yoldaşlar bunu kendisi için sorun yapmalıdır. Önder Apo'nun bu temeldeki eleştirilerine olumlu ve doğru cevaplar verecek bir düzeye kendisini getirmeyi öngörmelidir. Şehitlerimizin emirlerinin gereğini, halkımızın, kadınların ve tüm ezilenlerin beklentilerini yerine getirecek bir duruşu ve tutumu ortaya çıkartmak için kendilerinde ne gerekiyorsa onu bitirerek bir çözüm gücü haline kendilerini mutlaka getirebilmelidir. Başka bir çözüm ve çare yoktur. Sorunları başka türlü ele almak kesinlikle doğru değildir. Sorunları, olumsuzlukları, başarısızlıkları başka etkenlere bağlamaktan uzak durmalıyız. Onlar yanlıştır, yanılgıdır. Kendini kandırmaktan öteye bir sonuç vermez. O halde hepimiz gerçekçi olmalı, doğru düşünmeli, Önderlik çözümünü kendimizden başlayarak tüm partide ve devrim mücadelesinde gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa onu gösteren bir tutumun ve pratikleşmenin sahibi olmayı kesinlikle bilmeliyiz.

Liberalizme karşı kesinlikle etkili bir ideolojik-örgütsel mücadele yürütmeliyiz

Çok açık ki bu anlamda ortaya çıkardığımız ve kararlaştırdığımız hususlar da vardır. Belli ki onları tekrarlamak, tekrar tekrar yazmak doğru olmuyor. Tekrar alışkanlık yaratıyor, kanıksanmaya yol açıyor. Hata ve eksiklikleri kabul edilirmiş gibi gösteriyor. O nedenle tekrarlamak doğru değil, tersine gidermek ve aşmak gerekiyor. Her yerdeki her yoldaşımız ve komitemiz hata ve eksiklikleri tekrarlayan değil, kesinlikle aştırtan, gideren ve düzelten olmalıdır. Zaten bize gelen raporlarda da yaşanan parti dışı anlayış ve tutumlar, hata ve eksiklikler fazlasıyla ifade ediliyor. Bireycilik, maddiyatçılık, tutuculuk, kendine görelik gibi anlayış ve tutumlar bol bol sıralanıyor. 'Bana göre olsun, benim dediğim olsun' anlayışı, yeterince yoğunlaşmama, verili olana tabi olma, yetinmeci anlayış ve tutumların ortaya çıktığı söyleniyor. Bunları artık hepimiz biliyoruz, raporlarda ve talimatlarda bol bol yazıyoruz; ancak bunları tekrar tekrar ifade etmek fazla gerekli ve anlamlı olmuyor.

O halde peki ne gerekiyor? Çok açık ki bu durumları aşmak gerekiyor. Milliyetçiliğin, cinsiyetçiliğin, dinciliğin, bilimciliğin, kısaca kapitalist modernite liberalizminin her türlü etkisini, bin bir suratla ortaya çıkan biçimlerini bulup üzerimizden atmalıyız. Liberalizme karşı kesinlikle etkili bir ideolojik-örgütsel mücadele yürütmeliyiz. Aslında eksiklik ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesindedir. Bunu kendi içimizde birey olarak yapmıyoruz, kendi dışımızda yoldaşlar karşısında, örgüt ortamında da yapmıyoruz. Sadece eğitim ortamlarında ve o da sınırlı bir düzeyde yapıyoruz. Yaptıklarımız yerinde kalıyor ve pratiğe yansımıyor. Oysa bunu yaşamımızın bir gereği ve parçası yapmalıyız. 24 saat sürekli ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi içinde olmalıyız. Eleştiri-özeleştiriyi temel bir silah olarak kullanmalıyız. Sınıf mücadelesini, cins mücadelesini en etkili bir biçimde yürütmeliyiz.

İşte verili düzen bin bir türlü yalandolan uyduruyor. Her türlü baskıyı, terörü topluma makulmüş gibi kabul ettiriyor. Bir tecavüz kültürü oluşturmuş, toplumda her türlü düşüşü yaratmak için en aşağılık saldırıları yürütüyor. Bunları meşru gösterecek dil ve üslup uyduruyor ve bu temelde toplumu kandırıyor.

Şimdi bütün bunları görmez, eleştirel gözle bakmaz ve düzeltici bir ideolojik mücadele konumumuz olmazsa, tabii o zaman fark etmeden ve istemeden kapitalist modernitenin liberal saldırılarının etkisi altına gireriz. Onları 'doğru düşünceymiş, duyguymuş, davranışmış' gibi algılar ve yaşar hale geliriz. Halbuki böyle olmamak lazım. Öncelikle ideolojik-örgütsel mücadeleyi kendi içimizde sürekli geliştirmeliyiz. Sınıf mücadelesi üzerinde yoğunlaşmalıyız. Küçük burjuva duygu, düşünce ve ruh hallerine karşı, yine bireyciliğine, maddiyatçılığına, dağınıklığına, parçalılığına, kaypaklığına karşı mücadele etmeliyiz. Küçük burjuva etkilerine karşı mücadele etmeden, Apocu fedai-militan çizgi tutturulamaz.

Yine erkek egemen zihniyet ve siyasetin bütün biçimlerine karşı ruhta, duyguda, düşüncede ve davranışta etkili mücadele yürütmeliyiz. Yani kadın özgürlük mücadelesini doğru anlamalıyız. Önder Apo'nun geliştirdiği Jineolojiyi, yani Kadın Özgürlük Bilimi'ni iyi ve doğru anlamalı ve 24 saat böyle bir özgürlük bilimi temelinde yaşamalıyız. Elbette bunu sadece kadın yoldaşların bir görevi olarak da görmemeliyiz. Daha çok egemen zihniyet ve siyasetin kendisinden çıkmış olan erkeklerin görevi olarak görmeliyiz. Söz konusu egemen zihniyet tarzından, ruh hali ve duygulardan kendimizi kurtarabilmemiz için erkek yoldaşların daha çok kendi meseleleri olarak görmesi, kadın özgürlük çizgisini anlaması, kadın gerçeğini doğru kavraması, dolayısıyla sınıf mücadelesiyle birlikte ideolojik mücadelenin temeli olan cins mücadelesini sürekli kılması, özgür yaşam çizgisinin temelini oluşturan kadın özgürlük çizgisinde kendisini eğitmesi, donatması, değişime ve dönüşüme uğratması kesinlikle şarttır.

Parti ölçülerinden uzaklaşma yaşanıyor

Biz daha önceki talimatlarda da benzer değerlendirmeler yaptık ve çözüm yolları gösterdik, bu temelde eleştirilerde bulunduk ve özeleştiriler verdik. Belli ki bütün bunların hepsi geçerliliğini koruyor. Dolayısıyla tekrarlamamız gerekmiyor. Yine bize gelen raporlarda da bunlar belirtiliyor. Demek ki her alandaki yoldaşlar, komitelerimiz hata ve eksikliğin nerde olduğunun bilincindeler. Ancak elbette sadece yazmamalıyız ve birbirimize söylememeliyiz, bunların gereğini pratikte yapmalıyız.

Diğer yandan, sanki ideolojik-örgütsel çizgi söz konusu örgütlermiş gibi görülerek, o örgütlerin ölçüleri esas alınıyor. Dolayısıyla parti ölçülerinden uzaklaşma yaşanıyor. Faaliyetlere bütünlüklü bakma, tüm faaliyetlere göre sorumluluk duyma, her türlü göreve hazır olma, görevi PKK'den alıp hesabı PKK'ye verme, dolayısıyla partide somutlaşan bütünlüğe ulaşma gerçekleşmiyor veya kayboluyor. Çok açık ki böyle olmaz, bunlar yanlıştır. Oysa eskiden de parti vardı ve bu alanların hepsi iş bölümü temelinde yürütülüyordu. Sonra bu iş bölümlerini örgütlere kavuşturduk ki daha çok profesyonelleşelim, daha çok derinleşelim, o işleri daha güçlü yürütelim. Yoksa bölünüp parçalanalım ya da tek yanlı olalım diye söz konusu örgütleri kurmadık. Demek ki gerçek kimlik unutulabiliyor. Şimdi belli ki böyle partileşme olamaz. Partinin yürüttüğü çeşitli faaliyet alanlarını daha derinden yürütebilmek için kurduğu örgütler ne PKK'nin yerine geçerler ve ne de PKK'nin dışındadırlar. Onların hepsi PKK bütünlüğünün birer parçası konumundadırlar. Önder Apo "Kök Parti PKK'dir" dedi. Dolayısıyla kök örgüt PKK'dir. Bütün parti kadroları görev ve sorumluluklarını kuşkusuz partiden alırlar ve hesabı partiye verirler. Söz konusu diğer örgütlerde ve görev alanlarında da partinin verdiği görev ve sorumluluk temelinde çalışıyorlar.

Yine tüm görevlere, her alandaki çalışmaya her zaman kadrolar hazır olmuyor. Bazı kadrolar görevi partiden almıyorlar, kendilerine görevi kendileri veriyorlar. Bazı görevlere 'hazırız' bazı görevlere 'hazır değiliz' diyorlar. Bireycilik o kadar gelişmiş ki, kendi planını kendisi

yapıyor, örgütün planının içerisine girmiyor. Bireysel plan ve projeler örgüt plan ve projelerinin önünü geçiriliyor. Sanki ayrı bir örgütmüş, farklı bir partiymiş de bir ittifak-koalisyon oluşturuyormuş gibi yaklaşıyor, örgütte böyle bir araya geliniyor. Belirleyici olan bireycilik oluyor. Bu düzeyde bir bireyci duruş yaşanıyor. Dolayısıyla bu durum en azla yetinmeciliği ortaya çıkartıyor. Kendini bu kadar parçaladın mı, daralttın mı, tek yanlı kıldın mı, ufak bir iş yapsan da büyük bir iş yaptığını sanıyorsun. Diyorsun, aman ne kadar iş yaptım, yeterlidir, ancak bu kadar olur! Halbuki bir devrimci militan o yapılanın onlarca kat fazlasını yapabilir. Diğer yandan çeşitli görevlerin yapılmadığını görünce, 'kim yapmadı, niye yapılmadı' diye hep eleştiren, suçu dışarda gören, kendini görmeyen, özeleştiri yapmayan, çareyi kendinde yaratmayan, hep dışarıdan bekleyen tutumlar, duruşlar, yaklaşımlar ortaya çıkıyor. Açık ki bunların da düzeltilmesi gerekiyor. Gerçekten de komple devrimciliğe, iş ve görev bölümüne, çeşitli örgütlerde görev ve sorumluluk almaya doğru yaklaşmamız lazımdır.

Çok açık ki bizleri parti eğitiyor ve bütün alanlarda görevi parti veriyor. O halde partinin görevi tek değildir, başka görevleri de vardır. Sen de bir parti militanı olduğuna göre, her zaman ve her yerde tüm parti görevlerini yapmaya hazır olman gerekir. Doğru parti militanlığı, Apocu militanlık kesinlikle böyle olur. O halde düzeltme yapmalıyız. Son derece daraltılmış olan yaklaşımlarımızı aşmalıyız. Eskiden tek faaliyet savaştı, gerillaydı; gerillacılık içerisinde yetiştik, böyle bir darlık ve tek yanlılık bizde biraz alışkanlık haline geldi. Ondan sonra örgütlerimiz çoğalıp o örgütlerde görev alma durumu ortaya çıkınca, bu sefer tek örgüt oymuş sanıp partiyi unutma, parti kadrosu olduğu gerçeğini kaybetme gibi bir durum yaşanır oldu. Bunları kesinlikle aşmamız ve hızla düzeltmemiz gerekir. Parti bilincini geliştirmek, görev ve sorumluluğun partiden alındığını, dolayısıyla da hesabın partiye verilmesi gerektiğini bilmek lazımdır. Parti bütünlüğü temelinde görev yürüten komple devrimciler haline gelmeyi kesinlikle bilmeliyiz. Böyle olursa mevcut darlığı, tek yanlılığı, parçalılığı kesinlikle aşarız. Bu azla yetinmeciliği, sorumluluğu hep dışarda gören anlayış ve tutumları kesinlikle gideririz. Her işi yapan, tüm parti işlerinden sorumlu olan, en büyük görevlere göz diken, eleştiri-özeleştiriyi içinde yapabilen, her şeyden kendisini sorumlu tutan bir Apocu militan çizgiyi kendi şahsımızda ortaya çıkartır.

Önderliği, Partiden kopartıp tek hedef haline getirerek imha etmek istiyorlardı

Diğer yandan, daha önce de belirttiğimiz gibi, Uluslararası Komplo devam ediyor ve bu temelde PKK'yi imha ve tasfiye amaçlı uluslararası komplocu güçler tarafından son derece planlı ve örgütlü bir saldırı yürütülüyor. Bu çerçevede PKK gerçeğine çok daha fazla sahip çıkmak ve parti gerçeğini savunmak kesinlikle gerekiyor. 21 yıl önce saldırılar Önder Apo'ya yönelirken, gerçekten de 'Apo'ya hayır PKK'ye evet' diyorlardı. Fakat biz çok iyi biliyoruz ki bu sahte bir evetti. Önderliksiz bir PKK'nin olamayacağını bildikleri için, hedefi daraltmak amacıyla bu sloganı kullanıyorlardı. Önderliği, Partiden kopartıp tek hedef haline getirerek saldırıp, imha etmek istiyorlardı. Nitekim o sloganın arkasından 'Aposuz PKK altı ay bile dayanmaz' dediler. Dolayısıyla 15 Şubat Komplosunun arkasından, 'Ağustos'a kadar PKK dağılıp gidecek, esamesi bile okunmaz hale gelecek' diye hesap yaptılar.

Şimdi ise 'Parçalardaki gelişmelere evet, PKK'ye hayır' diyorlar. Gerçekten parçalardaki gelişmeleri komplocu güçler benimsiyorlar mı? Kuşkusuz hayır! Parçalardaki gelişmeleri yok edebilmek için, öncelikle onları bütünleştiren ve doğru çizgide tutan PKK'nin yok edilmesi gerektiğini değerlendiriyorlar. 'Zaten Önderlik İmralı işkence ve tecrit sistemi içerisine alınmış, dolayısıyla pratikte etkili olamıyor, Önderlik çizgisini pratikte uygulayan örgütlenme olan PKK'yi imha ve tasfiye edersek o zaman Önderliği de yenilgiye uğratmış oluruz ve Kürt Özgürlük Hareketini tümden tasfiye ederek Kürt Soykırımı'nı gerçekleştiririz' diyorlar. Bu temelde PKK'ye yöneltilmiş saldırılar var. Hatta bize "PKK'liyiz yerine Apocuyuz deyin" diyenler bile oldu. İşte 'Apocuyuz deyin yeterlidir, niye PKK'liyiz diyorsunuz ve PKK bayrağı kaldırıp öne çıkartıyorsunuz' dediler. Peki niye böyle söylüyorlar? Çünkü PKK'siz Önder Apo sadece bir teorik analizdir, Önderlik gerçeği pratiğe partiyle geçmektedir, PKK ve PAJK öncülüğüyle pratikleşmektedir. Örgütlü parti öncülüğü olmazsa Önderlik ne yapar? Gövde olmazsa, organizmalar olmazsa beyin neyi yönetir, neyle kendisini pratikleştirir? Açık ki çok makul gibi görünen bu talep de çok bilinçli ve planlı bir saptırmadır. Önderliksiz parti, partisiz Önderlik olamaz. Bu gerçekler birbirlerinden kopartılamaz. Yine PKK'siz parçalardaki devrimci gelişmeler, mücadeleler olamaz. Onlardan kopuk olarak PKK ele alınamaz. Çok açık ki Önder Apo'nun ve PKK'nin reddi ve inkârı üzerinde bir Kürt özgürlüğü ve Kürt demokratik siyaseti var olamaz ve Kürt sorunu çözüme gidemez. Bu nedenle parti gerçeğine, parti bütünlüğüne doğru yaklaşmak, partiye yöneltilen imha ve tasfiye amaçlı saldırıların içeriğini, özünü doğru anlayıp onlara karşı doğru duruş ve mücadele yürütür konumda olmak gerekir.

Önderliksiz parti, partisiz Önderlik olamaz. Bu gerçekler birbirlerinden kopartılamaz. Yine PKK'siz parçalardaki devrimci gelişmeler, mücadeleler olamaz. Onlardan kopuk olarak PKK ele alınamaz. Çok açık ki Önder Apo'nun ve PKK'nin reddi ve inkârı üzerinde bir Kürt özgürlüğü ve Kürt demokratik siyaseti var olamaz ve Kürt sorunu çözüme gidemez. Bu nedenle parti gerçeğine, parti bütünlüğüne doğru yaklaşmak, partiye yöneltilen imha ve tasfiye amaçlı saldırıların içeriğini, özünü doğru anlayıp onlara karşı doğru duruş ve mücadele yürütür konumda olmak gerekir.

Fakat ne yazık ki bu noktada yetersiz, eksik, hatalı tutum ve davranışlar pratikte çok yaşanıyor. Şunu hepimizin çok iyi bilmesi lazım: Bütün Kürdistan'da demokratik çözümün ve barışın tek muhatabı Önder Apo'dur. Yönetimimiz defalarca açıkladı; demokratik siyasi çözüm gücü Önder Apo'dur. Hareketimizin baş müzakerecisi Önder Apo'dur. Bu sadece Bakurê Kurdistan için değil, dört parça Kürdistan için böyledir. Bütün alanlarda Kürt sorununun demokratik siyasi çözüm iradesi ve gücü Önder Apo'nun çözüm gücüdür. Önder Apo'nun düşüncelerinin pratikleştiği alan da en başta parti öncülüğüdür. Önderlik parti öncülüğü olarak somutlaşmakta ve devrimi örgütleyip yönetmektedir.

İdeolojik-örgütsel çizgi duruşu olarak bir doğrultuya ve somutluğa ulaşmalıyız

Şimdi dikkat edelim, uluslararası komplocu güçlerin, faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin çözümden bu kadar kaçması, PKK'yi imha ve tasfiye saldırılarını bu kadar yoğunlaştırıp sürdürmesi nereden kaynaklanıyor? Çok açık ki, birincisi; faşist-soykırımcı-sömürgeci zihniyet ve siyaseti yenilgiye uğratacak etkili bir mücadele geliştiremememizden kaynaklanıyorsa; yine ikinci olarak; düşmanın gaddarlığından, yeminli Kürt düşmanı olmasından ve soykırımcılığından kaynaklanıyorsa; bir üçüncüsü de; bizim bu denli parçalı duruşumuzdan, Önderlik ve parti bilincini ve anlayışını doğru edinememe ve pratikte doğru yürütememe durumumuzdan kaynaklanmaktadır.

O halde, pratikte ret ve inkâr anlamına gelen anlayışlara karşı mücadele edilmezse, ülke bütünlüğü ile parça arasındaki diyalektiği yeterince kuramama yaşanabilir. Ülke ve ulus bütünlüğünden kopma, dar-mahalli yaklaşımlar içerisinde kalma ortaya çıkabilir. Zaten belli bir mahalli yaklaşım var. Kürdistan'ın bölünüp parçalanmış olmasının etkileri var. Bunu gidermek, ulusal bütünlüğü, ulusal siyaseti, ulusal ruhu ve tutumu geliştirmek için Önder Apo ve PKK büyük bir çaba harcadı ve önemli ölçüde giderdi de. Şimdi Önderlik ve parti öncülüğüne yanlış yaklaşırsak, o zaman söz konusu eğilimler içimizde daha fazla gelişebilir. Örgüt içinde parçalılık gibi, bu sefer parçalarda da farklı tutumların, eğilimlerin gelişmesi gibi bir durum söz konusu olabilir. O halde bütün bu konularda da yanlış anlayış ve tutumların bilince çıkartılarak aşılması, doğru Önderlik anlayışının ve parti tutumunun esas alınması kesinlikle gereklidir.

İdeolojik-örgütsel çizgi duruşu olarak bir doğrultuya ve somutluğa ulaşmalıyız, ama onun politik ve pratik uygulamalarını son derece yaratıcı yöntemlerle ve böyle bir mücadeleyi güçlendirici temelde yapmalıyız. Her yerdeki birimlerimiz, komitelerimiz, arkadaşlarımız her türlü politik-askeri pratiği yaparken şunu düşünmeliler: Bu yaptığımız Kürt Özgürlük Mücadelesini, Önderlik ve PKK mücadelesini güçlendiriyor mu? Önder Apo'nun gerçekleştirmek istediği çözüme hizmet ediyor mu? Yoksa tersi mi oluyor? Önderliği ve partiyi zayıflatan, çözüme hizmet etmeyen bir durumda mı kalıyor? Bu durumu çok iyi değerlendirmek gerekir. Her militanın, her alandaki pratik görevin Önderlik ve parti çözümünü güçlendirmek olduğunu bilmek ve öyle davranmak lazımdır. Önderlik ve Partinin çözümünü güçlendirmeyen, hatta onun yerine başka şeyler koyma izlenimini yaratan politik tutum ve davranışlardan herkesin kesinlikle uzak durması şarttır.

Başarının tek yolu Önderlik çizgisidir

Değerli Yoldaşlar,

Sonuç olarak, parti öncülüğünü Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru ve başarılı bir biçimde geliştirebilmek için tüm kadro ve sempatizanların gerçekten seferber olması gerekir. Kesinlikle başarılı bir politik-askeri mücadele verebilmek için, onun önünde başarılı bir ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi vermenin şart olduğunun bilinmesi lazımdır. Bunun için de komünal yaşam ve kolektif çalışma çizgisinde tüm yoldaşlar ve parti komitelerimiz yoğunlaşmalıdırlar. Kapitalist modernitenin ve özel savaşın olumsuz etkilerine karşı yoğun bir mücadele yürütmelidirler. Pratikte her zaman yaratıcı, inisiyatifli, iradeli, girişken ve etkili bir tarzın sahibi olmalıdırlar. Gerillacılık zaten yaratıcılık ve inisiyatif demektir. Girişkenlik ve her koşulda her işi başarıyla yapabilme gerçeği demektir. Bu açıdan gerillacılıkla, gerilla tarzıyla çelişen her türlü tarzı, yöntemi mutlaka aşmak gerekiyor.

Yine alışkanlıkların esiri olma durumu çok fazla var. Alışkanlıklar üzerimizde çok etkilidir. Yine pragmatik, faydacı yaklaşımlar içimizde çok fazla açığa çıkıyor. Öz güce güven, öz gücü örgütleyip harekete geçirmede zayıflıklar yaşıyoruz. Belli ki bunları gidermemiz lazım. Bu alışkanlıkların etkinliğini kıracak bir bilinci ve iradeyi mutlaka yaratmalıyız. Biz bazı çıkarlar, faydalar için hareket eden bir güç değiliz. Bir özgürlük ve demokrasi hareketiyiz, felsefemiz ve ideolojimiz var, ret-kabul ölçülerimiz söz konusu, o nedenle pragmatik-faydacı yaklaşım bizde olamaz. İlkeli yaklaşım her zaman geçerlidir. İdeolojide, ilkede katılık, siyasette esneklik Önderlik tarzımızın esasıdır. Zaten özgüce güven, öz gücünü örgütleme, halkın gücüyle her şeyi yapma özgür olmanın temel koşuludur. Başkasından alınanla özgürlüğe ulaşılamaz, özgür yaşama kavuşulamaz. Tam tersine başkasından alınan sadece insana bağımlılık ve kölelik getirir. Dolayısıyla onları kesinlikle aşmamız gerekir.

Bu temelde Önderlik ve şehitler gerçeğimiz üzerinde her zamankinden çok daha fazla yoğunlaşmalıyız. Şehitler pratiğinden doğru dersler çıkartan, o dersleri günlük yaşamımıza ve pratiğimize etkili bir biçimde uygulayan bir düzeye kendimizi getirmeliyiz. Daha önce de belirttik, bir kez daha vurgulamakta da yarar var: Sorunlarla karşılaştığımızda sorunun çözümünü Önderlik ve şehitler çizgisinde aramalıyız. Bunu için de, birinci olarak; Önder Apo'nun yürüttüğü parti pratiğimizin derslerine bakmalıyız. İkinci olarak da; Önderlik savunmalarını okuyup, incelemeliyiz. Önder Apo ne diyor? Sorunlara, olaylara nasıl bakıyor, hangi çözüm yöntemlerini öneriyor? Onları arayıp bulmalı ve karşı karşıya olduğumuz sorunların çözümünü kesinlikle Önderlik savunmalarında, Önderlik çizgisinde aramalı ve bulmalıyız.

Bu konuda da zayıflıkların olduğunu belirtip eleştirdik. Kendine görelik bu temelde ortaya çıkıyor. Ya yıkılıp sorunların altında kalınıyor ya da kendine göre bir çözüm yolu bulunarak pratikte hata ve eksiklik içine giriliyor. Tabii sonuçta da başarısız kalınıyor. Oysa tek doğru Önder Apo'nun düşüncesi ve tarzıdır, başarının tek yolu Önderlik çizgisidir. Önderlik gerçeğinden kopan, çözümü Önderlikte bulmayan hiçbir anlayış ve tutum Kürdistan pratiğinde başarılı olamaz. O halde Önderlik ve şehitler çizgisi temelinde kendimizi eğitmek, parti ölçülerini geliştirmek, parti öncülüğünü güçlendirmek, her zaman ve her yerde her türlü devrimci görevi başarıyla yürüten parti militanı haline gelmek, bu temelde komple devrimciliğe ulaşmak hepimizin temel hedefi ve gerçekleşme biçimi olmalıdır.

Bunlar temelinde, Önder Apo'yu ve İmralı Direnişi öncülüğünde Uluslararası Komplo'ya karşı gelişen özgürlük ve demokrasi mücadelemizi, topyekûn Devrimci Halk Savaşı temelinde gerillamızın ve halkımızın yürüttüğü kahramanlık direnişini selamlıyor, bu direnişin kahraman şehitlerini bir kez daha saygı ve minnetle anıyor, tüm yoldaşları parti pratiğimizden doğru dersler çıkartarak, Önderlik ve şehitler çizgisini derinden özümseyerek, 15 Şubat komplosu karşısında ruh, duygu, düşünce ve davranış olarak kendini yenileyip Apocu militan haline getirerek, 22. yılda Uluslararası Komplo'ya karşı daha güçlü mücadele etmeye ve daha büyük başarmaya çağırıyoruz!

-Kahrolsun 15 Şubat komplosu!
-Kahrolsun faşist-soykırımcı-sömürgeci diktatörlük!
-Yaşasın kompl oya karşı özgürlük ve demokrasi mücadelemiz!
-Yaşasın Devrimci Halk Savaşımız!
-Bijî Rêber Apo!

1 Şubat 2020

Rêber Apo'nun 18 Nisan 1998 tarihli çözümlemesi

PKK'de yaşamın tek şartı düşmanıyla boy ölçüştürmedir

Bizim ortamımızda irade keskinliği ile birlikte yenme kişiliğini öğreneceksiniz. Böylece partimizin sağlam bir militanı haline gelmiş olacaksınız. İlişkilerde zorlayıcı olmayacaksınız. Günlük ilişkilerde kimse kendini dayatmayacaktır. Özellikle olumsuz ve zedeleyici olabilecek ne varsa onu içinizde tutacaksınız. Hayırlı, anlamlı ve güzel olan bazı davranışlarınız, duygularınız ve düşünceleriniz varsa onları paylaşacaksınız. Ham, yetersiz ve fazla işe yaramayan özelliklerinizi gün yüzüne çıkarmayacaksınız. Yansıtacağınız her duygu, düşünce ve davranış mutlaka yanınızdakine bir şeyler verecek özde ve içerikte olacaktır.

En temel amacımız aldanmadan, aldatmadan ve yapmacıksız olarak, tam bir görev kişiliğinin tüm özelliklerini kazanabilmek ve bunun için gerekli eğitim savaşımını başarıyla verebilmektir. Diğer savaşlarda olduğu gibi eğitim savaşını da oldukça yanılgılı, özden yoksun ve biçime ters olarak, fazla etkili olmayan bir yansıtmayla boşa çıkararak ağır bir yetmezlik içinde geçiriyorsunuz. Halbuki yaşanan süreç çok acımasızdır. Özellikle benim açımdan gündem hem çok önemlidir hem de çok zordur. Buna rağmen biz gerçek bir parti militanı olmanın en büyük çabalarını sergilerken, sizin bu konuda bir öğrenme tutkusunu bile özlü geliştiremeyişiniz belki de kendinize yapabileceğiniz en ciddi saygısızlık ve yetersizliktir; büyük bir militanlaşma şansını bir kez daha kaçırmaktır.

Şu çok açıktır: Bu mücadeleye adım atmak, ölümüne bir savaşa karar vermek ve yaşamda bir özgürlük tarzını kesinlikle esas almak demektir. Her günkü çabalarınız savaş kararlılığı kadar kişiliğinizde özgür yaşam imkânını da gerçekleştirirse, bununla kendinizi kazanabilirsiniz. Tabii bu, parti ve halk kişiliğini kazanmaktır ve daha da somut olarak, düşmanıyla savaşmak kadar yaşamını özgürleştirmektir. Bunun sorgulamasını kendi kendinize yapacaksınız. "Ben neyim, gelişmenin neresindeyim ve ne kadar başarılı olabilirim?" sorularına cevap vereceksiniz. Yaşama bu kadar yenilgili ruh haliyle yaklaşmak, bu kadar iddiasız olmak, çaresizliğiniz ve üretken olmayışınız ortada olduğu halde, bu kişilikle salınıp durmaktan nasıl utanmıyor, nasıl bundan sıkılmıyorsunuz? Bu nedenlerle yaşadığınız örnekler çok feci bir kayıpla karşılaşacağınızı gösteriyor. Hala bu yaşama nasıl cesaret ettiğinize, yaşadığınız acı kayıplara rağmen, bunlardan ders çıkarmadan ve korkmadan böyle rahat rahat sallanıp durduğunuza hayret ediyorum. Bu böyle olamaz.

Sizi tanıyorum, yetişme tarzınız benim yabancısı olduğum bir durum değildir. Sizlerde esasında tüm temel insani değerlere bir yabancılaşma var. Yine düşmanın son derece iddiasız kıldığı bir kişiliğiniz var; onun da üstünü örten oldukça hafif, hiçbir içeriği olmayan yalandan ibaret bir yaşam felsefesi de demeyeceğim, düşüncesizlik ve boş şeylerle avunma durumunuz söz konusudur. Düşmanın sizde yarattığı düzey budur. Bu düzeyi halen korumanın ne anlamı var? Üzerinizdeki iki üç katlı bu kiri atmadan kendinizi nasıl yaşatacaksınız? Beyninizde herhangi üretken bir düşünce yoktur. İradeniz herhangi bir koparıcılığa ve keskinliğe sahip değildir. Yaşamınız konusunda bile fazla ciddi değilsiniz. Sizin en büyük silahınız, gaflet ve cehaletle yaşamda birilerinin başına bela olmaktır. Toplumdaki hastalıkları sadıkane bir biçimde partiye yansıtıyor, hastalıkları içimize taşıyorsunuz. Artık buna bir dur demeniz gerekiyor.

Ben bütün bu yaptıklarıma rağmen halen kendimi tam anlamıyla beğenemiyorum

Tabii eğitimsizliğiniz çok ileri boyutlardadır. Kendinizden oldukça vazgeçirilmiş ve yaşama duyarsız kılınmışsınız. Halen bu acı durumu yaşıyorsunuz. Acaba bizim aramızda bu durumunuzu aşabilecek misiniz? Aşamazsanız, bu parti sizi taşıyamaz. Ben kendimi her gün ölçüp biçiyorum. Ancak sizleri bu halinizle nasıl taşıyacağımı kara kara düşünmekten kendimi alamıyorum. Dünyanın yükünü kaldırıyorum, ama sizin bu geriliklerinizi kaldırmak pek akıl kârı değildir. Bu rahatlığınız, en temel değerlere karşı sıradan davranışınız nasıl gerçekleşiyor? Bir önemli görevin üzerine gidiş tarzınız nasıl bu kadar yanlışlıklarla dolu ve iddiasız olabiliyor? Hedefiniz nedir, nereye varmak istiyorsunuz? İnsan kendini nasıl bu kadar muğlak bırakabilir? Bu kadar zavallılığı nasıl bir karakter haline getirmişsiniz? Bu soruları kendinize sorun ve kendinizi tanımlayın. Sizi kim alacak, kime yarayacaksınız? Kendinize ne kadar yararlı olabilecek siniz? Durumunuz böyle oldukça, bu değerlerin üzerinde nasıl söz sahibi olacaksınız? Bunlar çok önemlidir. Hele bir kadro için mutlak halledilmesi gereken bir kişilik sorunudur. Sizler yıllardan beri böyle alıştırılmışsınız. Ancak bunlar kötü alışkanlıklardır.

Ben bütün bu yaptıklarıma rağmen halen kendimi tam anlamıyla beğenemiyorum. Daha etkili olabilmek için kendime zar ağlatıyorum. Bu yaşama ve bütün zorluklara rağmen, keskinleştirme savaşım daha da müthiştir. Kişiliğin onuru budur. Fazla etkili olamadığınız ve başaramadığınız ortadayken, kendinizi nasıl kabulleniyorsunuz? Bu noktada hayretler içindeyim. Örgüt üzerinde durmak, önünüzde bir iş varsa onun üzerinde durmak sizin için bir çare olabilir. Böyle yarım yamalak duruş şekli, tam bir kendine işkence etme tarzıdır. Hiç olmazsa yapamıyorum deyin. Bir konuyu yeterince anlamadan, hakkında yapılması gerekeni kesinleştirmeden durulur mu? Şimdi sizin durumunuz budur. Bu durumunuzun kararsızlıkla izahı da mümkün değildir.

İşte son olarak saflarımızda ortaya çıkan, anlaşılması ve inanılması çok güç olan bu durumlar ve kişiliklere baktığınızda, onlarda o aynada kendinizi görebilirsiniz. Örneğin bu son kurbağa kişiliğini (Şemdin Sakık) değerlendirdiğimizde, tam bir ucube yaratık olduğu ortaya çıkıyor. Eminim ki, şimdi sorgulamada siyasal görüşmeye yattığını sanıyor. Ancak milyonda bir bile şansı yoktur. Orada büyük adam olduğunu sanıyor. Siyasal bir anlayışla bazı işleri çevirmek istediğine dair kendini kandırarak mezara kadar taşıyacak. Çılgınlık, gaflet ve düşkünlük buradadır. İşin acı tarafı şu ki, bu aynada kendinizi de görmeniz gerekir. "Ben politikada neyim, nasıl ayakta duruyorum?" Sorularını kendinize sorarak durumunuzu tespit etmeniz zor değildir. Bir yandan kendinde bir güç olduğunu sanıyor, ama diğer yandan düşman kavramına bile açıklık getirmiş değildir. Aslında bunu bilmiyor da değildir, kişiliği öyle şekillenmiştir.

Tabii burada sizin de çok dikkat etmeniz gereken bir özelliğimiz var: Biz bu tür kişilikleri düşmanla çatıştırırız. Orada iki düşman birbiriyle çatışıyor. Çok korkunç bir güç dengesizliği içinde, korkunç bir sonla noktalanacak bir rezaleti ve bir sefaleti onlara yaşatacağız. Bizim yöntemimizde bu var. Sağ kalsa da en çirkinidir, vahşice gitse de en kötüsüdür. Bu iki ucu pislik içinde bir değnek ve içinden çıkılamaz bir durumdur.

Bu örnekten kendi duruşunuzla yaşamanın, direnmenin ve düşmanla mücadelenin başarılı olamayacağı biçiminde bir sonuca varmanız gerekir. Bu tarzınızla politikacılık da, gerillacılık da yapsanız olmuyor. Bunun bu tarzla olmadığı çok açık olarak ortaya çıktı. Bunu ben icat etmedim, ben sadece açığa çıkardım. Bir oyunu, bir kiri, bir balonu ortaya çıkardım. Sizler bunun neresinde olduğunuzu tespit etmek durumundasınız. Hiç olmazsa yaşanılacaksa da, ölünecekse de bir anlamı olsun. Bu olmadan çok tehlikelisiniz. Ondan sonra vahim bir sona giderseniz, size aşağılık, alçak diyeceğiz; belki söyleyecek bir kelime bile bulamayacağız. Çünkü bu tablo karşısında insanın düşünmemesi, düşünüp de silkinmemesi büyük bir gariplik, büyük bir düşkünlüktür.

Yeniden doğuş, anadan doğmaktan daha çarpıcı bir biçimde yaşama doğuşu gerektirir

Kim size böyle gerillacılık yapın dedi? Kim size böyle politika yapın, böyle yaşayın veya bu halinizle kendinizi bir şey sanın dedi? Kim size böyle komutanlık yapın dedi? Ben söylemedim. Kendi kendinize "İşte böyle komutan olunur, böyle politika yapılır, böyle örgüt tanınmaz, işte partiyle böyle oynanır", sözüm ona "Böyle yaşanır" dediniz. İşte sonuç budur, gelin de işin içinden çıkın. Böyle yüzlercesi daha var. Yarın öbür gün çoğunuzun başına da aynı şey gelebilir. Bu,

yerinde olmayan ölümler için de geçerlidir. Kim size böyle ölün diyor? Kendiniz bunu uyduruyorsunuz. Bir de bir şey yapmadan, şu anda sözüm ona gerilla içinde veya parti adına yaşıyor ve mücadele ediyorlar. Kim size böyle mücadele edilebilir diyor? Cahillik, gaflet, bir türlü terbiye edilmemiş davranışlar ve bir de fazla gelişmemiş bir beyniniz var. Sonuç, hiçbir halkın başına gelmedik, yine hiçbir kişinin başına kolay kolay gelmeyecek olaylar ve Kürt tarihindeki sonu kötü olan durumlardır.

Yeniden doğuş, anadan doğmaktan daha çarpıcı bir biçimde yaşama doğuşu gerektirir. Bu olmazsa, haliniz ortadadır. En büyük silahınız, "ben ağlarım" oluyor; biraz üzerinize gittiğimde de "duygularım var" diyorsunuz. Artık gerçeklere göre hareket etmeniz gerekir. Sizin bu söylemlerinizin askerlikle ve siyasetle ne ilişkisi var? Peki, bu kadar gafletle askerlik ve devrim gibi büyük bir gerçekçilikle yürütülen bir alana siz nasıl girebilirsiniz? İşte gerisi beni Allah yerine koymanız oluyor. Böyle duygulara, bu yalanlara, bu körlüklere neden sığınıyorsunuz? Onun yerine kendi kişiliğinize, saygınlığınıza ve bilinç denilen olaya sığının. Saygıdeğer bazı duygularınız varsa onlara anlam verin; bu temelde bu rezaleti, bu zavallılığı üzerinizden atın. İnsan halinize bakınca üzülüyor: Bunlara ne oldu, başlarına neler gelmiş demekten kendini alamıyor. Devrimci militan hiç böyle olur mu? Devrimci militan böyle ölür mü?

Ben de halen çok az olanaklarla yürüyorum. Ne kolay ölüm, ne de kolay yaşam var. Sırat köprüsünde bir yürüyüş gerekiyor ve bu da anlamlıdır. Hiç olmazsa biz halen düşmanı uğraştırıyor ve bir yaşam imkânını yaratıyoruz. Şimdi siz bundan da oldukça ters sonuçlar çıkarıyorsunuz. Tabii burada derin bir iddiasızlık ve belki de farkında olmadığınız, ama çoktan kötü yenilmiş bir kişilik var. Bu yenilmiş kişilikle nasıl yaşayabiliyorsunuz? Yenilmiş kişilik şudur: Bu kişilik bir tartışmaya doğru giremez, bir kararı doğru veremez, bir örgüt yönetimini doğru sahiplenemez, bir yanlışlığın üzerine gidemez ve mutlak yapılması gereken bir işi göremez. Dikkat edin: Sizin de örgüt içindeki duruşunuzun toplamı bu yetersizliklerden ibarettir. Ondan sonra da ucuz duygulara sığınıyorsunuz. Bu böyle olmuyor. Her türlü şeyi yapabilecek en aşağılık kişilikler var ve insan bunların bazılarından korkuyor. İşte teslim olmuş, itirafçı olmuş ve hainlik yapıyor. Herhalde dürüst insanlarsınız ve bunlara karşı sizin de öfkeniz var. Eğer öyleyse, o zaman öfkenizin hakkını verin; öfkenize göre yapmanız gereken işin bilincini ve gücünü ortaya çıkarın. Bu işler başka türlü olmaz.

Siz sosyalist emeğin ne olduğunu ve onunla nasıl birleşeceğinizi bilmiyorsunuz

Bütün bunları şunun için söylüyorum: Madem saflarımıza geldiniz, o halde bu işi esastan öğrenin. Sizin zorluklarınız kesinlikle benimkinden fazla değildir. Ben, kendime tanımadığım öğrenme imkânlarını size veriyorum. Gençsiniz, bu genç yaşta hepinizden enerji fışkırır. O zaman bu donukluk, bu kuru kişilik nedir? Bu özellikleri kötü yetiştiğiniz lümpen, serseri ve hiçbir yüce değerin aşılanmadığı ortamlardan aldınız. Bunu üzerinizden atın. Sülaleniz güçlü olsaydı, imhacı güce karşı bu kadar aşağılık bir tutum içinde olmazdı. Demek ki, geldiğiniz kurumlardan nefret edeceksiniz. Çünkü size hiçbir sağlam değer aşılamamışlardır. Bununla kişileri, ana babalarınızı kastetmiyorum, elbette onlar da birer çaresizler. Bu kuruma, bu kurumun öldürücü geleneğine; yani sizi uyuşturan, kurutan ve sizi en temel değerler karşısında çaresiz bırakan ne varsa ona karşı durun. Bu çok açıktır. Ancak siz halen oralı bile olmuyorsunuz. Ben burada kendime de öfke duyuyorum ve hala neden bu kişilerle yürüyorum diye soruyorum. Kendimi zor tutuyorum, böyle kişiler benim arkadaşım olamaz, diyorum. Kendimi nasıl savunacağım konusunda öfkemi zor tutuyorum.

Sizlere şundan dolayı sabrettim: Çünkü düşman sizinle oynuyor, ancak siz bunun farkında değilsiniz. Oynaşmaktan başka elinden bir şey gelmeyen hafif kızlar vardır ya, durumunuz siyasal anlamda onlara benziyor. Ancak kişiliğiniz buna dört dörtlük zemin sunuyor. Ondan sonra da kabadayılık temelinde adam olmayı taslıyorsunuz. Adam olmanın ölçütü, bir işe sağlam anlam vermek, kolay yenilmeden ve kolay ölmeden bir yerlerden bir yerlere ilerlemektir. Bu olmadan hangi namustan ve onurdan bahsedebilirsiniz? Doğru iki söz söyleyemiyorsunuz. İşiniz gücünüz benim bile kafamı karıştırmak oluyor. Bu ölü halinizle, kurutuculuğunuzla ve doyurucu olmayan yaklaşımlarınızla benimle oynamak istiyorsunuz. Üzerinize gittiğimizde ise, zavallı durumlara düşüyor veya en tehlikelisi de ya "Sen Allah'sın" ya da "En büyük despotsun" diyorsunuz. Kişilikleriniz hep aynı iki kelimeyi söylüyor: Allah'a bağlanır gibi bağlanmak, ancak umduğunu bulamayınca da beni en büyük despot yerine koymak.

Neden insanca yaklaşamıyorsunuz? Neden bir emek savaşçısı olarak, bir emek ve değer paylaşanı olarak, anlayışla ve belli ölçülerle birlikte iş yapmak isteyen bir kişi olarak bu işlere gelmiyorsunuz? Çünkü siz yaramazsınız. Çünkü siz sosyalist emeğin ne olduğunu ve onunla nasıl birleşeceğinizi bilmiyorsunuz; buna kapalısınız. Yani ya birileri sizi feodalce veya kapitalistçe sömürecek ya da siz birisine öyle yapacaksınız. Sizin kültürünüzün kökeninde bu var. Komutanlığınız da öyledir. Kimin despot ve kimin tanrıya yalvarmacı olduğu ortaya çıkıyor.

Neden emekle bir şeyler yaratamıyorsunuz, hatta neden kendi emeğinize sahip çıkamıyorsunuz? Örneğin adam yirmi yıldır parti adı altında sözde bütün gençliğini harcamıştır; ama bakıyorsunuz ki, iki günde kaçıyor veya kendini yere atıyor. Bu işe on-yirmi yılınızı vermediniz mi? Nasıl oluyor da bir gün içinde kendinizden kaçıyorsunuz? Bunda dehşet verici bir yan var, kendisine müthiş saygısızlık var. Bu yıllar senin yıllarındı, bu can senin canındı. Sen kendi beyninle ve yüreğinle yürüdün. İşte burada bir ucubelik var. Bu adam kendini tanıyamamıştır, kendisinden kaçıyor. Bu büyük bir trajedi, büyük bir çılgınlık değil mi? Peki, biz bu kişiliklere ne diyeceğiz? İnsan kendisinden neden bu kadar kaçsın? Neden kendisinden böyle nefret etsin, neden kendine bu kadar düşmanlık yapsın?

Unutmayın ki, bunların içindesiniz. Demek ki, bu noktada büyük bir yanılgı olduğunu görecek ve "Saygısızlık var, kendimi düzeltmem gerekiyor" diyeceksiniz. Bir defa bu ağlama sanatını terk edeceksiniz. Ağlama, işte sizin bu davranış tarzlarınızdır. Ağlama yalnız gözyaşlarından ibaret değildir, gözyaşı sadece gözlerden dökülür. Bir de dilden dökülen, yüzden okunan, beyinden ve bütün o davranışlarınızdan dökülen ağlamalar var. Gözyaşıyla ağlama o kadar tehlikeli değildir. Bir işe hakkını verememeniz, sağlam bir duruşa hakim olamayışınız ağlamadır. Net bir karar gücüne sahip olamayışınız sızlanmadır.

Sizi kandırmışlar; adam diye, erkek diye isim takmışlar, hepsi o kadar. Ama içeriğinde hiçbir şey yoktur. Bu yüzden ben bunu en erken yaşımda fark ettim ve hiçbir zaman bu kişiliği beğenmedim, bu kişilikten kaçtım. Halen de öyleyim. Çok tehlikeli bir kişilik olma gerçeğiniz söz konusudur. Bu gerçeğe kuşkuyla ve endişeyle baka baka kendimi yeniden yapılandırmaya çalıştım. Ben olsam bu kişiliği tokmağın altına alır, günde kırk defa döver, adam ederim. Yoksa bu kişiliği taşımam. Kendi halinize üzüleceğiniz yerde, kendinizi adam edin. Siz bir ajan değil, gerçekten ben bu işe varım diyerek ortaya atılan kişilersiniz. Bir ajan olsaydınız, art niyetlidir, onun için kendisini saklıyor derdim. Ama durumunuz o kadar kötü ki, bir ajandan daha tehlikeli durumdasınız. Bu açıdan da yaşam hakkını kullanamazsınız. Bu halinizle hiçbir yaşam hakkını kullanamayacağınız PKK de gerçeğin özüdür. PKK olayında yaşamın tek şartı, bu anlamda düşmanıyla boy ölçüştürme şartıdır. Dikkat edin: Ben savaşırım ve ölürüm şartı değildir, sıradan bir mücadele veririm ve yaşarım şartı da değildir; düşmanla boy ölçüşürüm ve düşmanı yenebilirim şartıdır. Bu şarta ulaşamazsanız, ciddiye alınmanız da mümkün olamaz.

Önderlik halkın ve bütün değerlerin bileşkesidir

En temel uğraşımız kendini çözmek ve en tehlikeli düşmanı yenmektir. Bunu sağlayıncaya kadar başınızı kaldıramazsınız. İkiyüzlülük etmeniz, yalancılık yapmanız da artık eskisi gibi mümkün değildir. Ya yeneceksiniz, ya yeneceksiniz. Bunun başka yolu, sağı solu yoktur. Örneğin TC Ankara'da şu tartışmayı yürütüyor: "Bunları teslim alalım mı, almayalım mı? PKK'nin kadroları ve militanları için bizim bu yönler de olabilir. Bunlar yenmeyi de, yenilmeyi de en az bizim kadar iyi değerlendiren bir konuma da gelmişlerdir. Ne anlama geldiğini de bilenlerdir" diyorlar. Böyle son derece tehlikeli bir tartışma sürüp gidiyor ve bizim de bu konuda mutlaka netleşmemiz gerekir.

Parti okulu bir savaş okuludur, siyaset okuludur ve mutlak bazı ölçüleri var. Biz şimdiye kadar sizi zorlamadık. Belki yanlış oldu, ama sert yöntemlerle ve sizi azarlayarak öğrenme işi herhalde olmaz. Öğrenmenin zorunlulukları, öğrenmenin gereklilikleri böyledir ve bunları anlayacaksınız. Anlamazsanız dediğim gibi olur. Bu iyi bir gidiş mi? Sizi bir kontra gibi içimizde tutmaları mı iyidir, yoksa sizi alıp ibreti alemlik etmeleri mi? Hiçbiri iyi değildir. Her ikisi de çok kötüdür. Ama sizin tarzınız ikisinden birisine götürüyor. Kalmanız da, gitmeniz de beladır. Bu durumu aşmanız gerekir.

Benim söylediklerim çok açıktır. Ya da bu çelişkiye inanmıyorsanız, başka bir deyişle, "Aslında düşman diye bir şey yok, biz kandırıldık" biçiminde mutlak teslimiyet veya düşmanla aynılaşma durumundaysanız, bunu da açıkça söylemeniz gerekiyor. Çünkü ortada heder oluyorsunuz. "Peki, bu zorluklara neden o kadar katlanıyorsun?" derler adama. Demek ki, sizlerde çok tehlikeli bir muğlaklık var. Yıllardan beridir bu muğlaklık sizi tanınmaz hale getirmiştir. Bu muğlaklığı aşın! Yani bu durumunuz, yırtık pırtık elbise de demeyeceğim, urlarla kaplı bir yapıya benziyor. Bu urları kesip atın! Acı da versin, ama hiç olmazsa kalan yanlarınız sağlığına kavuşabilir.

Tabii, "Bütün bunların benimle ne ilişkisi var?" diyeceksiniz. Ben artık yaramaz ve yetmez olanların arkadaşı olmak istemem. Zaten olmuyorum da, siyaset icabı sizi biraz idare ediyorum. Çünkü düşman sizin üzerinizde oynuyor ve sizin şahsınızda beni parçalamak istiyor. Buna karşılık ben de düşmana hizmet edebilecek yönelimlerle üzerinize gelmem. Yıllardır ben bu kurbağa kişiliğini taktik icabı idare ettim. O da sizin gibi kendine göre savaşçılık, komutanlık, siyaset yapmak istiyordu. Gidişatının iyi olmadığını biliyorduk. Böyle çok kişiyi tanıyoruz. İstediğimiz noktada ve istediğimiz biçimde, bize zarar vermemesini sağlayarak, en etkisiz duruma getirmek hem hakkımız hem de görevimizdir. Sizin için de bunlar böyledir. Sallapati ve zararlı yürüyüşleriniz olursa, sizi de idare ederim. Kirli bir kişiliğe elimizi bulaştırmayız, o düşmandan gelmiştir, düşmana gitsin.

Demek ki PKK'de ölçüler çok hassastır. Eğer bunları öğrenmezseniz, siz de oraya havale edilirsiniz. Yani bir hatalı kişilik, bir kirli kişilik saflardan da kötü gider. Dikkat etmezseniz, iyileri de kendi kötülükleriyle götürürler. Çok iyi birileri de olabilirsiniz; ancak dikkat etmezseniz, bu tür kişiliklerin olumsuz düşman özellikleri sizi de olumsuz etkileyebilir. Dolayısıyla beni ilgilendirmez demeye hiç imkânınız yoktur. Sizin katılımınızda bütün bunlar hassas örgüt kişiliği biçiminde yanıt bulmak zorundadır. Bulmazsa, o zaman beni oyalamaya çalışırsınız, ama yanılırsınız. Bir de parti kendi ölçülerini ısrarla ihlal edenleri ve ölçülerine ulaşmayanları fazla taşımaz.

PKK, mutlak bazı ilkeler ve onların kişilikte vücut bulmasıyla yürüyen bir savaş aracı ve mücadelenin öncü gücüdür. Bu aracı çok iyi tanıyın. Sizin en büyük hatanız, bu aracı tanımamak ve bu araçtaki yerinizi doğru belirlememek temelinde olmuştur. Bu hatayı giderin. Dağda özellikle çok ilkelce yürüttüğünüz sözde savaşçılık, beraberinde böyle bir komutayı getirmiştir. Bu, bir halk için en büyük felakettir. Bizim aldığımız bazı tedbirler olmasaydı, bütün belirtiler çok vahim sonuçların açığa çıkacağını gösteriyordu. Adam, "Serhat'tan Dersim'e, oradan Toros'a ve Güney'e kadar tüm cepheleri bizzat dolaştım. Bütün gerillacıların yüzüne baktım. Gördüm ki, hepsinin yüzünde bu savaşı kaldıramazlar, yürütemezler ifadesi var. '95 yılında bunların suratlarına baktıktan sonra, bu gerillalarla, bu kişiliklerle bu savaşın başarılamayacağına dair kararım kesinleşti" diyor. İşte sözde en akıllısı, "Bunların olmazlık teorisini oluşturup düşmanıma bir koz olarak ileri süreyim" diyor. Bu aynen böyledir.

temimiz doğru mudur, değil midir?" diye soruyorlar. Şemdin'i yanlarına almışlar; "Bunu almak doğru mu oldu, yanlış mı?" diye sorguluyorlar. Bir de "Onun gibileri daha var. Acaba bu tarzımız onlar için iyi midir, kötü müdür" diyorlar. Kişiliğinizdeki bu teslim olma özelliklerine güvenerek politika oluşturmaya çalışıyorlar.

Peki, düşman gerçeğinin neresindesiniz? Bir düşman ki, zaaflarınıza teslim olmayı dayatıyor. "Bıraksak ve orada örgütü uğraştırsa mı daha iyidir, yoksa Ankara'ya getirip ibret olsun diye ceza mı verelim?" diye tartışıyorlar. Bir düşmanın hakkınızda verebileceği en kötü karar budur. Kaldı ki, başka şeyler de söyleniyor. Bazıları daha çok bizim eğilimimizi kastederek, "Bambaşka şey-

Ancak bu noktada halledemediği bir şey var ki, o da sizin pek ciddiye almadığınız benim çabalarımdır. Bunlar başlangıçtan günümüze kadar kendine göre bu işleri yürüten çabalardır. Bunlara Önderlik çabaları mı dersiniz, bir bireyin veya bir partinin direnişi mi dersiniz, bir halkın savaşımı mı dersiniz, ne derseniz deyin, ancak bizim belli bir özgünlüğü olan çabalarımızdır. Sizin yüzünüzde yenilgilik okunabilir, ama bizde o yoktur.

Önderlik gerçeği, son tahlilde milyonlarca halk ve bütün değerlerin bileşkesi demektir. Siz bir aşamanın ordusunun kaybetmiş bir parçası olabilirsiniz. Ama bu bütün bir ordunun böyle olduğu anlamına gelmediği gibi, Önderlikte birleşen ordunun kaybedeceği

anlamına da gelmez. Kaba yaklaşım yüzünden bunu değerlendiremediği için, hata üstüne hata, yanlış üstüne yanlış yapıyor. Temelsiz kişilik zaten bunlara yatkındır. Sonuç, işte böylesi bir şok olur. Ne yaptı? Son nefesini verene kadar bütün Kürt kişiliklerinde bu böyledir: İp boynuna geçtiği zaman bile başına ne geldiğini bilmez. Son kurşunu yediğinde bile nasıl öldüğünü bilmez. Bunlar kötü gidişlerdir, acıdır.

“Ben kolay ölmem, kolay yaşayamam” diyeceksiniz

Ben bunlara düşmemek için bu tarzı icat ettim. Bu ölüm tarzından hem korkuyorum, hem de böyle olmaz diyorum ve sonuç olarak değişik bir Önderlik tarzı gelişiyor. Sizin tarzınızda bu yoktur. Bu ölüm de, bu yaşam da beni böyle bulmayacak diyorum. Kısaca düşman ölümüme de, yaşamıma da ulaşamayacaktır; gerçekleştirebilirsem, yaşamı da ölümü de bu temelde kendi tercih ettiğim biçimde kucaklayacağım. Bütün çabalarımız bunun içindir. Bu konu önemsiz değildir. Çünkü her şey bunda gizlidir. Bir halkın tüm iradesi darağacında böyle boğulmuştur. Sizler kurşunu çok trajik bir biçimde yiyorsunuz. Bu durumu nasıl normal karşılayalım, nasıl kabullenelim? Bunu ben icat etmiyorum, bu bir gerçekliktir. Belki siz bunun dehşetini fark etmiyorsunuz. Ama bu halen beni uyutmayan bir gerçekliktir. Bu temeldeki ölümlerden müthiş kaçacaksınız demiyorum, onu imkânsız kılacaksınız. Ama bu, gafletle olmaz; ancak müthiş bir yenme tarzına ulaşmakla olur. Bizden aldığınız gücü heba etmekle olmaz; ancak bizden alabileceğiniz gerçek kişilikle olur.

Önderlik cesaret verdi, Önderlik güç veriyor adı altında bu gücü heba etmek, çabalarımızın özüne terstir. Daha çok militan kişilik özellikleriyle silahlanarak, “Ben kolay ölmem, kolay yaşayamam” ve bir de “Yengisiz duramam” diyeceksiniz. Bizim eğitimimizin en temel öğretisi budur. Yine anlamadığınızı söylerseniz, tek bir sözünüze, tek bir davranışınıza bile ciddiyetle yaklaşmayacağız ve bizden saygı beklemeyeceksiniz. Çünkü artık kendi kişiliğinizde bu düşmanı, bu hakareti taşımamalısınız. Bir de bu sizi hiç yüceltmiyor; gerisi teslim olmak, gerisi toplumun içinde bulunduğu durumu kabullenmek oluyor. Kendinizi bir parça ekmeğe yatırsanız, onu da bulamazsınız. Bunun alternatifi yoktur. Onun için söylüyorum: Ya yeneceksiniz, ya yeneceksiniz. Ya böyle olacaksınız, ya böyle olacaksınız. Bu işin başka alternatifi yoktur. İşte diğerlerinin alternatif adına denediği şeyler de, en aşağılık ihanetten ve teslimiyetten başka bir şey değildir.

Bütün bunlara rağmen kişiliğinizdeki korkuları atabilecek misiniz? Korkulu kişiler olmaktan çıkacak mısınız? Yılların ördüğü bu kişilik kalıplarınız yıkılacak mı? Bunu yıkmak için irade ve arzu oluşmuş mu? Biz akıllıları yönetmek istiyoruz. Şimdiye kadar bize her gelişinizde hepinize en yüksek sözleri, en çarpıcı cevapları verdik; ama sizden sağlam bir cevap alamadık. Diğer yandan ne kadar adam olduğunuza dair korkunç bir kompleksiniz var. Sahte kişilikle kendinizi hem de delicesine adam sanıyorsunuz. Bu olmaz. Ben bir ağa gibi sert bir yumruk atmıyorsam, beni güçsüz mü sanacaksınız? Bunlar doğru şeyler değildir. Bu, modern siyasal otorite ve modern güç olayına yakışmıyor.

Siyaset, talim etme sanatıdır. Eskiden atları talim etmeye siyaset denirdi. Daha sonra şimdiki anlamda siyasete ulaşılmıştır. Siyasal terbiye, atı seyislerle talim etmeye kadar götürebilir. Bana göre bunun devri geçmiştir. Feodallerin bir talim tarzı vardır. Örneğin, feodallerin köylülere uyguladıkları yöntemler bilinir. Ortaçağı bilirsiniz, bu çağda kazan kaynatıp içine insanları atarlardı. İnsanları ateşe atar, çırılçıplak dikenlerin üzerinde bırakır, kamçıyla vura vura dikenleri her tarafına batırarak terbiye ederlerdi. Feodal otorite böyle oluşur.

Faşizmin otoritesi de vardı, faşistler insanları fırınlarda yaktılar. Sosyalizmde bunlar olmuyor. Gerçi reel sosyalizm de böylesi uygulamalar yaptı, ama yıkıldı. Demek ki, bunlar uygun yöntemler değildir. Bizim yöntemimiz, esas itiba-

Sağlam bir önderlik, bir militan, çocukluğundan beri şiddetli bir arayış içerisinde olan kişi demektir. Neyi arar? Kendisine gerekli olanı arar. Nedir kendine gerekli olan? Örneğin özgürlüktür. Özgürlük nedir? Özgürlük, kendi öz iradesiyle yaşayabilmektir. Nedir o irade, toplumda ne olur? Toplumun özgürlük iradesi olur. O nedir? Bir toprak parçası üzerinde ekonomik, siyasal ve düşünsel faaliyet, güç olma faaliyetidir. Neye karşı? Doğaya karşı, bir zorba güce karşı. Özgürlük böyle tarif edilir. Özgürlük arayışınız şiddetliyse onu elde edersiniz.

rıyla ikna yöntemi olmak zorundadır. Oysa siz, bu yöntemi almış olduğunuz kültürden dolayı en rahat alay edilecek tarz olarak yorumluyorsunuz. “Dinlesem de olur, dinlemesem de. Gereğini yapsam da olur, yapmasam da” diyorsunuz. Bu çok tehlikeli bir durumdur. Bunun karşılığını nasıl ödeyeceğinizi biliyor musunuz? İşte bu şok olma durumuna düşmekle bedelini ödersiniz. Bu sonucun suçlusu kendim olmak istemiyorum.

Özgürlük arayışınız şiddetliyse onu elde edersiniz

Bu savaşın şiddeti bütün savaşlardan daha yoğundur. İçindeki yargılama, sorgulama, suç ve ceza hiçbir mahkemede ve hiçbir savaşta rastlamayacağınız kadar amansızdır. Eğer bunu kavramazsanız, bizim bu genel siyasetimiz içinde perişan olursunuz. TC'den kurtulmaya çalışırsınız PKK'ye, PKK'den kurtulmaya çalışırsınız TC'ye gidersiniz. Sonuçta iki şey arasında dövülen bir yayığa dönersiniz; darbeyi bir oradan, bir buradan yersiniz. Üçüncü bir yol var mı? Bazı adamlar sözüm ona üçüncü bir yol olduğunu söylüyorlar. Öyle bir yol yoktur. İşte bu şok olan kişiliğin yolu da sözde orta yoldur. Kendini yaşatacak bir parça ekmeği yoktur. “Bütün Kürtleri birleştireceğim” diyor. Sanırım şimdi de MİT'e “Türkleri ve Kürtleri birleştireceğim” diyordur. İşte bu şok kişiliğidir. Kazana oturmuş, kazanda yakılacak, ama yine de böyle şeyler söylüyor. Tabii bunlar çok ibret verici durumlar ve bu durumlara düşmemek gerekir.

Herkes yiğitlik meydanına giremez. Ben bu meydanda sağlam söz söyleyebilmek için kendimi on yaşından beri eğitiyorum. Küçük çocuk gruplarını toplayabilmek için o yaşımda avcılık yapıyordum. Birkaç kelime öğrendiğimde onlara öğretiyordum, hatta dualarla onlara namaz kıldırıyordum. Bunların hepsi ilk örgütlenme şekilleridir. Bir çare bulmak istiyordum. O zamanki arayışımı bile hatırlıyorum: Bir örgüt, bir çocuk ilişkisi için duvarların üzerinden atlayıp çocuğu bulmaya çalışırdım. Tüm işim gücüm bu çocukların peşinden koşmaktı. Bu teorik arayış, bu örgüt hep bu çabalarımın sonucudur. Şimdi size bakıyorum: Hazineyi önünüze versek, zaferi altın tepside sunsak bile yine burnunuzu çeviriyorsunuz. Sizin bu kişiliklerinizle ne komutan, ne militan, ne de başka bir şey olunur.

Sağlam bir önderlik, bir militan, çocukluğundan beri şiddetli bir arayış içerisinde olan kişi demektir. Neyi arar? Kendisine gerekli olanı arar. Nedir kendine gerekli olan? Örneğin özgürlüktür. Özgürlük nedir? Özgürlük, kendi öz iradesiyle yaşayabilmektir. Nedir o irade, toplumda ne olur? Toplumun özgürlük iradesi olur. O nedir? Bir toprak parçası üzerinde ekonomik, siyasal ve düşünsel faaliyet, güç olma faaliyetidir. Neye karşı? Doğaya karşı, bir zorba güce karşı. Özgürlük böyle tarif edilir. Özgürlük arayışınız şiddetliyse onu elde edersiniz. İlgisiz, kuru, hatta kendi başına bela olan bir kişilikten hayır gelir mi? Sizin durumunuz, benim en erkenden hatırladığım bir köylümüzün özdeyişindeki gibidir. Oğlu İsmail'e, “İsmail, oğlum, kesinlikle öne girme, ama fazla arkada da kalma, orta yerde kendine yer bul” diyordu. Sonuçta ise İsmail asla adam olamadı. Çok ilginç, sizin felsefeniz de budur. Öncü böyle olmaz, öncü tanımı çok farklıdır. Orta yolcu olan bir kişi hiçbir yere varamaz.

Büyük hatalar içerisinde büyümüşsünüz. Bu kalıplarınızı sadece bir konuşmayla kırmam imkânsızdır. Kişiliğinize vura vura sizi böyle duyarsız ve tepkisiz hale getirmişler. Altın tepside bazı zafer değerlerini sunsak, yine burnunuzu çeviriyorsunuz. Yaşam diye sizi böyle alıştırmışlar. Siyaset yapın diyorum; siz ise hamal Haso işi yapıyorsunuz. Temel özellikleri edinin diyorum; “Yok, bana göre değil” diyorsunuz. Bir ahbap çavuşluk, fazla nitelikli olmayan, fazla bir yükseliş değeri olmayan bazı küçük duygular ve küçük yaşam belirtileri bile size yeterdir. Büyük işleri kendinize bir hakaret gibi görüyor, çakılıp kalıyorsunuz. Bu tutumlarınızla da bu partide dikiş tutturamazsınız. Kendinizi dağlarda daha kötü duruma düşürmüşsünüz. “Bizi bu dağlarda kim görür?” diyorsunuz. Her tür ilkelleştirici duygular ve düşüncesizlikler her yanınızı kaplamıştır. Ta ki düşman gelip uykuda vuruncaya kadar böyle yaşıyorsunuz. Böyle olmak için dağa çıkamazsınız.

Biz iradenin zaferini kesinleştirdik

Bizde insana güvenmek esastır. Ben insana güvendim ve hata etmedim. En büyük değer insandır diyerek, doğru bir ölçüyle bu işe başladım. Hatta herkes “Silah olmazsa, dostlar olmazsa bu işi yürütmek mümkün mü? Sınıf temeli de, halk temeli de yok” diyordu. Peki, bütün bunlara karşı benim silahım neydi? İnsanda ısrar, en başta da kendimde ısrar benim esas silahımdı. Sonuçta insanda ısrar ederek bu işlerin yürüyeceği açığa çıkmış oluyor.

Bizim teorimize göre, Leninist teori de artık kaba sosyalizm oluyor. Çünkü Leninist devrim teorisine göre sınıfın objektif ve sübjektif durumu olgunlaşıp bir araya gelsin ki, devrim olsun. Tabii bizim teorimize göre ne sınıfın böyle objektivitesi, ne de bilinç düzeyi gereklidir. Hatta bizim teorimiz, tek bir kişi olsa bile, buna dayanarak büyük bir devrim yapılabilir teorisidir. Yani tek bir kişi bile olsa, insanda ısrar teorisidir ve bu teori bende doğrulandı. Leninizm'in doğduğu ülkede yıkılış oldu, ama bende en önemli başarı gerçekleşti. Ben derken, yalnız kendimi kastetmiyorum. Bu, bende sizi de çalıştırdı. Yani insanda ısrarı, insanı çalıştırmayı ve insanı esas almayı geliştirdik. En büyük teknik insandır diyerek, hep insan üzerinde eğitimi derinleştirdik; insanı çözmeye, insanı yeniden örgütlemeye ve bir anlamda yeniden yaratmaya çalıştık. Sonuçta bu işlerin gelişebileceğini gördük.

Demek ki, bu tarzda işin özüne insanı koymak, hatta bir tane insan bile olsa onun üzerinde çok çalışmak, onu çok derin çözmek ve onu her gün yeniden örgütlemek en büyük devrime yol açabilir. Bunun ispatı, bizde gerçekleşenlerdir. Şimdi bu hiç mi objektif koşullarla bağlantılı değildir? Elbette bağlantıları vardır. Bana göre ortaçağda da olsa, böyle bir kişilikte ısrar orada da devrim yapardı. Belirleyici olan objektif şartlar değil, bilinçteki ve dolayısıyla iradedeki gelişmedir. Bundan yola çıkarak, her biriniz bir zafer kişiliği olabilirsiniz. Hatta her biriniz bir devrim bile yapabilirsiniz. Bizim teorimize göre,

Bizde insana güvenmek esastır. Ben insana güvendim ve hata etmedim. En büyük değer insandır diyerek, doğru bir ölçüyle bu işe başladım. Hatta herkes “Silah olmazsa, dostlar olmazsa bu işi yürütmek mümkün mü? Sınıf temeli de, halk temeli de yok” diyordu. Peki, bütün bunlara karşı benim silahım neydi? İnsanda ısrar, en başta da kendimde ısrar benim esas silahımdı. Sonuçta insanda ısrar ederek bu işlerin yürüyeceği açığa çıkmış oluyor.

her kişinin bir devrim yapma hakkı, görevi ve gücü vardır. Nasıl? Kendisini işleyecektir.

Bizim toplum gerçekliğimizde bu çok daha önemlidir. Çünkü bu toplumun objektivitesine göre fazla dostları, fazla bir sosyal zemini yoktur. Nesi var? Sizin gibi insanları var. Sizin gibi insanların ele alınıp çözümlenerek ve yeniden yaratılarak bir devrim yapması gereği var. İşte tarih bunu doğruladı. Tarihte bunun örnekleri çoktur; ama günümüzün sığ, kaba materyalist teorisini daha da ilerleterek, bir kez daha tarih boyunca yapılanı kanıtladık. Yani iradenin zaferini kesinleştirdik. Siz bundan kaçamazsınız. Çünkü bu ispatlanmış bir olaydır ve bir de bizim için tek yaşam yolu budur.

Bizim ortamımızda irade keskinliği ile birlikte yenme kişiliğini öğreneceksiniz. Böylece partimizin sağlam bir militanı haline gelmiş olacaksınız. İlişkilerde zorlayıcı olmayacaksınız. Günlük ilişkilerde kimse kendini dayatmayacaktır. Özellikle olumsuz ve zedeleyici olabilecek ne varsa onu içinizde tutacaksınız. Hayırlı, anlamlı ve güzel olan bazı davranışlarınız, duygularınız ve düşünceleriniz varsa onları paylaşacaksınız. Ham, yetersiz ve fazla işe yaramayan özelliklerinizi gün yüzüne çıkarmayacaksınız. Yansıtacağınız her duygu, düşünce ve davranış mutlaka yanınızdakine bir şeyler verecek özde ve içerikte olacaktır.

Etkili birey herkese bir şeyler verendir

Diken gibi birbirinize battığınız ve birçoğunuzun yerinde olmayan bazı kelimelerle gündemi saptırdığı bir gerçektir. Özellikle yönetim inisiyatifini kullanmak durumunda olanların bir güne kötü başlangıcı, yüzlerce kişinin emeğini boşa çıkarır, bizim emeğimizi de boşa çıkarır. Onun her kelimesi, her adım atışı genel yapıya hizmet etme sınırında olmak zorundadır. Gelişmeleri takip ederek ne gerekiyorsa buna en üst düzeyde cevap vermeyi bilmek, yönetimin özüdür. Yönetici, herkese ilerleme temelinde, herkese gerekli olan temelinde bir şeylere köprüyse, bir şeylere vasıtaysa, o iyi bir hizmetkârdır, yöneticidir. Gerisi yanlıştır ve kabul görmez.

Bizim ortamımızda bir köylünün veya bir işçinin patronu karşısındaki durumu söz konusu değildir. Yine lider bir şey söyler, partililer de onu aval aval dinler biçiminde bir durum yoktur. En önemli komuta kişiliği olarak en faal, en derin düşünceli, keskin kararlı ve çabalı kişi durumundayım. Militan savaşçılar ise bunu en çarpıcı, en ayakta olan ve en savaşçı bir biçimde paylaşan kişiler durumundadır. Yapı ve yönetim tarzını kendinize uyarlayacaksınız. Ne her şeyi öndere yükleyip köylüler gibi işin altından sıyrılacaksınız, ne de Önderliği inkâr edeceksiniz. Önderlik genel beyindir, genel bakandır, genel iradedir ve bu çok hassastır. Önderlik herkese irade, herkese düşüncedir. Ama bu, diğerlerinin düşüncesi ve iradesi olmayacaktır demek değildir. Tam tersine, Önderlik herkesin eksik olan iradesini ve beynini bütünleştirendir. Sizler de düşünce ve iradede eksik yanlarınızı Önderlikle paylaşmak ve bütünleştirmek için bir büyük eğitim seferberliği içerisindesiniz.

Bizim ortamımızda her şey iradeli ve bilinçli gerçekleştirilir. Kimseye hiçbir konuda dayatma olmaz. Paylaşım ve katılım olur, ama bu da üstün bir disiplinle yürütülür. Burada en etkili birey, herkese bir şeyler veren bireydir. En etkili söz, herkesin sözü olandır. Bunun doruk ifadesi, herkesin “Tam yüreğimdekini ve beynimdekini ifade ediyor” dediği noktadır. Böyle bir özelliği olmayan bir kişi ben bile olsam susması ve iyi olanın öne çıkması gerekir. Komutanlık yürüyüşü kesinlikle bu çerçevededir. Yönetimin özü de, herkesin sesi olma ve herkesin beklentilerine cevap olmadır. Kurtuluş aşamasındayız. Ancak sizler büyük oranda amatörlük temelinde yaklaşıyorsunuz. Fakat bu durumun hızla aşılmaya çalışıldığı da bir gerçektir. Akıllı olanlar bunu daha da rayına oturtur ve bir katkıda bulunurlar.

Sizler de baharın özgürleştirici, diriltici ve canlandırıcı gerçekliği gibi, ne kadar candan düşmüş ve buz bağlamış yanlarınız varsa canlandırabilir ve aydınlatabilirsiniz. Gerçek bir baharlaşmayı kendinizde gerçekleştirebilirsiniz. Biz baştan beri hep bu temelde başardık ve buraya geldik. Büyük yoldaşlıkları ve belki de hiçbir hareketin tarihinde görülmemiş bütün kahramanlıkları bu anlayışla gerçekleştirdik. Halihazırda da bu büyük gerçekle yaşama gücünü gösteriyoruz. Tarih kanıtlamıştır ki, en yenilmez olan, başarıya en yakın olan ve en güzel olan da bu yürüyüştür.

■■■

Rêber Apo'nun, Kadın Özgürlük Devrimi'ni derinlikli anlayalım ve bunu mücadele ruhuna, pratiğe dönüştürelim!

Önderliğimizin, kadın özgürlük yaklaşımının anlaşılması ve içselleştirilmesi son derece önemli olmaktadır. Tarihte kadın özgürlüğünü kabul eden, kadın hakları için mücadele eden erkekler az da olsa vardır. Özgürlük yanlısı bu erkekler de egemen erkek sistemin vahşetine uğramıştır. Nasıl ki, kadın özgürlük tarihi egemenler tarafından görünmez kılınmış, saptırılmış ise, kadın hakları için mücadele eden erkekler de aslında çok daha fazla görünmez kılınmış, hedef haline getirilmiş, mücadeleleri saptırılmıştır.

Besê Erzincan

Önderliğimiz Abdullah Öcalan'ın İmralı işkence sistemi içinde tutuluşunun 21. yılındayız. Uluslararası Komplo'yu büyük bir nefret, öfkeyle bir kez daha kınıyoruz. İnsanlık tarihinin en vahşi işkence sistemi içinde tutulan Önderliğimizin kadın hakikatine, özgürlük mücadelesine yaklaşımının derinliğini anlamak bu işkence, tecrit ve izolasyon sistemine karşı kadınların mücadelesinin de temelini oluşturmaktadır.

Toplumsallaşmanın kadın etrafında geliştiğini bir çok araştırmacı, filozof artık kabul etmek zorunda kalıyor. Arkeoloji, antropoloji, tarih, coğrafya, tıp, sosyoloji vb araştırmalar adaletli, vicdanlı bir insanlık aklı, alternatif bir bakış ile geliştirildiğinde; kadınların nasıl yaşamın merkezi olduğu, farklılıklara dayalı bir eşitlik anlayışı, adalet ve eşitlik olguları içinde dengeli insan yaşamının, yeni buluşlar, icatlarla oluştuğunu çok net bir biçimde ispatlıyor.

Tarihsel, toplumsal kültür yaşamlarının özgürlükçü bakış ile anlamlandırılması, kadınların varlığını ve kadın etrafında yaşananları bir bir ortaya koyuyor. Buradan çıkan sonuçla kadına dair toplumsal cinsiyetçi algıların yerle bir edilmesi gerekliliği kanaatine çok kesin ve net bir biçimde ulaşılıyor.

Egemen erkek sistemin, aklın mitoloji, felsefe ve dinler, bilimler yolu ile egemen erkek-köle kadın ikilemlerini kalıcılaştırmak, derinleştirmek üzerinden nasıl bir yol hattı oluşturduğu da artık bilinmektedir.

Önderimiz Abdullah Öcalan'ın alternatif özgürlükçü bakış açısı kadın özgürlük tarihini, kadınların kendini tanımasını ve her şeyden önemlisi bunun pratikleşmesini, örgüte ve mücadeleye dönüşmesini beraberinde getirdi. Tarihte ilk kez bir halkın ulusal, sınıfsal mücadelesinde kadın özgürlük mücadelesi stratejik düzeyde ele alındı. Bugün Kürdistan Devrimi, Kadın Özgürlük Çizgisi ve öncülüğü temelinde gerçekleştiriliyor. Kadın devrimi temelinde Kürdistan devrimi, Ortadoğu ve Dünya devrimleri hedefleniyor. 15 Şubat 1999 komplosuna bir de bu açıdan bakmak, nedenlerini bu açıdan değerlendirmek çok önemlidir. Önderliğimiz başka bir yaşam biçimini, erkek eğmen sistemin çizdiği yaşam tasavvurlarının dışında bir yaşam ve ilişki biçimini denemiş ve bunu geliştirmeyi, pratikleştirmeyi başarmıştır.

Bu bağlamda Önderliğimizin beş bin yıllık egemen erkekliği başta kendi kişiliğinde, sonra PKK ve Kürt halkı içinde yıkmasının, paramparça etmesinin çarpıcı, geliştirici yönü halen de pek anlaşılmış değildir. Önderliğimizin en fazla karanlıkta bırakılmak istenen yönü onun kadın özgürlük mücadelesine, kadın özgürlüğüne yaklaşım biçimi, ele alış tarzı olmuştur. Egemen erkek dünyanın temsilcileri en çok da Önderliğimizin kadına yaklaşımını çarpıtmış, iftira, yalan ve karalamalara tabi tutmak istemiştir. Dikkat edilirse PKK içinde de tasfiyeciler Önderliğimizin en anlaşılmaz, kabul edilmez yanı olarak buldukları kadın özgürlük çizgisine, mücadelesine saldırarak sonuç almak istemişlerdir. Özgürlük Hareketi tarihimiz boyunca içte ve dışta en çok saldırıya uğrayan kadın özgürlük çizgimiz olmuştur. Bunun sebepleri vardır. Önderliğimizin en farklı, özgün yanı kadın özgürlük çalışmalarında, yaklaşımında ortaya çıktı. Önderliğimizi tanımanın, anlamanın en hakikatli yolu kadın özgürlük çizgisini anlamaktan, kadına karşı özgürlükçü, demokratik yaklaşımdan geçer. PKK militanlığının birinci şartı, kadın özgürlük çizgisini anlamak ve uygulamaktır. Erkeklerin egemenlikli, kadınların köle kişiliklerini bırakması sürekli olarak bunun için yoğunlaşma ve özgürleşme mücadelesidir. Önderliğimiz, "Kadın özgürlük çizgisinde kendisini netleştirmeyen, geliştirmeyen, doğru bir yaklaşım gösteremeyenlerin iyi bir siyasetçi, askeri komutan ve öncülük yapamayacağını" defalarca belirtmiştir.

Dolayısıyla Önderliğimizin, kadın özgürlük yaklaşımının anlaşılması ve içselleştirilmesi son derece önemli olmaktadır. Tarihte kadın özgürlüğünü kabul eden, kadın hakları için mücadele eden erkekler az da olsa vardır. Özgürlük yanlısı bu erkekler de egemen erkek sistemin vahşetine uğramıştır.

Nasıl ki, kadın özgürlük tarihi egemenler tarafından görünmez kılınmış, saptırılmış ise, kadın hakları için mücadele eden erkekler de aslında çok daha fazla görünmez kılınmış, hedef haline getirilmiş, mücadeleleri saptırılmıştır. Bu nedenle tarihte bu tarz kişilikleri pek az tanıyoruz. Mani bunlardan bir tanesidir. Ancak topluma öncülük etmeye çalışan erkeklerin, devrimci liderlerin, filozofların mücadeleleri de bir yere kadardır. Radikal, köktenci bir ele alış ve en önemlisi bunu pratikleştirecek bir strateji ve taktik ürettiklerini görmüyoruz.

"Kadınlar, bir erkeğe değil bir halkın, özgürlüğüne, mücadelesine bağlanmalıdır"

Önderliğimiz, kadın özgürlüğü için sadece kaba bir eşitlik, hukuk, kadın haklarının elde edilmesi mücadelesi değil, bundan daha ileri köklü-radikal bir yaklaşım sergilemiştir. Söylemleri kesinlikle şekilci ve teorik kalmamıştır. Sürekli özgür yaşam ve ilişkilerinin nasıl olması gerektiğine dair bitmez tükenmez bir enerji ve tutku ile arayış içinde olmuştur. Bunun aynı zamanda Kürt toplumunun sömürgeleştirilmesi, toplumsal olarak düşürülmesine karşı büyük bir inatla geliştirildiği bilinmektedir. Günlük yaşamda kadın-erkek duruşları, davranışları, aşk anlayışı, evlilik kurumu başta olmak üzere yeni bir yaşam anlayışı ve alternatifi geliştirmek istemiştir. "Yaşamın yeniden yaratılması" kavramı önemlidir. Beş bin yıllık erkek egemen toplum yaşamını kökten bir reddediş vardır. Önderliğimiz, kapitalist modernist sistemin sevgi ve yaşam anlayışını reddetti. Kadınların, erkekler tarafından köle edilmesini, evlilik kurumu içinde ya da dışında kadınların tecavüz sistemi içinde tutulmasını, kadının yardıma muhtaç bir şekilde yaşamın tüm alanlarından uzaklaştırılmasını, zayıf, kendine güvensiz, güçsüz bırakılmasını hiçbir zaman kabul etmedi.

Bu yüzden genelev-özel ev arasında pek bir farkın olmadığını da belirtti. Kadınların eve kapatılmasını ya da dışarda kadınların emeğinin, aklının sömürülmesini, değersizleştirilmesini çok radikal değerlendi. Analık emeğinin asla ölçülemez bir değer taşıdığını, en büyük değer teorilerinin analık emeği üzerinden geliştirilmesi gerektiğini belirtti. Kürt toplumunun kördüğümünün kadın etrafında geliştirilen namus anlayışı olduğunu sürekli değerlendirdi. Bir genç kızın irade kazanması için en büyük hizmetlerin, çabanın sahibi olunması gerektiğine dikkat çekti.

Aşka ne inkarcı ne de düşkünce yaklaşmak gerektiğini binlerce kez değerlendirdi. Kürt kadınlarının irade, bilinç, örgütlülük, mücadele temellerinde kendilerine ait olacaklarını, "Xwebûn" olmayı en çok da kadınlar açısından hep değerlendirdi. Kadınlar kendilerine ait olmalıydılar. Kadınlar, bir erkeğe değil halkın, özgürlüğün mücadelesine bağlanmalıydılar. Bu nedenle Önderliğimiz, kadınların güç ve iradesinin geliştirilmesi için en çok dışlandıkları siyaset, askerlik, ekonomi, diplomasi alanlarının içine yerleştirdi. Kadın siyasetçi, kadın komutan, kadın diplomat, kısaca yaşamın her alanında kadınları eğiterek, hazırlayarak kadın kadrolaşmasını, öncülüğünü geliştirdi. Önderliğimiz boşuna, "En destansı çalışmam kadın özgürlük çalışmalarıdır" dememiştir. Gerçekten destansı ve olağanüstü bir kadın özgürlük çalışması yürütmüştür.

Egemen erkek sistem açısından kadın en pahalı mülktür

Günümüzde egemen sistemin en çok korktuğu, kabul etmediği, ve PKK'yi hedef aldığı nokta da budur. PKK'nin yaşam biçimidir. Yaşam biçimi derken kadın özgürlüğü, kadının erkeğe muhtaç olmadan yaşamın her yanında kendi gücüyle ayakta kalmasıdır. Erkek egemen sistem, kadınların öz gücüyle ayakta kalmasını ve kendi kendisini yönetmesini, her şeyden önce özyönetim olgusunu kabul etmiyor. Kadının kendine ait olması, devlet-erkek dışında var oluşunu gerçekleştirmesine karşı büyük bir hazımsızlık, öfke duyuyor.

Yine egemen sistem Önder Apo felsefesinden etkilenen milyonlarca insanın, erkeğin kadına saygı ve sevgisini de kabul etmiyor. Kadın özgürlük anlayışının toplumun genelinde kabul görmesi ve bunun evrenselleşmesi onları korkutuyor. Tehlikeli buluyorlar. Egemen erkek sistem açısından kadın bir maldır. En pahalı mülktür. En eğlenceli oyuncaktır. Kadının ellerinden kayıp gitmesinden tedirginler. O yüzden kadın özgürlük mücadelesi karşısında büyük bir kaygı, korku, öfke ve hazmetmeme durumu anlaşılırdır.

Bu nedenle Uluslararası Komplo 15 Şubat 1999 yılında gerçekleştirilmesinin en temel stratejik sebeplerinden biri de

Önderliğimizin kadınlara özgürlükçü yaklaşımı idi. Kadınlara özgürlükçü yaklaşım, özgür bireyin ilkeli, tutarlı gelişiminin köşe taşıdır. Kadınların özgürlüğüne inanan, buradan toplumsal özgürleşmeye koşan, içten, candan inançlı insanları kimse devrim yolundan saptıramaz ve böyle kişilerin başarı kazanmaması, sonuç almaması düşünülemez. Önderliğimizin yolu, böyle bir yoldur. Denetime girmeyen, yönlendirilemeyen, toplumsal özgürlüğü geliştirmeye kilitlenmiş bir kişiliktir Önderliğimiz.

Uluslararası Komplo'da dünyada bu kadar çok devletin, egemen erkekliğin birbiri ile kolayca işbirliği yapması, birlikte çalışması, yapılan ticari, siyasi anlaşmaların özünün tümü kadın özgürlüğüne duyulan düşmanlıktan kaynaklıdır. Hiçbir sosyalist, demokrat lidere asla böyle toplu bir erkek-devlet ittifakı ile yaklaşılıp, saldırılmadı. Örneğin Lenin böyle bir yaklaşıma, saldırıya uğramadı. Çünkü Rus Devrimi'nin öncüsü Lenin'in yaşamı bir küçük burjuva yaşamıydı. Yani sistemiçileşmiş bir yaşam ve ilişkiler düzenine sahipti. Bu nedenle Önderliğimize yapılan komplo kadın tarihinde, kadınların özgürleşmesine yapılan bir komplo olarak sürekli anıldı. Bu şekilde kabul edildi ve asla unutulmayacaktır, affedilmeyecektir. Hatta giderek daha fazla anlaşılacak, Önderliğin düşüncesi, Kadın Kurtuluş İdeolojisi daha fazla gelişecek ve Kadın Özgürlük Mücadelesi daha fazla büyüyecektir.

Kara, cehennemsi, kıyamet günü olan 15 Şubat 1999 tarihi hiçbir zaman unutulmayacak

Kapitalist modernist sistemin yağmacıları, diktatörleri, faşistleri, hırsızları, yalancıları, aşk ve sevgi düşmanlarının tümü birleşip Önderliğimize karşı 20. yüzyılın son yılında en hain, kalleşçe bir komplo düzenlediler. Böylelikle 21. yüzyılın da bir egemen erkeklik yüzyılı olacağının mesajını verip pratiğini göstermeye çalıştılar. Bu komployu, kadınları yeniden köleleştirmek, kadınları kendi mülkü olarak tutmaya devam etmek, kadınlara göz açtırmamak, kadını köleleştirerek erkekleri de kendi köleleri yaptıkları için gerçekleştirdiler. Bundan dolayı Önderliğimize karşı geliştirilen komplo, beş bin yıllık egemen erkek sisteminin kendini devam ettirme komplosudur. Kadın özgürleşmesine karşı haince geliştirilen bir operasyondur.

Önderliğimiz, İmralı'da geliştirdiği Kadın Özgürlükçü, Demokratik, Ekolojik Paradigma ile kadın ordulaşması, kadın partileşmesi, kadın sistemini geliştiren savunma ve görüşmeleri ile 20. yüzyılın bu hain komplosunu boşa çıkardı. Kadın Özgürlük Mücadelesi, Jineoloji, Kadın Sözleşmesi, kadın vakıfları, Eş Başkanlık ve eşit temsiliyetin gelişimi, Özgür Eş-yaşam kuramı, özsavunmasını, ekonomisini çok daha fazla geliştirdi. Ve bugün, Kürdistan Devrimi bir kadın devrimi olarak her alanda gelişiyor, Rojava Devrimi bir kadın devrimi olarak büyüyor.

Kadınlar, Kürt halkı, halklar, özgürlük ve demokrasi güçleri, tüm dünyadaki ilerici insanlık, komplonun kadınlar ve insanlık açısından ne anlama geldiğini bilmekteler. Kara, cehennemsi, kıyamet günü olan 15 şubat 1999 tarihi hiçbir zaman unutulmayacak.

Dolayısı ile ısrarlı ve iddialı bir biçimde özgür yaşam ve ilişkileri, özgür kadın ve erkekleri her birimizin kendi kişiliğimizde temsil etmesi Önderliğimize bağlılığın, ona duyduğumuz sevginin bir gereğidir. Bu anlamıyla da egemen sistem yaşam biçimlerinin boşa çıkarılması, egemen erkek sisteminin yerle bir edilmesi boynumuzun borcudur.

Kürt Kadın Hareketi Önderliği sahiplenmede, eylemlerde sürekli ön saflarda oldu

Şu çok açıktır ki, Önderlik ve kadınların ilişkisi çok farklıdır. İçinde büyük bir özgürlük enerjisi, özgür yaşamı inşa etme sinerjisini barındırır. Bu aynı zamanda büyük bir aşktır. Önderliğimizin aşk anlayışı farklıdır. Kadın aşkında büyük bir toplumsallaşma, özgürleşme, özgürleştirme vardır. Bireyciliğin, bireyselliğin, kıskançlığın, iktidarcılığın, yalanın, hırsızlığın, kadın ve erkeklerin kölece birbirlerine bağlanmasının, "Kara sevda" tanımlamasının tam karşısındadır. Kadınlara hep yol verme, geliştirme, ön açma, büyük bir sevgi, saygı vardır. Özgürleşen kadın ve erkeklerle yaşamı yeniden yaratma eylemliliklerinin büyük bir tutku, inat, yaratıcılık, cesaret, bilinç ile gerçekleştirilmesi vardır.

Kadın Özgürlük Hareketinin üyeleri, sempatizanları, dostları, sevenleri bugün milyonlara ulaşmıştır.

Önderliğimizin, 15 Şubat 1999 tarihinde insanlık dışı yöntemlerle uluslararası bir komplo ile yakalanıp İmralı'ya götürülüşünün üzerinden 21. yıl geçti. Bu zaman zarfında Önderliğimizin sabırla, yaratıcı bir tarzla, 21. yüzyılda halkların özgür ideolojisini, felsefesini ve mücadele tarzını nasıl açığa çıkardığını ve bununla kapitalist moderniteye nasıl alternatif bir yaşam modeli oluşturduğunu gördük. Zor da olsa Önderliğimiz insanlık açısından, özellikle de kadınlar açısından alternatif bir yaşamı açığa çıkardı.

21 yıl boyunca Kadın Özgürlük Hareketimizin çalışmaları, direnişi, Önderliğimizi sahiplenişi sürekli en üst düzeyde oldu. Bunu Uluslararası Komplo sonrası, "Güneşimizi Karartamazsınız" eylemlilikleri kapsamında geliştirilen fedai eylemleri ile, yine 1999'da kurulan kadın partisi (PJKK bugünkü adı ile PJAK) ile kadın gerillaların mücadeleye, özsavunma çizgisine, örgütüne sahip çıkarak gösterdi. Kadınlar, kendi varoluşlarını, özgürlüklerini sürekli olarak İmralı hakikati ile bütünleştirerek mücadelenin en zorlu, en fazla emek isteyen, fedailik gerektiren çalışmalarında yer aldı.

Kürt Kadın Hareketinin tüm bu yıllar içinde çok çetin bir direniş ve mücadele içinde olduğunu belirtmek gerekir. Mücadelenin çok çeşitli mekanlarında ve yerlerinde Önderlik ideolojisinin korunması, büyütülmesi, temsil edilmesinde çok önemli bir temsil düzeyini yakaladı. Bütün Kürdistan parçalarında, yurtdışında onlarca kadın örgütlenmeleri kurup, bunun siyaset, özsavunma, diplomasi, basın, kültür, eğitim, sağlık alanları başta olmak üzere tüm alanlarda etkili ve belirleyici bir rol oynadı.

1999 yılından bu yana Önderliğimiz üzerindeki işkence sisteminin, tecridin, izolasyonun kaldırılması hamlelerine, kampanyalarına büyük bir istek, sorumlulukla, fedai bir ruhla katılım sağladı.

En son 2018 Kasım'ında Leyla Güven öncülüğünde başlayan Önderliğimiz üzerindeki tecridin kırılması amaçlı binlerce insanın katıldığı eylemlilikler geliştirildi. Beyaz Tülbentli Analar bu eylemliliklere büyük fedakarlıkla öncülük ettiler.

Önderliğimiz üzerindeki tecridin zaman zaman kırılmasında, kadınların halkımızın dostlarımızın direniş ruhu, eylemlilikleri, sürekli ayakta olmaları, duyarlılıkları ile her biçimde özgürlük mücadelesiyle yürümesi stratejik önemde rol oynamıştır.

21. yılı aşan 15 Şubat komplo gerçekliğinin önemli oranda boşa çıkarılmasında Önderliğimizin, Hareketimizin, halkımız ve kadınların direnişleri, özgürlük tutumundaki ısrarları belirleyici olmuştur.

Hiçbir halkın ve kadınlarının gösteremeyeceği bir direnişin geliştirildiği, bilinç ve örgütlülüğün yükseltildiği açıktır ve bu bilinmektedir. Kadınlar, İmralı işkence sistemine karşı mücadelesini yükseltmiş ve bu yönlü çalışmalar yapmıştır. Kürt kadınları her çalışmayı, Önderliğimizin özgürleşmesi ile birlikte ele aldı. Bakur'da kayyumların saldırısına karşı sokaklarda direndi.

Dünyada, Ortadoğu'da kadın birliktelikleri, dayanışması ortaya çıkmıştır

Önderliğimizin yarattığı özgürlük ruhu ve zihniyeti, örgütlülüğü halen de çok güçlü bir şekilde varlığını korumaktadır. Kadın devriminin ruhu Bakurê Kurdîstan'da bir kere kök salmıştır. Kadınların, Önderliğimizin özgürlüğü temelinde yürüttüğü çalışmalara ve kadın özgürlük mücadelesine de böyle bütünlüklü, iki yönlü bir güç alma-verme temelinde yaklaşım sergilemek en doğrusudur. Önderliğimizi özgürleştirme eylemlilikleri ve kadın devrimi iç içe birbirini güçlendirecek tarzda yürütülmeye çalışılmıştır. Bakurê Kurdîstan'da kök salan ve Rêber Apo'nun öncülüğünde Sakine Cansız Yoldaş ile başlayan Kadın Özgürlük Mücadelemiz başta Kürdistan olmak üzere tüm Ortadoğu'ya yayılmıştır.

Rojava Kadın Devrimi de gücünü, özünü bu 40 yıllık PKK mücadelesinden almıştır. Dolayısı ile kadın devrimlerinin, Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin geliştirilmesi, Uluslararası Komplo'nun boşa çıkarılması, tecride karşı savaşta çok önemli rol oynamıştır. Dünyada, Ortadoğu'da kadın birliktelikleri, dayanışması ortaya çıkmıştır. Bugün dünyada Rojava Devrimini, Önderliğimizi sahiplenmede en aktif, öncü olanlar kadınlardır. Dünya kadınları da Kürt halkının mücadelesini, Önderliğimizi sahiplenmede çok önemli bir çaba göstermiştir. Jineoloji ve kadın diplomasi çalışmaları bu anlamda stratejik rol oynamıştır. Kürt ulusal kadın birliğinin gelişmesi için de çok aktif çalışmalar yürütülmüştür.

Kadın gerillalar direnişin, özgürlüğün, yurtseverliğin temsilini özsavunma temelinde özgürlük dağlarımızda sürdürmüşlerdir. Kürt kadınlarının özgürleşme merkezi ve kaynağı gerilla mücadelesidir. Kürt kadınları gerilla mücadelesi ile kendini tanıdı. Öz güvenini geliştirdi. Kürt kadınlarının özgürlük temelinde var oluş kaynağı gerilla mücadelesidir. Dağlarda, ovalarda, şehirlerde, köylerde kadın gerillanın varlığı, özgürlük duruşu Önderliğimize karşı geliştirilen komplonun nihai amacı olan Kürt halkının sömürge statüsünde tutulmasına karşı büyük bir fedai ruh ile direnmiştir. Kadın özgürlüğünün garantisi olarak gerilla onurlu bir yürüyüş sahibi olmuştur. Önderliğimiz üzerindeki imha politikalarını gerilla mücadelesi, halkımızın, kadınların direnişi engellemiştir.

21 yıl boyunca Kadın Özgürlük Hareketimizin çalışmaları, direnişi, Önderliğimizi sahiplenişi sürekli en üst düzeyde oldu. Bunu Uluslararası Komplo sonrası, "Güneşimizi Karartamazsınız" eylemlilikleri kapsamında geliştirilen fedai eylemleri ile, yine 1999'da kurulan kadın partisi (PJKK bugünkü adı ile PAJK) ile kadın gerillaların mücadeleye, özsavunma çizgisine, örgütüne sahip çıkarak gösterdi. Kadınlar, kendi varoluşlarını, özgürlüklerini sürekli olarak İmralı hakikati ile bütünleştirerek mücadelenin en zorlu, en fazla emek isteyen, fedailik gerektiren çalışmalarında yer aldı.

Kürt Kadın Hareketi olarak özeleştirisel bir yaklaşım içinde mücadelemizi büyütmeliyiz

Kürt Kadın Hareketi olarak tüm bu olumlu duruşlarımızı, direnişimizi görerek ancak kendimizi abartmadan, eksikliklerimizi görerek, bunları aşarak mücadeleyi sürekli yükseltmemiz gerekiyor.

15 Şubat 2020 itibarıyla güçlü bir özeleştiri vermek durumundayız. Çünkü tecridi sonlandıramadık. Demokratik Konfederalizmi tüm boyutları ile inşa edemedik. Bu konuda son derece eksik kaldık. Bütün Kürt kadınlarına ulaşamadık. Yıllarca oluşan değerlere değer katma, üretme, çoğaltma, arttırma çok önemli olan insanları kazanma yaklaşımını güçlü geliştiremedik. Evet, ideolojik olarak güçlü bir açılım, kabulleniş gerçekleşti. Ancak Kürt halkı içinde örgütlülüğümüzü çeşitli projelerle geliştirmede, yaşamı zenginleştirerek, kendi çekici hale getirerek bunu örgütlemede, eylemlilikler yapmada, özgür yaşam tarzında ve bunu ilişkilere dönüştürmede zayıf kaldık.

Kadınlar olarak Demokratik Ulusun inşasına yönelik yoğunlaşma ve örgütlenme çalışmalarına öncülükte güçlü adımlar atmalıyız. Kadınlar çalışmalarda zayıf kalınca zaten erkekler pek bir şey yapamıyorlar. Dolayısıyla Önderliğimizin inşa çalışmalarını pratikleştirmede, buna öncülük yapmada yetersiz kaldık. Önder Apo'nun, 40 yılı aşkın PKK mücadelesinin yarattığı örgütleme

düzeyini nicelik ve nitelik olarak büyütmemiz önemlidir. Örgütlenme, eylemlerde zenginlik, çeşitlilik gelişmezse var olanı da koruyamayacağımız açıktır. Dolayısıyla bunlar eksiklerimizdir. Yeni paradigmayı anlama ve uygulamada çok eksiklerimiz vardır. Eş başkanlık sistemi, eşit temsiliyet sistemi özgürlük anlayışı ve mücadelesi ile donatılamadı. Eskide ısrar, iktidarcı, ben merkezci davranışlar çok fazla ortaya çıktı. Bu da mücadeleyi zayıflattı ve geriletti.

Değişim ve özgürlük hamlesi çerçevesinde 2020 planlaması

Değişim ve özgürlük hamlesi çerçevesinde 2020 yılı itibarıyla Önderliğimiz üzerindeki İmralı işkence sistemini parçalama planlamamız; 2020 15 Şubat itibarıyla bizi çetin bir yıl bekliyor. Uluslararası Komplo'yu boşa çıkarma, Önderliğimiz üzerindeki İmralı işkence sistemine, tecrit ve izolasyona son verme çalışmalarımızı, eylemlerimizi, Demokratik Konfederalizmi inşa çalışmalarıyla ile iç içe yürütmek zorundayız. Kürt kadınları, halkı olarak bu kabiliyeti gösterme ve inşa çalışmalarına öncülük yapma görevi ile karşı karşıyayız. Egemen erkek, köle kadın kişiliği ile yaşayıp Önderlik, Kürdistan, özgürlük için eylem yapmamız anlamlı olmuyor. Öncelikle gerçekten her birimizin kendi kişiliklerinde derin bir özgürlük arayışı ve bunun pratikleştirilmesinin geliştirmesi gerekiyor. "Nasıl yaşamalı?" sorusuna doğru cevaplar vermemiz hayatidir.

Hareket olarak başlattığımız "Değişim ve Özgürlük için Sen de Ayağa Kalk" hamlesini güçlü bir çıkışa dönüştürmemiz gereklidir. Her parça kendi özgünlüğünde bu hamleyi ele alıyor ve uyguluyor. 2020 yılında Kadın Özgürlük Mücadelesini en yetkin strateji, taktikler, eylemlerle yürüteceğiz.

Bu hamlenin birinci ayağı içe dönük olan çalışmalarımızdır. Bunun için Kürt kadınlarının büyük özgürlük yoğunlaşması temelinde kendi içindeki birlik, sevgi, paylaşım, birbirini geliştirme, güç verme, birbirine sahip çıkma yaklaşımı içinde olması gerekir. Yoldaşlık, arkadaşlık, dostluk ruhunu geliştirecek yaklaşımlar, davranışlar, çalışmalar önemlidir. Kapitalist toplumun bireyci, bencil, sadece kendisini, çevresini, ailesini düşünen yaklaşımlarına asla düşülmemelidir. Yaşamın moral ve motivasyonuna da kadınlar öncülük etmelidir.

Özgürlük ideolojimiz üzerine ciddi yoğunlaşmamız önemlidir. Emperyalist sistem özgürlük ideolojilerine korkunç bir saldırı içindedir. Sürekli kafa karıştırıyor. Muğlaklık yaratıyor. Yarattığı yaşam düzenekleri, özel savaş politikaları ile insanları özgürlük davalarından uzaklaştırıyor. Mülkiyetçi, tüketici, bireyci ve bencil bir toplum yaratıyor. Bu nedenle devrimler önce insanların ruh ve düşünce dünyasında gelişir. Kök salar. Güzellik, iyilik, doğruluk önce kişilerin iç dünyasında gelişmelidir. Sonrasında bunlar pratiğe dökülür. Kadınlar öncelikle özgürlük üzerine yoğunlaşmalı. Bu konuda bir örnek verebiliriz. Amerika'ya göç eden Yahudilerin yaklaşımı önemlidir. Göç edenlerin bir çoğu, "Sadece iş ve ev istemiyoruz, bunun yanında özgürlük istiyoruz" demişlerdi. Kürtler oldukları her yerde özgürlük düşünceleri, ilişkileri ile kendilerini donatmayı hedeflemelidirler. Siyaset ve politik düzey olarak Kürt kadınları, halkımız ileri bir düzeydedir. Rêber Apo'nun özgürlük anlayışı temelinde yoğunlaşmalarımızı, düşünce dünyamızı geliştirmemiz gerekiyor. Örneğin kadınlar kitap okuma, kendini eğitme, tarihi, felsefeyi anlama düzeylerini geliştirmeliler.

2020 yılı itibarıyla dünyadaki tüm özgürlük ve demokrasi, ekolojik mücadele cephelerinde kadınlar yine güçlü bir şekilde yer alacaklar. Aynı zamanda kadın olmaktan kaynaklı sorunlara da büyük duyarlılık ve örgütlülükle gerekli cevapları verecekler. Kadınların gündemlerini güçlü belirlemesi önemlidir. Sistemin çok önemli bir çalışması da kadının özgürlük, demokrasi gündemlerinden kopartılmasıdır. Bunun için kadın örgütleri, kadın meclisleri ve komünlerinin hem genel hem de yerel gündemleri takip etmeleri buna göre bir mücadele stratejisi ile hareket etmeleri önemlidir. Gündemlerin hepsi birbiri ile bağlantılıdır.

Önderliğimiz üzerindeki tecridin kaldırılması için daha güçlü bir mücadele gerekiyor

Genç kadınlarımız kapitalist modernizmin en yoğun yaşandığı yerlerde bile kendi yaşamlarını, komünlerini özgürlük temelinde kurmalılar. Türkiye'de, Avrupa'da genç kızlar özgürlük komünleri kurmalılar. Özgürlük komünleri kendi yaşam eylem, örgüt anlayışını geliştirmeliler. Kadın hareketimizle bütünleşerek bunu gerçekleştirmeliler. Bunun içinde sanat, tarih, kültür, felsefe, spor çalışmalarıyla birlikte Önderliğimizin kadın özgürlük düşünceleri, çözümlemeleri üzerine yoğunlaşmalıdırlar. Kürt halkı, dünyanın dört bir yanında , Türkiye'de göçebe bir halktır. Göçebelik koşullarında zorlanmalar çok fazladır. Avrupa'ya, metropollere göç ettirmenin temel nedeni insanları toprağından, dilinden, kültüründen koparmaktır. İnsan elbet başka kültürleri, dilleri tanımalı, öğrenmelidir. Ama asla kendi kültüründen, insanlarından, özgürlük mücadelesinden kopmamalıdır.

İnsanın ruh dünyasında, içinde özgürlük ruhunu hep canlı tutması, bunun mücadelesinde olması önemlidir.

Kadınlar, Kürtler bütün yaşamları boyunca kapitalist modernist sistemin, Faşist Türk devletinin baskı, işkence, yoksulluk, işsizlik politikalarına, eğitimsizliğe rağmen büyük direndiler. Bunlar Kürt halkının, Kürt kadınlarının tüm dünyada saygı duyulan, sevilen bir hale gelmesini, desteklerin artmasını beraberinde getirdi. Dünyanın bir çok ülkesinde, Belçika örneğinde olduğu gibi artık PKK'ye terörist bir örgüt olarak bakılmıyor. PKK bir taraf olarak görülüyor. Kürt halkının özgürlük savaşımının temsilcisi olarak görülüyor. Gelişmeler vardır. Bunlara sahip çıkmak, büyütmek önemlidir.

Dolayısıyla Önderliğimiz üzerindeki tecridin kaldırılması için daha güçlü bir mücadele gerekiyor.

"Değişim ve Özgürlük için Sen de Ayağa Kalk" hamlemizin temel gündemlerinden biri de Önderlik üzerindeki tecrit ve izolasyonun kaldırılması mücadelesidir. İmralı işkence sistemi ile mücadele, kadınların özgürlük mücadelesinin yükselmesinden geçiyor. Kadınların örgütlülüklerini geliştirmesi gereklidir. Örgütlülük olmadan mücadele de olmaz.

Dünyada sağcı, muhafazakar söylemler, cinsiyetçi söylem ve eylemler artıyor. Toplumsal cinsiyetin egemen erkeklik-köle kadın inşası derinlik ve çok boyutluluk kazanmış durumda. Kadın hareketlerinin radikal özgürlük mücadelesinden saptırılması ya da hegemonik sistemin yedeğine düşürülmesi yaklaşımları geliştiriliyor. Faşizmin soykırım politikaları şiddetleniyor. 21. yüzyılı kadınların, halkların özgürlükleri yüzyılı haline getirebilmek, insanca bir yaşamın sürdürülmesi için son derece örgütlü hareket etmek, özgürlük gündemlerini iyi belirlemek, bunun için çalışmak önemlidir. Dünya kadınları bunun farkındadır. Evrensel boyutta çeşitli eylemlilikler, çalışmalarla direnmekteler.

2020 yılı itibarı ile dünyadaki tüm özgürlük ve demokrasi, ekolojik mücadele cephelerinde kadınlar yine güçlü bir şekilde yer alacaklar. Aynı zamanda kadın olmaktan kaynaklı sorunlara da büyük duyarlılık ve örgütlülükle gerekli cevapları verecekler. Kadınların gündemlerini güçlü belirlemesi önemlidir. Sistemin çok önemli bir çalışması da kadının özgürlük, demokrasi gündemlerinden kopartılmasıdır. Bunun için kadın örgütleri, kadın meclisleri, komünleri hem genel hem de yerel gündemleri takip etmeleri buna göre bir mücadele stratejisi ile hareket etmeleri önemlidir. Gündemlerin hepsi birbiri ile bağlantılıdır.

İmralı işkence sisteminin kaldırılması için öncelikli görevlerimiz

Önderlik üzerindeki tecridin artırılması ile kadınlara, Kürtlere yönelik şiddet ve düşmanlık arttı. Doğa katliamları vahşet düzeyine ulaştı. Kadın cinayetleri, iş kazaları, yoksulluk, işsizlik arttı. Dünyada her yerde güvenlik sorunu var. Dolayısıyla insanlığın yaşadığı kriz ve kaos gündemleri birbiri ile bağlantılıdır. İç içe geçmiştir. Bu nedenle eylemlerde, örgütlenmelerde bütünlüklü yaklaşımı göstermek önemlidir.

Önderliğimiz üzerindeki İmralı işkence sisteminin kaldırılmasına dönük daha somut olarak 2020 yılı itibarı ile yapacaklarımız:

Birincisi; Önderliğimizin ideolojik, felsefi düşüncesini tüm dünyaya tanıtma çalışmalarını daha programlı, sistematik yapmak. Yani tüm dünya kadınlarının Önderliğimizi tanıması çalışmalarımızı daha fazla yoğunlaştırmalıyız. Rêber Abdullah Öcalan'ı başta dünya kadınları olmak üzere herkese tanıtma ve anlatma görevimiz vardır. Bunu Jineoloji temelli yapabilmemiz önemlidir. Ancak bu sadece Jineoloji komitelerinin yapacağı bir durum değildir. Tüm kadın hareketlerimizin, kadınların temel görevlerindendir. Elbette Jineoloji, kadın hareketimizin stratejik çalışmasıdır. Önderliğimizin önerileri ile ortaya çıkmış bir bilimdir. Jineoloji çalışmalarının geliştirilmesi ile birlikte Önderliğimizin mücadelesi daha fazla anlaşılıyor. Önderliğimizi tüm kadınların anlaması, tanıması, özgürlük anlayışının anlaşılması kadın özgürlük mücadelelerinin radikal ve köktenci bir yaklaşımın geliştirilmesi bakımından da hayatidir. Başta da belirttik; Önderliğimiz, radikal kadın özgürlük mücadelesine geliştirmiş, buna öncülük etmiştir.

İkincisi; içte ve dışta eğitim çalışmalarına önem vermek. Enternasyonal eğitimlerini daha profesyonel ve etkin geliştirmektir.

Üçüncüsü; Birinci ile bağlantılı Önderlik üzerinde geliştirilen komplonun kadın özgürlüğünün gelişimine dönük yapılmış bir komplo olduğunu dünyaya daha iyi anlatabilmeliyiz. Bu bağlantının iyi anlatılması önemlidir.

Dördüncüsü; kadın özgürlüğü temelinde Demokratik Konfederal sistemin, Demokratik Ulus inşasını tüm çalışmalarımızda geliştirmektir. Eski, klasik, tek yönlü yaklaşımlardan kurtularak tüm alanlarda örgütlü esas almak ve örgütlü yapıyı bilinç olarak geliştirmek aktif ve işlevli kılmaktır. Bu da Önderliğimizin anlaşılmasının en etkili yol ve yöntemidir. Bunu tüm devrim çalışmalarında esas alıyoruz. Ancak hala çok yetersiziz.

Beşincisi: Önderliğimiz üzerindeki İmralı işkence sisteminin kaldırılması için zengin, çeşitli eylemlilikleri içeren aynı zamanda kültürel, sanatsal yanı ağır basan eylemliliklere geliştirerek kamuoyunun dikkatini çekmek. Bu eylemliliklere dünya kadınlarının, Ortadoğu kadınlarının katılımını sağlamak ve Türk devletine bu temelde baskı oluşturmak önemlidir. Aynı zamanda Önderliğimiz üzerinde Uluslararası Komplo'nun geliştirilmesinden sorumlu olan başta ABD, İsrail, İngiltere'nin yaklaşımlarını yine Rusya, İtalya ve Yunanistan devletlerinin pozisyonlarını da teşhir etmek gereklidir.

Bu temelde Önderliğimizin üzerindeki tecride karşı Ortadoğulu, dünyalı kadınlarla eylemleri daha geniş ve yaygın yapabilmeliyiz.

Altıncısı; Kadın diplomasi çalışmalarını bu temelde geliştirmek. Kürt kadınlarının ulusal birlik çalışmalarında, Ortadoğu ve dünya kadın çalışmalarında da Önderliğimizin özgürlüğünü sürekli gündemleştirmek ve ortak mücadelenin bir gündemi olarak yaklaşım göstermek son derece önemlidir, mutlak anlamda yapılması gerekir.

Yedincisi; kadın basın çalışmalarımızda Önderliğimizin ideolojik görüşleri, mücadelesinin tanıtımı yanında, onun özgürleşmesinin nasıl gerçekleşeceğinin propaganda çalışmalarını sürekli ve etkili yapmak da gereklidir.

Bu temelde 2020 yılı itibarıyla, "Değişim ve Özgürlük için Sen de Ayağa Kalk" hamlesi ile birlikte Önderliğimize karşı geliştirilen İmralı işkence sistemine, tecrit ve izolasyon politikalarına karşı özgürlükçü düşünceyi geliştirmek, eğitim, örgütlenme, eylemsellik içerisinde olmak, özgür yaşamı tüm boyutlarıyla inşa etme çalışmalarını güçlü bir şekilde planlayarak karşılık vereceğiz. Önderliğimizin İmralı zindanındaki işkence sistemini yerle bir etme çalışmalarını, eylemliliklerini büyük bir kararlılıkla yürüteceğiz. 2020 yılında İmralı duvarlarını parçalama çalışmalarımızı büyük bir inanç, inat, enerji ve fedai ruh ile sürdüreceğiz. Önderliğimizi, özgür çalışır ve yaşar koşullara kavuşturacağız. Bu, biz kadınların boyun borcudur. Bu anlamıyla Önderliğimizin özgürlüğü biz kadınların özgürlüğüdür. Özgürlüğümüz için 2020 yılında mücadeleyi daha da yükselteceğiz!

■■■

Hakikat arayışçılığı bir sorgulama işidir -I-

Duran Kalkan

Sorgulamak için var olandan, verili olandan kuşku duymak gerekir; dahası onu çözümlemeyi, reddetmeyi bilebilmek ya da onun gücünü gösterebilmek gereklidir. Önderlik kendisini bu duruma getiren temel çıkış noktasının burası olduğunu söyledi. Bizimle Önderlik arasında en büyük farkımız burada olabilir; verili olanı çok fazla esas alma, etkisi altına girme, ondan kuşku duymama, dolayısıyla en fazla onu öğrenmeye çalışma, ona eleştirel bakamama, onu aşma arayışında olmama durumu çok fazla var.

Önderlik, "Kötülüklerle birlikte yaşamayı asla kabul etmem, yok edene kadar mücadele eder ancak oradan kurtulduktan sonra yaşamı kabul ederim, ama siz o kötülüklerle yaşamayı kabul ediyorsunuz, farkında bile olmuyorsunuz ya da mevcut zihniyetinizle, hakikatinizle onları benimsiyorsunuz" dedi. Mevcut durumu ortaya koyarken, bizleri eleştirirken kendisiyle kadro arasındaki önemli bir fark olarak bunu koydu. Eğer bu yönlü sorgulama yapacaksak gerçekten ne kadar yaşamı sorguluyoruz, ne kadar yaşamı anlamaya çalışıyoruz, yaşam üzerine ne kadar derinleşmeye çalışıyoruz, ne kadar yaşamın ayrıntısı üzerinde duruyoruz, bu yaşamla birlikte yaşadıklarımızı ne kadar anlıyoruz, anlayarak mı yaşıyoruz yoksa verileni, öğretileni tekrarlayan, onları pratikleştiren bir yaşamımız mı var?

Bu çerçevede genelde yaşam gerçeğini, evreni, dünyayı, geçmişi, geleceği kendisine sorun yapan, anlamaya çalışan bir yaklaşımımız var mı, yok mu, ne kadar var? Sorun buradan başlıyor. Birkaç şey öğrenip söylemek yaşamı anlamaya çalışmak, evren üzerinde kafa yoruyor olmak değildir. Bu bütünlüklü ve kesintisiz bir sorgulama işidir, bir arayışçılık işidir. Çok fazla indirgeyici olmak da, bireycileştirmek de doğru değildir. Bu iş 'ben' demekle olmaz, biraz 'biz' olarak da bakmak gerekiyor. İnsan kendinden de birçok şeyi çözebilir, ama dışından da görebilir, kendinden çözmeye kalkarken azıcık eleştiri gelince tutuculuk olabiliyor, çünkü başkasını eleştirmeye meyil çoktur. Özeleştiride, kendini çözmede genellemeci, ama eleştiri yaklaşımında başkasına yükleme yaklaşımı çok fazladır. Esas büyük sorun buradadır.

Yaşama nasıl girdik, nasıl başladık, ne kadar sorgulayıcı olduk? Önderlik tarihi inceliyor, geleceği çözmeye çalışıyor, onu evrenle bağlantılandırıyor. Biz verili olanların içinden bir çıkış ya da bazı şeyler yapmak istiyoruz, Önderlik ise var olanların hepsini eleştirdi. Evet Önderlik, "Yeni bir sosyal bilim tanımlamıyorum" dedi, ama var olanın da hepsini eleştirdi. Var olanları reddetmeyen, parçalanmış olanı eleştirip bir kısmını atan, olumlu görülenleri toplayıp birleştiren, yeniden sentezleyen bir düşünce de ortaya çıkardı. "Hakikat Rejimi" dediği de odur. "Anlamcılık" diye tanımladı ve "Yöntemim de budur" dedi. Dikkat edilirse Önderlik bir yöntem önerdi. Öncekilerin yaptığı gibi, geçmişte olanları tümden reddeden, apayrı bir şey belirten değil, hepsinin yeni bir sentezini ortaya çıkaran oldu. Olumlu bulduğu her şeyi her yerden aldı, öyle ucuzdan peşinen reddetmedi. Önderlik düşüncesinde öyle bir şey yoktur, ama olduğu gibi de hiçbir şeyi kabul etmedi, hepsini yeniden değerlendiriyor, alıyor yeni bir sentez ve tanım geliştiriyor. Oradan bir teori, ideolojik-politik çizgi, program, alternatif bir yaşam, alternatif bir uygarlık sistemi, toplumsal sistem tanımlamasına gidiyor. Demokratik Modernite kuramı olarak alternatif bir toplumsal yaşam, bir paradigma tanımladı. İşin bu kadar kapsamı var.

Şöyle yaklaşmak doğru değildir. 'Önderliktir düşünür ve onu yaşar, programlar biz militanlar ise yaparız' diye düşündük, bu bir yanıyla doğrudur, fakat yaparız da ne yaparız mesele oradadır. Bir şeyleri yaparız da yaptığımız Önderliğin düşündüğü, değerlendirdiğinin pratikleşmesi mi olur, yoksa onu boşa çıkartan başka şeyleri pratikleştirme mi olur. Sorun buradan ortaya çıkıyor. Önderlik hakikatinin uygulayıcısı olacaksan anlayacaksın, o hakikate eremezsen uygulayamazsın, ezberleyip söyleyebilirsin de, fakat ezberleyip söylemiş olmak onun uygulayıcısı olmak değildir.

Önderlik, "Kadro hakikattir" dedi. O zaman kadro şahsında Önderlik hakikatinin her yere dağılmış halidir. "Kadro, örgütlü ve eylemli kılınmış hakikattir." 'Örgütlülük ve eylemlilik' uygulamadır, ona hakikat demiyorlar aslında 'marifet' diyorlar, orası taktiktir. Hakikat amaçla bağlıdır. Aslında ideolojik-politik çizgi, program, amacı belirleme, ulaşılacak yeri tanımlama, anlamlandırmadır. Marifet ise, onu gerçekleştirmedir, o yolda yürümenin tarzıdır, pratiğidir. Nirvana'ya ermek, amaca ulaşmak, başarılı olmak marifet sahibi olmakla gerçekleşiyor.

Böyle olabilmek için o zaman teorik olarak da, strateji olarak da, ideolojik-politik çizgi, program ve amaçlar olarak da ne yapacağımızı ve nasıl yapacağımızı bilmemiz gereklidir. Önderliği anladığımız kadar uygularız. 'Ne yapsak da parti, Önderlik kabul etmelidir!' biçiminde de olmaz. Ona Önderlik, "İlk kurşunda kalmak, ilk sözde kalmak" dedi. Önderlik hakikatinden hiç anlamamış değiliz, bizi etkilememiş değil, etkilenmişiz karar vermişiz ve 'Bu Önderliğe katılacağız' demişiz, bu ilk karar ve adım atıştır, ama Önderlik "Ben her gün kırk tane karar veriyorum, PKK'li olmak her gün yeni başlangıç yapmaktır" dedi. Günlük mücadele yaşam her gün kırk sorun ortaya çıkartıyor ve çözüm istiyor, onları da yapıyor musun yoksa sadece 'Ben katıldım' kararında mısın ve onu da sorgulatmam mı diyorsun? O zaman ilk sözde kalmak buna diyordu.

Ne kadar katıldığının ölçüsü ne kadar uyguladığındır, ne kadar uyguladığını da belirleyen ne kadar anladığındır. Çünkü anladığını uygularsın; senin anladığın kendi anlayışındır, anlam gücündür. Önderlik hakikatini, anlam gücünü ne kadar anlarsan o kadar onu uygularsın, anlamadığın kadar kendini uygularsın, kim adına uygularsın Önderlik adına uygularsın. Dünyada büyük ideolojiler, özgürlük arayışçıları adına öyle yaptılar, en son Marksizm'in de uygulaması öyle oldu, sosyalizmin uygulanması da ona benzedi. Birçok şey Marks'ın adına yapıldı, ama uygulanan ile Marks'ın söylediklerinin arasında ne kadar farklılık olduğunu günümüzde çok daha iyi görebiliyoruz.

İnsan esnek zekâya sahiptir, düşünceyi istediği kadar değiştirebiliyor. Derler ya, "Dilin kemiği yoktur" istediği gibi konuşabiliyor. Düşüncenin de öyledir, o bakımdan Önderliğin yaşama, geçmişe, geleceğe, varoluşa yaklaşım tarzı, derinliği, sorumluluğu, var olanı eleştirme, kuşku duyma durumu, arayışçılığı, bu konuda kendini soruna verişi bizimkinden farklıdır. Öncelikle bu farkı görmek gerekiyor.

Şöyle ele alamayız: 'Önderlik yapar, biz de ancak böyle oluruz, militan böyle militanlık yapar!' denilemez, militanlık anladığı kadar yapar, Önderlik hakikatini anlamakla mükelleftir. Anlayabilmek için de çaba harcayacak, Önderlik gibi yapacak, en azından Önderlik kendinden öncekileri nasıl öğreniyor, araştırıyor, inceliyor, eleştiriyor, kesiyor, ekliyor, birleştiriyor, sentezliyor ve bir şey ortaya çıkartıyorsa sen de en az Önderliğin ortaya çıkardığını pratikte, yaşamda karşılığını görecek şekilde anlayacak kadar öğreneceksin, üzerinde duracaksın, yoğunlaşacaksın. Anlamanın başka çaresi yoktur. Bu noktada bütünlüklü, derinlikli sorgulama yapma zayıftır, ezberleme yanı daha fazladır. Daha ötesi, anlam gücü alanından kaçarak, 'biz pratikçiyiz' diyerek kendini dar pratikçiliğe verme aslında buradan ileri geliyor, bu da bir tür kaçıştır. Kendimize göre teorisini de yapabiliyoruz, 'militanız, pratiğini yapacağız, biz pratikten sorumluyuz' diyerek aslında kendimizi kandırıyoruz.

Ne kadar anlam gücü, o kadar yaşam gücüdür

Şu da bir gerçektir: Ne kadar anlam gücü, o kadar yaşam gücüdür, pratikleşmedir. Ne kadar anlam gücü, o kadar devrimci çalışmada başarıdır. Ne kadar anlam gücü o kadar politik-askeri-örgütsel faaliyette başarıdır. Anlam gücüne dayanmadan olmaz. Geçmişte hep 'biz teoriden anlamayız, ideolojiden anlamayız, iyi asker oluruz, iyi politikacı oluruz' dedik, hala da o çizgide yürümeye çalışıyoruz. Büyük bir şikayetçilik var, bu nereden kaynaklanıyor, o zaten ortaya çıkmış bir sonuçtur bunu görüyoruz, tamam da kaynağını bulup oradan giderelim, yoksa hep şikayet ederek hep kendi dışındakini görür, dışındakini sorumlu tutarak eleştiri yaparsak hiçbir çözüm ortaya çıkartamayız. O tür tartışmalardan hiçbir sonuç çıkmıyor, ne bireysel olarak sonuç çıkarabiliyoruz, ne de örgütsel olarak sonuç çıkarabiliyoruz. Çünkü sadece sonuca bakıyoruz. Nedenine ve kaynağına bakmıyoruz. Sonucu da kendimize göre değerlendirip ele alıyoruz.

Hakikat arayışı tartışması nasıl gündeme geliyor, bu insanla ilgilidir. Evrende en azından şu ana kadar bilebildiğimiz şey insan türüne özgü bir durumdur. Niye insanda gündeme geliyor? Çünkü insanda zekâ ve akıl gücü var. Duygusal zekânın üzerine bir de analitik zekâ eklendiğinden itibaren insan yaşadıklarını anlamaya, anlamlandırmaya, yeniden örgütlemeye çalışıyor. Burayla ilgili daha ötesi ölümsüzlük arayışıyla da ilgilidir. O da vardır. Hakikat arayışının altında yatan önemli bir şey de ölümsüzlük arayışıdır. Ölümsüzlük arayışı için Önderlik, "Bir doğal cinsel üremenin hakikat değeri çok azdır" diyor ama esas olarak, "İnsan ve toplum yaşamına anlam gücü kazandırarak kendini üretme ölümsüzleşmenin en doğru etkili yöntemidir" diyor. Böyle bir üretim yaşamı sürekli kılmak için bir çabadır, o arayışa verilen bir cevap oluyor. Buradan yola çıkarak "evrendeki mevcut kuruluşa itiraz eden, orada farklılık yaratmaya çalışan tek canlı türü insandır" dedi. Ayrıca insan fizyolojik ve biyolojik olarak da evrende var olan bütün özellikleri temsil ediyor, üstüne bir de evrende var olan türlerin hiç birisinin yapmadığını yapıyor, itiraz ediyor başka şeyler üretiyor, o halde evreni tanımak için insanı çözmek daha doğru ve başarılı sonuç verir. İnsanı çözmek daha kolaydır, tümüyle anlaşılmasa bile büyük özellikleriyle anlaşılabilir. Evren hakkında bilgiye ulaşmanın, evren hakikatini anlar hale gelmenin çok önemli verisi insan çözümlemesinden çıkar. İnsan da toplum olarak yaşıyor, toplumu inşa ediyor, o halde insan çözümlemelerini de toplum çözümlemeleriyle birlikte olması zorunludur, toplumsuz insan yok, insansız toplum da yoktur. İnsan bir tür haline geldiğinden beri 'ben kimim, bu yaşam nedir, bu dünya nasıl var, ne oluyor, niye böyle?' sorularını sorduktan sonra, yine ayrı bir tür haline geldikten sonra zaten bir bilgi birikimini yaratan, ortaya çıkartan bir tür olma özelliği de taşıyor.

Bu bakımdan da Önderlik, "Evrenin

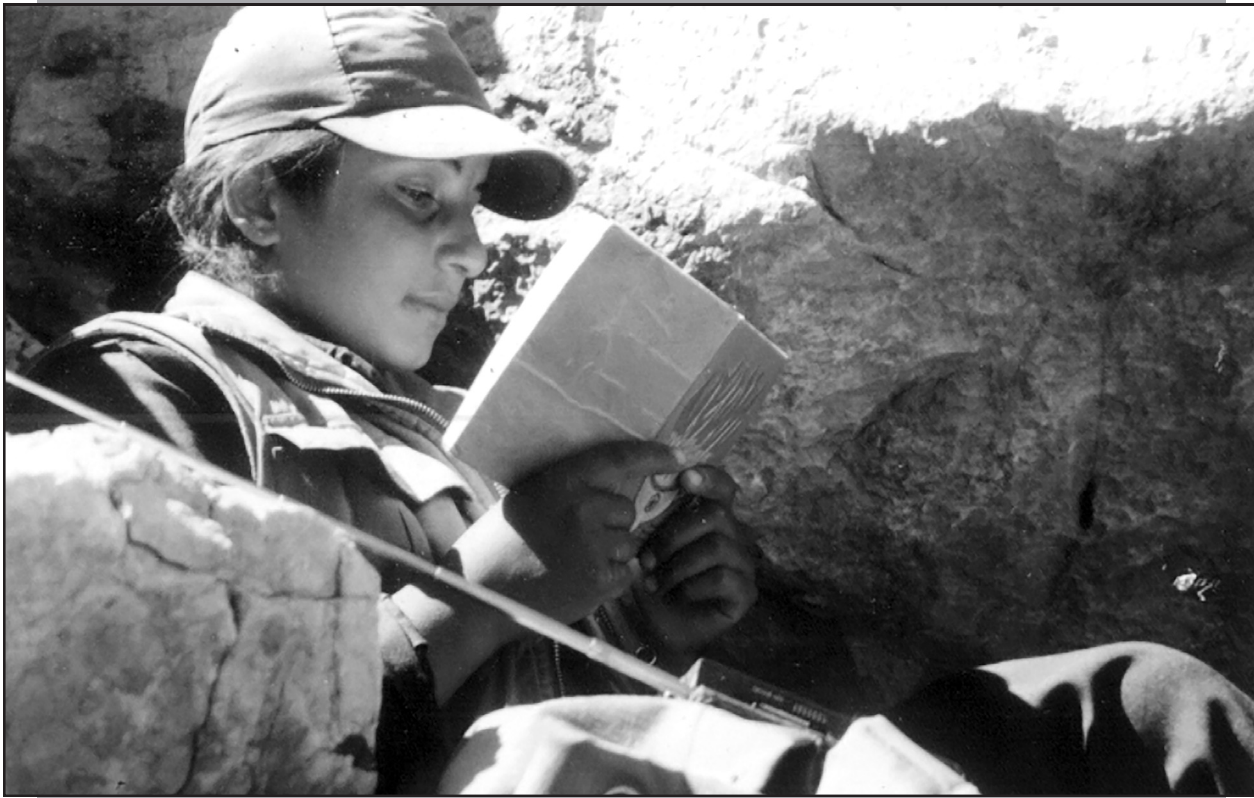
Evren için, insanlık için hakikat; yaşamın anlamına varmadır. Ortada bir yaşam var. Bir evren oluşmuş, dünya oluşmuş, canlılar oluşmuş, onun içinde bir de insan oluşmuş, bu varlıkta akıl ve düşünce gelişmiş, kendini fark eden varlık olmuş 'ben ne yapıyorum, kimim,' sorusuna cevap arıyor. Ölüyor, 'ölünce ne olacağım?' 'Yaşamak ne demek, ölmek ne demektir?' 'İnsan ne demek? Bitki ne demek? Dağ ne demek? Su ne demek?' Yani içinde bulunduğu her şeye tanım getirmek, anlam kazandırmak ve böylece kendini tanımak istiyor. Temel amacı; kendini tanımaktır, elbette çevreyi tanımayı da öngörüyor. Bunun için de hedef yaşamın anlamına varmaktır.

bilinebilirliğini insan çözümlemesinden daha iyi çıkartabiliriz” dedi. Diğer varlıkların çözümlenmesiyle ulaşılacak düzey geri kalır, çok daha ileri düzey insan ve toplum çözümlemesiyle olur. Daha önceki söz konusu soruları sorup cevap aramaya çalışan düşünce akımlarından farklı olarak Önderlik deneyi değiştirdi ve diğer düşünce akımlarından yaptığı önemli bir değişiklik bu oluyor, “insanı inceleyelim” diyor, insanı inceliyor, insan üzerinde yoğunlaşıyor. Başka böyle düşünce akımları da var, onları da çözümlüyor, önemli yeni bir yaklaşımı budur.

Dünyanın biraz tanınması, dünya etrafında bazı gezegenlerin tanınması belli düzeyde geliştikten sonra materyalist bakış açısı, ‘evren bilinebilir, tanınabilir’ diye çok iddialı bir düşünce ortaya çıkartmıştı. Neredeyse çözümlenmiş, anlaşılmış diyecek noktaya da geldi. Önderlik onu da reddediyor. “Öyle değildir; bilinen, bilinmesi gerekenin yüzde biri bile değildir” diyor. Mevcut durumda bilmek o kadar mümkün değil, öyle hiç bilinmez anlaşılmaz anlayışı da doğru değildir, onu öngören düşünce akımları da daha çok tanrıya bağlı evreni tanımlayan akımlar ‘bilinemez’ diyorlar, ancak her şeyi tanrının vergisi olarak da izah ediyorlar. O görüş hiçbir düşünce gelişimine yol açmadı, öyle bir bakış açısına Önderlik, “Verimsiz bir bakış açısı” dedi. Fakat onun karşısında kaba materyalizmin bazı maddi çözümler gerçekleştirince de bu sefer ‘her şey bilinir, çözülür, anlaşılır, anladık’ diyen yaklaşımlarını da Önderlik doğru bulmadı.

Metafizik denen alanla uğraşıyoruz, maddi olarak görünen, elle tutulan, deneyebildiğimiz alan değil, fakat sonuçları itibarıyla varlığını hissettiğimiz, bilgi haline getirdiğimiz bir alanla uğraşıyoruz. Metafizik alan olarak tanımlanıyor, fiziğin ötesi ve insana özgü bir alan, evren gerçeğini de bilinmeyen gerçekliklerini de insanın bu alanı daha çok anlamaya, çözümlemeye çalışarak evreni anlamaya çalışıyoruz. Önderlik, “Böyle anlamak daha doğrudur ve evreni daha iyi açıklar. İnsan küçük evrendir, dolayısıyla insanda ulaşacağımız çözümü evren için genelleştirebiliriz, evren algımızı anlayışımızı, anlama düzeyimizi, anlam gücümüzü arttırırız” dedi.

Hakikat, gerçeğin anlam kazanmasıdır

Önderlik hakikat üzerinde epeyce durmuştur. Birçok kavram ile bağı var, birbirine karıştırmamak lazım. En çok yakın olduğu kavram ‘gerçek’, ‘gerçeklik’ kavramlarıdır. Önderlik ‘gerçeği’ ne olarak tanımladı ‘varlık, var oluş’ olarak tanımladı. Her var oluş bir gerçektir, fakat hakikat değildir. Hakikat, gerçeğin anlam kazanmasıdır. Gerçek ile hakikat arasındaki farklılık bu oluyor. Gerçek, var oluş halidir; hakikat ise onun anlam gücü haline gelmesidir. Dolayısıyla hakikat inşa olmaz, hakikat inşalara hazır olmak demektir. Bir hazırlığı ifade ediyor. Bunun için Önderlik, “anlamcılık” dedi ve maddeyle ilişkisini tanımladı. “Maddenin amacı anlamlaşmak, anlamın amacı da maddeyi aşmaktır” diyor. Madde-anlam arasındaki bağlantıyı böyle kuruyor. Her maddi var oluş anlamlaşma, anlamın amacı da var olan maddi şeyi aşma, değiştirmedir. Onun ötesine geçme olarak tanımlıyor.

Hakikat anlam gücüdür. Önderlik, ‘anlamcılık’ olarak da belirtti. Yorumlama sanatı yöntemi olarak anlam gücüne çok önem veriyor. Toplumsal hakikat olarak “Anlamlı ve özgür yaşam” dedi. O halde anlamın hakikatten, var oluştan farklı olduğunu görmemiz gerekiyor. Anlam maddi değildir, hakikatin anlamın amaçla yakınlığı var, ama aynı değildir. Amaç, ulaşılacak bir yeri belirleme oluyor, hakikat onun bilinmesini ifade ediyor, dolayısıyla bağı var, onun bulunmasının belirlenmesini ifade ediyor, fakat hakikat yalnız başına amaç değildir, bazen amaç ile çok yaklaşıyor, özdeşleşiyor; bazen uzaklaşıyor, anlam gücü olarak kalıyor. Öbürü ise somutlaştırılmış anlam oluyor, amaç öyle tanımlanabilir. Anlam gücü ise hala öyle somutlaşmış değildir. O bakımdan Önderlik, “Evrenin amacı özgürlük diyesim geliyor” dedi, o önemliydi. O halde evrenin amacı özgürlük oluyorsa, evrensel hakikati özgürlük olarak ya da özgürlükle bağını, yakınlığını tanımlayabiliriz, görebiliriz.

Özgürlüğü böyle önemsememiz lazım, bu düzeyde ele almamız gereklidir. Burada amaç ile hakikatin özdeşleştiği bile söylenebilir. Aslında evrenin hakikatini de özgürlük olarak tanımlayabiliriz.

Yaşam için bunu söyleyebiliriz. Evren bir yaşam gerçeğiyse gerçekten de yaşamın hakikati özgürlük, toplumun hakikati de özgür yaşam dersek, insan yaşamının hakikati olarak da özgürlüğü tanımlayabiliriz.

Hakikatin başka kavramlarla da yakınlığı var. ‘Teori’ ile yakınlığı var, ‘ideoloji’ ile yakınlığı var, ‘ahlak’ ile yakınlığı var, ‘politika’ ile yakınlığı var, ‘yöntem’ ile yakınlığı var. Kuşkusuz hakikat ile tam özdeş değiller, fakat çok kopuk ve uzakta değillerdir. Öyle birbirinden çok uzak görmememiz gereklidir. Dolayısıyla Önderlik, “Evreni insanda inceleyelim” dedi, insan da toplumsal bir varlık olduğuna göre yine Önderlik “Toplumu inceleyelim” dedi. Toplumu inceleyeceksek o zaman toplumu insan yapısıyla, mevcut ilişkileriyle olduğu gibi tarihsel olarak incelemeliyiz. Toplumsal var oluş nerede olmuş, toplum nasıl ortaya çıkmış ise Önderlik oraya gitti. Yani doğal topluma, toplumsallaşma sürecine gitti, toplumsal yaşam hakikatleri olarak doğruluğu, iyiliği, güzelliği, özgürlüğü gördü. Değer taşıyan ölçüler, anlam güçleri nelerdir? Bunlar iyilik, güzellik, doğruluk, özgürlük, paylaşım, dayanışma, komünalizmdir. Bu temelde yaşamı var etme, daha güzel yaşanılır kılma, bir de bu temelde anlamlandırma, anlamaya çalışma var. Buraya vardığımızda anlam gücü biraz daha somutlaşıyor gibidir.

Hakikat bir anlam gücüdür. Anlam gücünün de insan ve toplumda somutlaştığı zaman; iyi, doğru, güzel, özgür yaşam gerçekliği oluyor. Bu bir nostalji değildir, geriye dönme arayışı da değildir, tabii bugünün böyle kabul edilişi de değildir. Önderlik, “yeni sentezi ortaya çıkartarak düşüncede buna bağlı yeni bir toplumsal inşayı yaratmadır” dedi ve ona yol gösterecek zihniyeti ise, “Demokratik Modernite Kuramı” olarak tanımladı.

Evreni insanda, onu da toplumda çözeceksek o zaman burada toplum hakikati nedir? Önderlik, “anlamlı özgür yaşam” dedi. Aslında mitoloji de böyle ele alıyor, bunu bozmaya dönük anlayışlar, eğilimler geliştikçe onları sınırlandıracak ahlaki kurallar getiriyor. Felsefe de böyle arıyor, felsefe diğer akımlardan daha fazla yoruma yakındır. Dolayısıyla hakikat rejiminde felsefenin yorum gücünün önemli yeri vardır. Felsefede de yorumculuk, yorumlayıcılık esastır. Yöntem olarak bilim, deneycilik yapıyor, ama felsefenin de yorumlayıcılığı var.

Toplumsal hakikat olarak Önderliğin açığa çıkarıp, ortaya koyduğu özellikler var. Felsefe haline geliyor, ideoloji oluyor, politika örgüte dönüşüyor. Bunlar Önderlik amaçları olarak ortaya çıkıyor, şekilleniyor, somutlaşıyorlar.

İktidarcı ve devletçi uygarlık toplumsal hakikatin yitim alanıdır

Hakikat yitimi, bu belirttiğimiz değerlerden kopuşu ifade ediyor. Kopuşla başlıyor. O da iyi, güzel, doğru, özgür olanın tersidir. Kötülükler, çirkinlikler, yalan, hile ve köleliğin geliştirilmesi, ortaya çıkartılmasıdır. Hakikat yitiminin başladığı yer burasıdır. Dolayısıyla iktidarcı ve devletçi uygarlık toplumsal hakikatin yitim alanıdır. O halde böyle bir uygarlığa adım atma olan hiyerarşiyle birlikte hakikat yitimi başlıyor. Özgürlük kaybediliyor, kölelik geliyor. Kadın köleliği bütün toplumun köleliği olarak ortaya çıkıyor. İyi, doğru, güzel yerine; sömürü, aldatma, çıkar mücadele ortaya çıkıyor.

Toplumsal hakikat yitiriliyor, daraltılıyor, parçalanıyor, kuşatılıyor onun karşısına başka hakikatler ortaya çıkartılıyor. Önderlik bunun için, “Hakikat iktidardır; iktidar hakikattir” diyor. En son hakikat arayışçılığının kaybolmasına ilişkin, “bilme; düşünmenin temel gayesi, yaşama anlam vermek, yaşamı daha anlaşılır kılma olması gerekirken, para için yapılır hale geldi” dedi. Dolayısıyla gerçek özünden koptu, amacından kopartıldı. Hakikat yitimini de öyle görmek lazım.

Hakikatin bütünlüğü ve sürekliliği de var, parçalayıcı yaklaşımlar da var. Bu yönlü iktidarcı ve devletçi uygarlık sistemi içerisinde gelişen düşünce akımları, bakış açıları vardır. Hakikatin bütünlüğünü de parçalıyorlar.

Önderlik, varlığı parçalayarak ele alan yaklaşımı en büyük tehlike olarak gördü, o çelişki değildir, koparmadır. Ruh-beden, özne-nesne, idealizm-materyalizm, diyalektik-metafizik biçiminde birbirinden tümden kopartan, karşıtlaştıran durumları maddi bilimler maddenin incelemesinde çözümleyebiliyorlar, ama topluma vurduğun zaman toplumsal bütünlüğü ve yaşamı parçalıyor, bu anlamda çok tehlikelidir. Dolayısıyla iktidar ve devlet üretimine fırsat veriyor, imkan sunuyor, kapitalist modernite de o boşluklardan sızarak, bundan yararlanarak gelişme sağlıyor.

Örneğin idealizmin iddiası şöyledir: Evren dıştan bir güç tarafından yaratılmıştır, o güç yönlendiriyor. Önderlik bunu doğru bulmadı, ama kaba materyalizm ise onu tümden reddederek her şeyi kendi maddiliği içinde izah etmeye kalktı, topluma da onu yedirmeye çalıştı, aslında böylece tanrının yerine maddeyi koydu. Önderlik, “Yeni bir din, yeni bir metafizik bu biçimde yaratıldı” dedi, Önderlik onu da doğru bulmadı. Bütünlük budur. Neyi bütün olarak görüyoruz onu netleştirmemiz gerekiyor.

Özellikle felsefe bu konular üzerinde çok duruyordu. Ruh belirleyiciliği; madde belirleyiciliği; dolayısıyla ‘evren nasıl oluştu?’ Sorusuna cevap vermek için iki aşırı uç vardı ve çatışıyorlardı. Önderlik, “Düşence, bilim bu çatışmadan ortaya çıkartılıyor, bu da iktidar ve devletin kapılarını açıyor, baskı ve sömürü buradan ortaya çıkıyor. Toplumsal hakikati bu bitiriyor, parçalıyor” dedi. Önderliğin en temel iddiası çıkışı budur, bu da çok önemlidir.

Ruh-beden bütünlüğü var; bedensiz ruh, ruhsuz beden tanımlanamıyor. Beden, ruhsuz oldu mu çürüyüp yok oluyor; ruh, bedensiz oldu mu o da yoktur. Bunlar birlikte vardırlar, o halde birlikte incelenmesi gerekenler birbirinden kopartılarak incelemek daha baştan bir gerçeği ikiye bölerek parça parça ele almak oluyor. Bu bakış açıları doğru değildirler. Bu bakımdan da toplumsal yaşama dönüştüğünde bunlar teorik olarak ‘akılcılık’ oluyor, ‘ekonomizm’ oluyor, ‘düz ilerlemecilik’ oluyor, birçok farklı düşünce akımını ortaya çıkartıyor. Bunların yaşamda karşılığı yok, hiçbir şey yok denilemez. Toplumsal yaşamda karşılıkları var ve yaşam gerçeğini doğru analiz etmiyorlar, dolayısıyla da toplumsal hakikatin kaybolmasına yol açıyorlar.

“Ne ararsan kendinde ara”

Önderlik hakikati nedir? Hakikat yitimi üzerinde durduk, Önderlik hakikati, yaşam çözümlemesi, dördüncü kitapta ele alınıyor. Önderlik, “Ne ararsan kendinde ara” biçiminde tanımladı. Çare sensin, çözüm sensin, toplum için öngörülen odur. Ne ararsan kendinde ara, başka yerde arama, kendinde ara ne ararsan da kendinde bul, çareyi kendin de bul, çözümü kendinde bul.

Önderlik hakikatini esas alıyoruz o zaman anlamamız gerekiyor, anlamadan, ‘ben esas aldım katıldım’ demekle katılamıyoruz. Sorun biraz yaklaşımda, yaşamı ele almada, düşünceye yaklaşımda başlıyor dedik, fakat diğer anlayışlarda ve ölçülerde de devam ediyor. Sadece orayla sınırlı değildir. Bir defa Önderlik gerçekleşmesi olduktan sonra, Önderlik hakikati oluştuktan sonra ve bu bir yol haline hatta marifet haline dönüştükten sonra ‘doğru anlamak’ ortaya çıkıyor.

İyi, güzel, doğru, özgür kavramlarından ne anlıyoruz? Paylaşım, dayanışma, politika, ahlak kavramlarından ne anlıyoruz? Böyle olunca hakikat ideolojiye yaklaşıyor, öyle değerlendiriyoruz, çözümlüyoruz, burada da sorun oluyor. ‘İyi’ soyut bir kavramdır, içini nasıl doldurduğumuz önemlidir. ‘Özgürlük’ bir kavram, içini nasıl doldurduğumuz önemlidir. Önderliğin özgürlük algısı ve anlayışı ne, bizim özgürlük anlayışımız ve algımız nedir? Önderlik neyi doğru neyi yanlış görüyor; biz neyi doğru neyi yanlış görüyoruz? Önderlik neye güzel diyor, neye çirkin diyor; biz neye güzel, neye çirkin diyoruz? Burada da farklılıklar, uzaklıklar ve kopuşlar var.

Bilginin, anlam gücü haline gelmesi önemlidir

Kavramlar alınıyor, bu kavramlar biraz birbirine de yakın oluyor, örneğin ‘özgürlük’ kavramının içerisine birçok şey koyuyorsun, onların içerisinden birkaç tanesini esas alıyorsun yakın oluyor. Kendine, ‘Tamam işte ben de Önderliğinki gibi öğrendim’ diyorsun. Aslında Önderlik hakikatini parçalama böyle yaşanıyor, bizde Önderliği algılamada böyle birbirinden koparmalar, parçalamalar çok oluyor. İş bu noktaya geldiğinde çok farklıdır, dıştan etkilenmelere açık bir durum var, liberalizmin saldırılarına karşı savunma zayıftır. Dolayısıyla içerik bakımından anlam farklılaştırması yaşıyoruz. Aynı kavramları konuşuyoruz, ama aynı şeyleri ifade etmiyoruz, dolayısıyla doğru anlamak, bütünlüklü anlamak, anlamayı bilmenin ötesinde anlamak. Bilmek değil, bilginin anlam gücü haline gelmesi önemlidir. O da yetmiyor özümsemek ve benimsemek gerekiyor. O doğrulara

Beyin düşünce organıdır, muhakemeye dönüştürüyor, bir hakikate ulaştırıyor, anlam gücü kazandırıyor. Algılamalar, bilmeler dışarıdan maddi şeylerden geliyor. Her var oluş bir realite bir hakikattir. Bilgi toplamak bu varoluşlardan, varlıklardan oluyor, o gerçekleri alıyor. Hakikat ise onun anlam gücü kazanmasıdır dedik. Yani gerçekle hakikat arasındaki fark odur. Gerçek; varlığın oluş biçimi, varoluş halidir, buna da realite deniliyor. Hakikat ise insan beyninin faaliyetiyle oradan bir anlam gücü yaratması, bilinç oluşturmasıdır. Bilinç, varoluşun aynısı değildir, fakat bir eylem de değildir. İnşa olma değil, ona hazır olma halidir.

inanmak, o güzellere inanmak ve onları benimsemek, doğru anlamak ve katılmak ancak bununla mümkündür. Böyle olmazsa kavram düzeyinde tekrar etmekle Önderliği doğru ve yeterli anladık, kavradık, doğru katıldık diyemeyiz. Uygulamada sorunlar çok fazlasıyla buradan çıkıyor. Kavramları kullanıyoruz, pratikte yapıyoruz, ama onları anlamlandırma durumumuz farklıdır. Farklı içerikte ele alıyoruz, değişik özelliklerde ele alıyoruz, ortaya farklı pratikler çıkıyor, nihayetinde kendimizi uyguluyoruz.

Şunu bilmek gereklidir: Kadro hakikattir. Önderlik, “Benim gizli ruhum gibidir” dedi, işte kadro budur. O düzeyde Önderlik hakikatiyle bütünleşmiştir, bir de örgütlü ve eylemli hale gelmiştir. Tasavvufçuların deyişiyle marifet aşamasına da gelmiştir, sadece hakikat algısıyla Önderliğe katılan, bütünleşen, doğru gören benimseyen değil, onu bütün yaşamına adayarak ‘bir lokma, bir hırka’ felsefesinde yaşama temelinde bütün yaşamını adayarak uygulayan oluyor. Kadro budur ve Önderliğe katılım böyledir.

Pratikte eğer başarılar olmuyorsa, doğru uygulamalar olmuyorsa o halde böyle bir anlamayı, katılmayı sorgulamak lazım. Ne kadar bütünlüklü ele alıyoruz, ne kadar doğru anlıyoruz, anlam gücü olarak Önderliğin anlam gücüne ulaşma durumumuz ne kadar var, onları amaca, ideolojiye, politikaya, örgüte dönüştürmede yöntem olarak, tarz olarak Önderlik gerçeğini ne kadar uyguluyoruz. Uygulama aşamasına geçti mi tarz, üslup, yöntem öne çıkıyor o da ciddi bir durumdur. Doğru ve yeterli bir biçimde Önderlik yöntemi, üslubu, temposu edinilmezse yine başarılı uygulama olmaz.

Bu noktada bunları dikkate alarak mevcut durumumuzu analiz ettiğimizde, eleştirel-özeleştirel olarak sorguladığımızda çok farklılıklar var. Tarz, üslup, tempoda da çok ciddi kopukluklar, farklılıklar var, ama esas Önderlik hakikatine, anlam gücüne ulaşmada, Önderlik hakikatini özümseme, benimsemede ciddi kopukluklar var, parçalı durumlar var. Hiç yok değil, hiç olmayan orada durmaz, öyleyiz dersek o da doğru olmaz, peki nasıldır? Darlık, yüzeysellik, parçalılık diyoruz, bazı şeyleri çok kaba bir biçimde alıyoruz onunla yetiniyoruz. Örneğin köleliğe karşı çıkışımız ne kadardır? Özgürlük anlayışımız ne kadardır? Bir yurtseverlik var, ülke özgürlüğünü öngörüyoruz, ama Önderliğin özgürlüğü ele alışı onunla sınırlı değildir, ondan öteyedir.

Bu temelde toplumsal alana, yaşam özgürlüğüne, kadın özgürlüğüne kadar özgürlük bilincini, çizgisini, anlayışını, anlam gücünü derinleştirme, somutlaştırma düzeyimiz nedir? Sadece ülke özgürlüğüne yurtseverlikle katılmakla, Önderliğe bir kadro olarak doğru ve yeterli katılım sağlanmış olunmuyor, Önderlik hakikatiyle tam bütünleşilmiş olunmuyor. Parçalamak bu oluyor, içinden birkaçını alıyoruz, bazen yakın da görüyoruz, ‘Tamam demek ki katılmışız’ diyerek yeterli görüyoruz. Önderlik hakikatini birbirinden kopartıyoruz, onun anlam gücünü, ilkelerini, ölçülerini, ideolojiyi, politik haline gelişini, örgüt haline gelişini parçalıyoruz ve ondan sonra bir parçadan tutup ‘katıldık’ diyoruz. Dolayısıyla öyle bir pratikleşmeden başarılı uygulama çıkmıyor. Uygulama başarısız olduğunda Önderlik doğru tarz, üslup, tempoya sahip olamayan kadroyu anlam gücü olarak eleştirdi, inanç olarak eleştirdi. Bu temelde, “Katılımınızı, inancınızı gözden geçirin” dedi. Oradaki ‘inanç’ vurgusu ile “Önderlik hakikatini anlama ve benimseme düzeyini gözden geçirin” dedi.

Yöntem ve hakikati birbirinden koparmak başarıyı engeller

Oportünist denen duruşlar, yöntem ile hakikati birbirinden koparmadan kaynaklanıyor, yöntem ve hakikati birbirinden koparmak da başarıyı engeller. Her hakikat kendi gerçeğine uygun yöntemle ifade edilir, pratiğe dönüşür, yaşama dönüşür, inşa olur, uygulamaya döner. Yoksa ona uygun olmayan yöntemlerle olmaz. Bu bakımdan yöntem de önemlidir. Esas daha önemli olan hakikate ulaşmak, hakikati bütünlüklü ele alabilmek, Önderlik gerçeğini bütün ele almak, doğru ele almak, derinliğine anlamak ve benimsemektir. Benimseme çok önemlidir. Bilmek yetmiyor, anlama ve benimsemenin yerine sadece bilmeyi koymamak lazım. Biz oraya çok yükleniyoruz, diğer konularda eleştiriler gelişince o zaman, ‘bilgimizi arttıralım’ diye ezbercilikte oradan ortaya çıkıyor ve durmadan bilgi edinmeye çalışıyoruz, okuyoruz araştırıyoruz ama ona anlam vermeden yapıyoruz. O edinilen bilgiler anlama ve benimseme anlamına gelmiyor. Dolayısıyla anlamak ve benimsemek ayrı, bilmek ayrıdır. Anlama ve benimseme; bilinenin doğru bulunması, özümsenmesi, benimsenmesini ve kabul edilmesini ifade ediyor. Önderlik, “Böyle olan doğru tarzı da bulur, kazanımcı üslubu da bulur, yeterli tempoyu da bulur, o düzeye gelen bir militan her yerde her zaman doğru kararı da verir, başarılı uygulamayı da yapar. Öyle bir militan grubun başaramayacağı görev yoktur, fethedemeyeceği yer yoktur” dedi. O tarzda bir Önderlik silahıyla, hakikatiyle donanmış bir militanın, kadro biriminin yapamayacağı, başaramayacağı hiçbir görev, anlamayacağı, çözümleyemeyeceği hiçbir sorun olmaz. Eğer buralarda sorun ortaya çıkıyorsa o zaman Önderlik hakikatini ve yöntemini doğru yeterli anlayıp anlamama, benimseyip benimsememe durumumuzu gözden geçireceğiz.

Ezberlenmiş bilgilerin yaşamda bir karşılığı yoktur, anlamına erme yoktur, dolayısıyla o bilgi yaşama, pratiğe yön veren değildir. ‘O ayrı, pratik ayrı’ denilirse o zaman beyninin bir tarafında o kalıyor bir tarafında eski bilgiler kalıyor; eski bilgi, bilinç, hakikat, anlam gücü daha baskın oluyor, pratiğe onlar geçiyor, ezberlenen bilgiler geçmiyor. Ezberlenen bilgiler yanılgıya yol açıyor, belki insanı örgüt içerisinde tutuyor, ama başarılı da kılmıyor, başarısızlığın da temel bir nedeni oluyor.

İnsan, algıladıklarını anlamlandırma gücüne sahiptir

Metafizik denen alanla uğraşıyoruz, maddi olarak görünen, elle tutulan, deneyebildiğimiz alan değil, fakat sonuçları itibarıyla varlığını hissettiğimiz, bilgi haline getirdiğimiz bir alanla uğraşıyoruz. Metafizik alan olarak tanımlanıyor, fiziğin ötesi ve insana özgü bir alan, evren gerçeğini de bilinmeyen gerçekliklerini de insanın bu alanı daha çok anlamaya, çözümlemeye çalışarak evreni anlamaya çalışıyoruz. Önderlik, “Böyle anlamak daha doğrudur ve evreni daha iyi açıklar. İnsan küçük evrendir, dolayısıyla insanda ulaşacağımız çözümü evren için genelleştirebiliriz, evren algımızı anlayışımızı, anlama düzeyimizi, anlam gücümüzü arttırırız” dedi.

Bu bakımdan tartıştığımız alan gözle görülen, elle tutulan, maddi olan, pratikte deneyebildiğimiz bir alan değildir. Kesin olan, kalıp olan, görülebilen, duyulabilen, dokunulabilen maddi alandır. Diğeri böyle değildir, esneklik buradan geliyor. İnsan ve onun oluşturduğu topluma ait bir alan, bunu yaratan da beyin organıdır. İnsan beyninin hareketiyle oluşuyor, maddi olarak insan duyularının algılaması, beyinde sadece içgüdüsel bir algılamanın ötesinde onu fark etme, anlamlandırma düzeyi kazanıyor. İnsan beyninin diğer canlıların beyninden farkı budur. Algıladıklarını anlamlandırma gücüne sahiptir, bu yetisi evrim içerisinde gelişiyor. İçgüdüselliği aşan bir akıl-zekâ dediğimiz durum bunu ifade ediyor. Önderlik, “Çok değişmeyen durum ise duygusal zekâdır” dedi. Daha çok esnek olan, analiz eden, yorumlayan zekâ ise analitik zekâdır. Öyle tanımladı ve böylece metafizik dediğimiz alan oluşuyor. Düşünme organı olarak beynin algılamalar, hissetmeler temelinde geliştirdiği yeni bir durumdur. Evrimin, evrensel yürüyüşün belli bir aşamasında bir canlı olarak insanda ortaya çıkıyor, bir tür olarak insan bununla hayvanlar aleminden kopuyor, bununla farklı bir tür haline geliyor ve bir de hem evreni daha çok anlaşılır kılabiliyor, anlam gücü kendisinde geliştirebiliyor hem de buna ters tahrip edici tehlike arz eden yanları da var. Bir bilinçlenme durumu gelişiyor, bu olumlu da oluyor. Olumluluk nedir? Evrenin, doğanın, toplumun, bireyin yararına olan; onun ana ilkesine, iyilik, doğruluk, güzellik, özgürlük ilkesine uygun olandır. Ama tersinden de gelişimi var; özellikle iktidar ve devlet sistemiyle, hiyerarşi düzeninin ortaya çıkışıyla hakikat algısında değişiklik oluyor.

İnsan duyularıyla algılıyor, pratikte bir algılama yetisi var. Diğer canlıların da hayvanların da bir algılaması var, örneğin yaşamı örgütlüyorlar, yürütüyorlar, kendilerini besliyorlar, savunuyorlar. Neyle beslenilir, tehlike neredir, nasıl savunulur? Bunları derinliği olmayan bir tekrar düzeyinde biliyorlar, böyle bir algılamaları vardır, ama o algılamalar birikip yaşamı daha farklı yaratma düzeyine, anlam gücüne, akıl gücü dediğimiz güce dönüşmüyor. İçgüdü olarak kalıyor, algılamalar duyular olarak kalıyor. İnsan türü bu algılamaları, insan beyninin yaşadığı değişim, yarattığı kazanım bu algılama yoluyla, tecrübe yoluyla ortaya çıkan bilgileri anlam gücüne dönüştürmesiyle hayvanlar aleminden kopuyor, düşünce ve zekâ gücü gelişiyor. Bir düşünme organı, zekâ olayı algılama gerçeği var, onu görmemiz lazım. Algılama aslında bilgi toplamadır. Bilgi toplama; gördüğünden, dokunduğundan algıladıklarıyla birlikte duyduklarından da var, okuduklarından da var. Örneğin kitap yokken anlatımlarla duyuyor, insanın o aktarımı da var, yazı haline getirdiğinde okuması gelişiyor, bilgi toplama alanı artıyor. Bu faaliyete bilgi toplama diyoruz. Ama bilginin sadece algılama, bilme olmaktan çıkma, bir anlam gücü kazanmasına hakikat dedik, hakikatin Türkçe karşılığı herhalde bilinç oluyor. Bilinç düzeyi, bilinç durumu, bilince erme, hakikate erme olarak da tanımlanıyor. Arapça, Türkçe, Kürtçe, Farsça farklı diller birbirine karışıyor, bir de birbirine yakın alanlarla uğraşıyoruz, o bakımdan kavramları karıştırıyoruz. Kavramlarda da netleşemezsek istediğimiz değişimi gerçekleştiremeyiz, karmaşa ve karışıklık yaşayabiliriz.

Her var oluş bir realite bir hakikattir

Beyin düşünce organıdır, muhakemeye dönüştürüyor, bir hakikate ulaştırıyor, anlam gücü kazandırıyor. Algılamalar, bilmeler dışarıdan maddi şeylerden geliyor. Her var oluş bir realite bir hakikattir. Bilgi toplamak bu varoluşlardan, varlıklardan oluyor, o gerçekleri alıyor. Hakikat ise onun anlam gücü kazanmasıdır dedik. Yani gerçekle hakikat arasındaki fark odur. Gerçek; varlığın oluş biçimi, varoluş halidir, buna da realite deniliyor. Hakikat ise insan beyninin faaliyetiyle oradan bir anlam gücü yaratması, bilinç oluşturmasıdır. Bilinç, varoluşun aynısı değildir, fakat bir eylem de değildir. İnşa olma değil, ona hazır olma halidir. Hakikat ile bunların bağını kurmalıyız, kuramazsak öyle de anmazsak kopuk kopuk kalır. O zaman bilgi, algı, hakikat, fikir, zihniyet, yöntem, teori, bunları birbirinden çok kopuk öğrendik mi buradan bir sonuca varamayız. Bunların bir biriyle ilişkisini, bağını iyi ve doğru kurabilmemiz lazım.

O halde hakikatle düşüncenin, fikrin, zihniyetin bir ilişkisi olmalıdır. Bu ne olabilir? Hakikati anlam gücü olarak tanımladık. Anlam gücü olarak, evrenin anlam gücünü nereden bulacağız? Önderlik, “Özgürlük diyesim geliyor” dedi. Topluma döndü, toplumun başlangıç haline gitti, bugünkü durumunu değerlendirdi, oradan toplum için, birey için, insan için bazı sonuçlar çıkardı, “özgürlük” dedi, “doğruluk” dedi, “güzellik” dedi. Önderlik hakikati insan ve toplum doğasına, özüne ve dolayısıyla doğaya ve evrene uygun olan bir hakikattir. Bunun da ölçülerini böyle belirledi. Hakikat bozulmasını bunların yitimi olarak gördü. Özgürlük yerine, köleliği; doğruluk yerine, yalanın, hilenin, aldatmanın; güzellik yerine, çirkinliğin, sömürünün, birbirini yok etmenin ortaya çıkması olarak tanımladı. Bunlar hakikat yitimleridir. İnsan ve toplumun gerçek özünden kopması, bitirilmesi, tahrip edilmesi oluyor.

Bunlarla ele aldık mı, hakikatin pratiğe yönelim hali fikir ve düşünce oluyor, zihniyet dediğimiz orada şekilleniyor. Anlam gücü; birey ve toplum faaliyetine, pratiğine yönelir, ona ışık tutup ona dönüşmek istediği zaman düşünce oluyor, zihniyet oluyor, sistem kazanıyor, kendini de yöntem ile izah ediyor. Yöntemle bağını da öyle kurmamız lazım. Zihniyet-fikir, birey ve toplum pratiğine dönüşmek isteyen, onu aydınlatan bir hakikat oluyor.

Örneğin mitoloji, din, felsefe tartışmalarında sadece yönteme indirgeniyor olmaları yanlıştır. Bunların hakikatle, zihniyetle bağları var, bunları zihniyet ve hakikat olarak görmez, sadece yönteme indirgersek doğru anlayamayız. Anlayalım diye de birbirinden kopartı-

yoruz. Zaten parçalanmışlık, koparılmışlığı Önderlik eleştirdi. İşte o tarz anlama insanları, toplumu bu hale getirdi, kendilerini var eden gerçekliği yok etme tehlikesiyle yüz yüze bıraktı. Öyle yaparsak biz de o anlama düzeyini aşamayız.

Yazıya geçiş birçok şeyde değişiklik yarattı. Şöyle bir durum da var: Yazıya geçiş iktidarcı ve devletçi uygarlığın gelişimine de yol açtı, onunla da tümden özdeş değil ama zamanlama da yatkın, dolayısıyla yazının bulunduğu dönemden önceki bütün mitolojik dini anlatımlar yazıyla birlikte birleştirildi, yazıya geçirildi, bir şeylere mal edildi. Örneğin Sümer mitolojisini diğeri anlatıyor, o Sümer'in yarattığı değildir, Sümer yazısıyla aslında ondan önce binlerce yıl insanlığın hafızası ve sözlü anlatımı olarak gelmiş. Bir de yazıya iktidar ve devlet sistemi damgasını vurdu. Biraz da onları haklı çıkaracak şekilde de aslında yazıya geçiriliyor. Bir kısmı unutulmuştur, bir kısmı böyle özümsenmiştir. Bunları kabul etmemiz lazım. Yine de böyle olmayan, merkezi uygarlık dışında ya da kenarında, uzayansımasıdır, ondan ibarettir, her şeyi maddi varlık belirliyor' diyerek olguculuğu, objektivizmi geliştirdi.

Yöntemler, ayrıştırmalar bunların ifade edilmesidir, ama zihniyetin bu biçimde bir gelişimi var, insan ve toplum zihniyetinin bir oluşumu var. Yöntemler -özellikle de parçalayıcı yöntemlerbunu daha da derinleştirdi, karşıt uçlaşma, varlığı birbirinden bu kadar koparma hakikat algısını kopardı ve zihniyet parçalanması ortaya çıktı. Bu da her türlü istismara, baskıya, sömürüye yol açtı. İnsan ve toplum gerçeğinin özüne uygun hakikat algılarının anlam güçlerinin değişmesine, toplumun, insanların bir kesiminde farklı algılamaların, hakikatlerin oluşmasına, iyi, doğru, güzel ölçülerinin değişmesine yol açtı.

Sınıf, devlet, hiyerarşi, baskı, sömürü buradan ortaya çıktı. Bu da toplumun bir bölümüdür. O bakımdan zihniyet ve düşünceyi hakikat ile bağlantılandırmak sanki böyle daha anlaşılır olabiliyor. Düşüncenin belli yöntemlerle ifadeye kavuşturulmasına teori diyoruz. İlkeler, ideoloji, politika, program, örgüt, tüm bunların toplumsal pratiğe dönüşnüyordu. Böyle yaklaşmamak lazım. Kuşkusuz belli zamanlamaları var, hiç zamansız değiller, ama öyle her biri birbirinden ayrılmış zamanlama değildir. Örneğin filan zamanlar arasında mitoloji var, oradan bitiyoruz dine geçtik, oradan bitiyoruz felsefeye geçtik! Öyle değildir. İktidarcı ve devletçi uygarlık öncesi, merkezi uygarlık öncesi esas olarak mitolojik düşünce tarzı, zihniyet, dini düşünce tarzı, sanat bunlar iç içe ve birlikte varlar. Birbiriyle tartışmış birbiriyle mücadele etmiş olabilirler, -ki öyledir de, ama hemen biri çıkmış toplumsal doğada diğerini yok etmiş artık düşünceyi tümüyle kendi tekeline almış değildir, iç içe var olmuştur.

Pozitif bilim esas olarak kapitalist moderniteyle bağlıdır. Felsefe, iktidar ve devlet sistemi içerisinde ilk çağdan beri insanların yaşamı açıklama yöntemlerinden, biçimlerinden bir tanesidir. Fakat aynı dönemde tabi ki mitoloji de, din de, sanatta da devam ediyor. Belki etki düzeyi azalmış olabilir, bir kısmının özellikle dinin çok azaldığı görülmüyor. Dincilik şu anda çok etkili bir zihniyet biçimi, yöntemi olarak devam mevcut dincilik düzeyinde öyle özümsemiş değillerdi, ama din alimi görünüyorlardı, toplumda öyleydiler, dini önderlik yapıyorlardı.

Hakikatin amaçla bağı güçlüdür

Strateji; amaca götüren en kısa yol olarak tanımlanıyor. Önderlik, hakikati açıklama yöntemi için de bunu kullanıyor. Strateji; amaca ulaştıran, ideolojik-siyasi amaca ulaşmada en kısa yol olarak tanımlanıyordu. O yol nasıl bulunuyordu? Stratejik analizle bulunuyordu. Önderlik, "Strateji, düşüncedir" dedi. Bir analiz gücüdür. Aynı zamanda yol olabilmesi için de amaç gereklidir. Amaç esastır, bir amacımız olmalı ki, yoldan, yöntemden söz edebilelim, bir yere ulaşmaktan söz ediyoruz, nereye ulaşacağız, onun önce tespit edilmesi lazım. Strateji de o yolun bulunmasıdır. Düşmanın durumuna göre, yolda yürüyeceğinin durumuna göre, yolun coğrafi durumuna göre, çevresinde olan güçlerin yani üçüncü güçlerin potansiyellerin durumuna göre belirleniyor.

Evren için, insanlık için hakikat; yaşamın anlamına varmadır. Ortada bir yaşam var. Bir evren oluşmuş, dünya oluşmuş, canlılar oluşmuş, onun içinde bir de insan oluşmuş, bu varlıkta akıl ve düşünce gelişmiş, kendini fark eden varlık olmuş 'ben ne yapıyorum, kimim,' sorusuna cevap arıyor. Ölüyor, 'ölünce ne olacağım?' 'Yaşamak ne demek, ölmek ne demektir?' 'İnsan ne demek? Bitki ne demek? Dağ ne demek? Su ne demek?' Yani içinde bulunduğu her şeye tanım getirmek, anlam kazandırmak ve böylece kendini tanımak istiyor. Temel amacı; kendini tanımaktır, elbette çevreyi tanımayı da öngörüyor. Bunun için de hedef yaşamın anlamına varmaktır.

Önderlik onu da belirtiyor. "Hedef yaşamın anlamına varmaktır, yöntem buna aracılık etmelidir" diyor. Yani yaşamın anlamına varmayı, yaşamı anlaşılır kılmayı ortaya çıkartmalıdır, izah etmeli, ifade etmeli, aracısı olmalıdır. Düşünce yöntemleri olarak ele aldığımız tartıştığımız yöntemlerden anlamamız gereken budur. Bir hedef var, amaç yaşamın anlamına varmaktır. Yöntem bizi buraya götürmelidir. Anlamadığımız, içinde yer aldığımız yaşamı bize daha fazla anlaşılır kılmalıdır. Önderlik onun için kendi yöntemini "anlamcılık" olarak da ifade etti. Hakikat rejimine "yorumlama yöntemi" dedi. "Yorum sanatını, yorumculuğu esas alıyorum" dedi. Neyle alıyor? Evreni insanda gözlüyor, evreni anlamak istiyor. Pozitif bilimciliğin matematiği, fiziği, biyolojiyi esas alan yöntemlerini ve ona dayalı evrim teorisini yeterli bulmuyor. Evreni sadece katı madde olarak tanımlamak doğru değil, evren gerçeğini izah etmiyor, dolayısıyla mikro evren insandır. İnsan yaşamının gözlemlenmesi, analiz edilmesi evreni anlamaya daha fazla hizmet eder. İnsanda gözlüyor, açığa çıkartıyor, yaşamın anlamına ulaşıyor, onu yorumluyor, yorumlayarak evrenin anlamına ulaşmaya götürüyor. Evreni, birinci doğayı, üçüncü doğayı anlamaya çalışıyor, onun için yorum sanatı diyor. İnsan ve toplumu inceliyor, oradan çıkarttığı sonucu yorumlayarak, genelleştirerek evreni tanımak, anlamak istiyor. Böylece yaşamın anlamına ulaşmak istiyor.

Ona dayanarak, "evren sadece maddi değildir" dedi. Evrenin de bir adaleti, hukuku, ahlaki ilkesi, yargısı, özgürlüğü, amacı var. İnsanda gözlenen hakikat aslında evrenin hakikatidir. Önderlik, "Ö0zgürlük evrenin amacıdır" dedi. Doğruluğu, güzelliği evrenin amacı, hakikati olarak koyuyor, oraya varıyor. O bakımdan yöntemlerini tartışırken de böyle ele almamız daha anlaşılır olacaktır. Hakikat rejiminin de esası budur. Yorum sanatı esas alınır, insan esas alınır; doğru, insanda çözümlenir. Maddi bilimlerin ötesinde toplum bilimle analiz edilir. İnsan, psikolojiyle insan bilimiyle analiz edilir, oradan insan ve toplum yaşamının anlamına vardıkça o da yorumlanarak evrenin anlaşılma düzeyi geliştirilebilir. Bunu insan düşüncesinin temel sorunu ve sürekli uğraşacağı, gelişme sağlayacağı, ama sonuca da ulaşamayacağı bir uğraşı olarak Önderlik ifade etti. Evrenin tümden tanınır olmasının mümkün olmadığını da ifade etti. Öyle olduğu an artık evren biter, o anlama geliyor. Dolayısıyla Önderlik felsefenin, pozitif bilimin 'evren maddidir' dolayısıyla maddenin fizik, kimya bilimiyle çözümlenmesi temelinde evrenin tümden tanınır, anlaşılır hale gelir yaklaşımını reddetti ve yanlış buldu. Çünkü materyalist felsefe tümüyle bu kabule oturuyor, materyalizmin özü budur. Dolayısıyla Önderlik onun doğru olmadığını belirti.

Strateji; amaca götüren en kısa yol olarak tanımlanıyor. Önderlik, hakikati açıklama yöntemi için de bunu kullanıyor. Strateji; amaca ulaştıran, ideolojik-siyasi amaca ulaşmada en kısa yol olarak tanımlanıyordu. O yol nasıl bulunuyordu? Stratejik analizle bulunuyordu. Önderlik, "Strateji, düşüncedir" dedi. Bir analiz gücüdür. Aynı zamanda yol olabilmesi için de amaç gereklidir. Amaç esastır, bir amacımız olmalı ki, yoldan, yöntemden söz edebilelim, bir yere ulaşmaktan söz ediyoruz, nereye ulaşacağız, onun önce tespit edilmesi lazım. Strateji de o yolun bulunmasıdır.

ğında kalmış etnisitelerin, toplumların anlatımları var. Hala Amerika'da da var, Ortadoğu'da da vardı, değişik yerlerde bunlar biraz açığa çıkartıldı, fakat çok derli toplu olmadı, çünkü reel sosyalizm pozitif bilimciliği esas aldı. Tarihe böyle yaklaşmadığı için birçok değer kayboldu, birçok fırsat kaçırıldı. Mitolojiyi değerlendirir ve anlamaya çalışırken kesinlikle bir de öyle düşünmemiz gereklidir.

O nedenle mitolojinin anlam verme durumu önemlidir. 'Canlıcılık' diyor, her şeye bir yaşam gerçeğiyle bakıyor, çok önemlidir. Din, mitolojinin canlıcılık zihniyetini değiştirdi. Görünmeyen bir gücün idare ettiği bir metafiziğe dönüştürdü. Felsefe bunu çok tehlikeli buldu ve zıt ucuyla daha çok da materyalist felsefe, pozitivist felsefe tersinden bunu reddetti. 'Her şey maddedir, deneydir, maddi olarak var, metafizik düşünce alanı tümüyle bu maddi varlığın bir mesi haline getiriyoruz. Ama bunların hepsine yön veren hakikat ve onun zihniyete dönüşmüş yapısından kaynaklanıyor. Fikir gücü, zihniyeti neyse düşünce gücü bir yöntemle kendisini öyle ortaya koyuyor. Ona göre farklı farklı düşünce sistemleri, fikir sistemleri ortaya çıkıyor. O izahlara teori, strateji, taktik vb. pratik uygulamalar diyoruz.

Yöntem açısından pozitif bilimciliğin düz ilerlemeci mantığını düşünce alanında da bırakmak lazım. Nasıl ki ilkel komünal toplum, köleci toplum, feodal toplum biçiminde toplumsal gelişme aktarımı yanlıştıysa, benzer anlatım her toplumsal zamanlamaya, kategoriye bir düşünce zihniyet tarzının tekabül ettiği biçimindeydi ve mitoloji-din, felsefe-bilim en son düşündeydi. Nasıl ki sosyalizm-komünizm en son oluyor ve ondan sonra artık toplumun gideceği daha ötesi yoktur deniliyorduysa, yine bilimden öteye de gidecek yer yok deediyor. Sanat içeriği değişebilir, ama yine de öyledir. Dinin de içeriği değişmiş dincilik olmuştur. Mitolojinin etkisi daraltılmış, bozulmuş olabilir, ama mitoloji diğer düşüncelerin içinde var, ayrıcı toplumda yaşanan olarak da var, özellikle toplumun derinliklerinde iktidar ve devlet sisteminden uzak olan bu sistemin zayıf olduğu yerlerde mitolojik zihniyetin etkisi çok fazladır. Kürdistan'da çoktur. Son dönemlerde azaldı, düşünce parçalanması çoktu, ama 40-50 yıl önce çok daha fazlaydı. Eski insanların çoğu Kürt aydını denen birçok insanın düşünce tarzı, anlatımları mitolojikti. Mesela Botan'da çoktular. Gerilla Botan'a girdiği zamanda da örneğin Botan-Eruh hattın da sözde din alimleriydiler, ama bir taraftan da materyalisttiler hiçte öyle idealist filan değildiler, en değme materyalistlere taş çıkartacak kadar kendilerine göre bir düşünceleri vardı, öyle tümden dinin idealizmini Bütün bunların hepsi analiz ediliyor, buna göre birçok yoldan o amaca belki gidebilirsin, ama onun en kısasını benimsiyorsun, tabi en uzağını benimsemezsin. Amaca gitmek için birkaç yol buldun, 'ben en uzağından giderim' diyemezsin, tartışılacak bir durum da değildir. Birçok yol varsa en kısa olan, en hızlı amaca ulaştıracak yoldan gidersin. Hakikat açıklaması açısından da yöntemin de tanımı olarak Önderlik bunu yapıyor. Hakikatin amaçla bağı güçlüdür, sadece amaç ile açıklamıyor, "hakikati açıklama metodu" diyor. Metot, yöntemdir. Hakikati açıklama yolu diyelim. 'Yöntem' diye tartıştığımız nokta budur.

İnsanda gözlenen hakikat aslında evrenin hakikatidir

Peki hakikat nedir? Neyi açıklayacağız? O da yaşamın anlamına bağlıdır.

Devam edecek...

Demokratik Özerklik, Kürtleri için bir taktik değil, paradigmatik, felsefik bir gerekliliktir. Kürtlerin ulaştıkları zihniyet düzeyi, onları bu şekilde davranmaya zorluyor. Onlar yaşam ve mücadele felsefelerine uygun olmaya çalışanlar olarak bu çerçevede hareket ediyorlar. Felsefelerinin onları ulaştırdığı nokta, Demokratik Özerklik sistemidir ve bununla ulusal sorunlar da dahil tüm toplumsal sorunları çözmeyi öngörüyorlar.

Özyönetim var olmak ve özgürlüğü sağlamak için bir zorunluluktur

Xebat Andok

Beşinci yılına girmiş olan Özyönetim Direnişleri hala sıcaklığını ve güncelliğini koruduğu gibi, yoğun bir şekilde tartışılıyor. Hala hemen herkes o süreci anlamaya çalışıyor. Herkes durduğu yere göre özyönetim sürecini ele alarak pozisyon alıyor.

Sömürgeci soykırımcı rejim, adeta ölümünü gördüğü o süreçten ürkerek bir daha böylesi bir direnişle karşılaşmamak için Kürt ve Kürdistan'a ait olan hemen her şeyi tümden tasfiye etme seferberliğine girişmiş durumda.

Kürdistan Özgürlük Mücadelesi ve Kürt halkı da tarihlerinin en görkemli dönemlerinden olan bu süreci doğru kavramaya, yaşananlardan doğru dersler çıkarmaya ve bu direnişin kendilerine nasıl görevler yüklediğini anlamaya çalışıyor. Açık ki doğru pozisyon alabilmek için o dönemin ve içinde bulunulan sürecin doğru anlaşılmasına ihtiyaç var.

Gerçekten de o süreç bazılarının sandığı gibi konjonktürel miydi? Birden mi gelişmişti? Öncesi hiç yok muydu? Sadece mücadelenin farklı bir mekanda sürdürülmesi miydi? Sürecin stratejiyle, programla bağı neydi? Bu sürecin felsefik alt yapısı nasıldı? Dahası o süreç bitmiş bir süreç midir? Yoksa içinde olunan ve var olmak için mutlaka başarılması gereken, devam eden bir süreç midir? Günümüzde sürüyor mu, sürüyorsa nasıl ve hangi yöntemlerle sürüyor? Daha da uzatılabilecek bu sorular kuşkusuz anlamlıdır.

Soykırımcı rejimin yaydığı çarpıtmaları aşarak hakikati en berrak biçimde görmek ve Mehmet Tunçların, Asya Yüksellerin, Sêvêlerin, Pakizelerin, Zeryanların, İslamların, Feridelerin, Xebatkar ve Çiyagerlerin öncülüğündeki bu tarihi direnişi anlamak, bu büyük şehitlerin özlemlerini gerçekleştirmek her şeyden önce neden böylesi büyük bir direniş sürecini geliştirdiklerini anlamayı, özümsemeyi gerektirir. Bu büyük direnişçiler neyi başarmak istediler, neyi amaçladılar, onları bu kadar kahramanca savaştıran neydi?

Kürtler ne istiyor?

Var olma sorunu yaşayan bir halk olarak Kürtler, kendi olmak ve kendi kalmak istiyorlar. Her zaman da bunu istediler. Yani hangi adla olursa olsun istedikleri gerçekte 'Xwebûn' dur. Eski paradigmaları temelinde geçmişte devlet isterken de esas olarak bunu amaçlıyorlardı. Yeni paradigmayla ulusal sorunun nasıl çözüleceğine ilişkin yol ve yöntemlerini değiştirince de istedikleri yine 'Xwebûn'dur. Bu yönüyle Özgürlük Hareketi'nin ve bağlantılı olarak özgürlük talepli Kürt halkının yaşadığı değişim taleplerde ve amaçlarda değildir, sadece amaçlarına ulaşırken kullandıkları yol ve yöntemlerdedir. Değişen amaçları ve istemleri değil, paradigmaları ve buna bağlı olarak amaca ulaşırken kullandıkları yol ve yöntemlerdir. İstemleri ise daimidir: kendi olmak, kendi kalmak, özgürce yaşamak ve tüm bunların olması için de sömürge olmaktan, soykırımdan kurtulmaktır. İşte tüm bu amaçlarının gerçekleşeceği sistemi de 'Demokratik Özerklik' olarak tanımlıyorlar. Dolayısıyla Kürtlerin mücadelesi kapsamında gelişen her şeyi -Özyönetim Direnişleri de dahil- bu kapsamda anlamak gerekir. Aksi halde parçalı ve amaçtan kopuk ele almalar olur ki, özyönetim sürecine ilişkin yapılabilecek en büyük haksızlık da bu olur.

Demokratik Özerklik, Kürtleri için bir taktik değil, paradigmatik, felsefik bir gerekliliktir. Kürtlerin ulaştıkları zihniyet düzeyi, onları bu şekilde davranmaya zorluyor. Onlar yaşam ve mücadele felsefelerine uygun olmaya çalışanlar olarak bu çerçevede hareket ediyorlar.

Felsefelerinin onları ulaştırdığı nokta, Demokratik Özerklik sistemidir ve bununla ulusal sorunlar da dahil tüm toplumsal sorunları çözmeyi öngörüyorlar. İnsanların bugün yaşadıkları sorunların sadece etnik sorunlar olmadığını, etnik sorunlarını çözmüş pek çok yerin sorunlu olduğunu çok iyi biliyorlar. Diğer ülkeler bir yana Başûrê Kurdîstan'da Kürt kimliğinin tanınması gibi bir sorun olmadığı halde, buranın sorunlar yumağı olduğunu çok iyi görüyorlar. Dolayısıyla toplum sorun yaşıyor, hem de o kadar fazla ki sorunlar. Bu nedenle basit siyasi model değişiklikleriyle sorunları aşmak mümkün olmuyor. Sorunların çıktığı yer olan yaşamda sorunları çözmeli ki huzur gelsin. İşte bu nedenle Demokratik Özerklik salt bir siyasi model de değildir, o yönü de vardır kuşkusuz, ama yaşamın yeniden kurulumu anlamına geliyor. Bu nedenle de sadece Kürtler için değil, sadece bölgesel de değil küresel bir çözüm projesidir. İddiası da büyüktür. Demokratik Özerkliğin olduğu yerde toplumsal sorunların büyük bir hızla çözüleceği ve gittikçe özü-doğası komün olan yaşamdan bencilce kopmuş sapkın 'insan'ın yarattığı toplumsal sorunların kökünün kazınacağı düşüncesi vardır.

Demokratik Özerklik hususunda kendisi için özerklik istenen kesim sadece bir etnisite, bir din, bir mezhep, bir cins vb değildir. Kendisi için özerklik istenen kesim toplumun bizzat kendisidir. Yani etnisitesiyle, dinleriyle, kültürleriyle, cinsleriyle, mezhepleriyle… özcesi tüm bileşenleriyle topluma özerklik isteniyor. Egemenler devletçi mekanizmayla toplumun bu özerkliğini ondan aldığı için, tabi ki devletten isteniyor bu özerlik. Yani gasp edilmiş olanın devletten tekrardan istenmesi oluyor. Bunu da öyle sadece Türkiye'de ve sadece Kürtler üzerinde yapmamış, devletçi sistem. Nerede gelişmişse orada topluma karşı bunu hep yapmıştır ve yapmaktadır.

Toplum eğer bu evrende bir oluş ise o kendi doğası temelinde olmalıdır. Tür olarak insan toplumu içinde Kürtler, Türkler, Araplar, Farslar, Ermeniler, Süryaniler, Asuriler, Çerkezler vb varsa -ki varlar- bunlar kendi özleri çerçevesinde olmalılar. Aleviler, Êzidiler, Enel Hakçılar, Sunniler, Hıristiyanlar, Yahudiler, Budistler, Zerdüştler, Maniheistler vb kendi kalarak olmalılar. İnsan toplumunda yedi bin yıldır ezilen kadın kendi olarak var olmalıdır. Özcesi bu özerk olmadan yaşamak zorunda kalma bir egemen 'insan' icadıdır ki bundan kurtuluş da ancak kendi olarak kalmakla mümkündür. Yani toplumun tüm kesimleri kendi özerkliklerine kavuşarak, günümüz ulus devletçiliğinin icadı olan 'tek tek'lerden kurtulabilir; halkların, dinlerin, toplumun gül bahçesi yeniden yeşertilebilir. Bu da ancak toplumun kendi kendisini yönetmesiyle gerçekleşebilir. Bu ise Demokratik Özerkliğin siyasi boyutta örgütlenmesini gerektirir.

Demokratik Özerklikte özyönetim

Demokratik Özerkliğin siyasi boyutu yönetim olgusuyla ilgilidir. Toplum vardır ve bu toplumda yönetim de olmalıdır. Aslında yönetim olgusunu sadece toplumla ilgili bir durum olarak da ele almamak gerekir. Yönetim bir insan icadı olmayıp, evrene içkindir. Yönetimsiz şey oluşmaz, oluşmuş şey ise özyönetim olmadan dağılır, o şey olmaktan çıkar. Acaba yönetimsiz bir evrensel oluşumdan bahsetmek gerçekten de mümkün mü? Acaba proton ve nötronu atomun çekirdeğine yerleştirerek elektronları yeni yaratımlar için bu çekirdeğin etrafında döndüren nedir? Acaba bu ucu bucağı olmayan evrende hareket halindeki sayısız gök cismini dengede tutan nedir? Acaba oluşu mümkün kılan nedir? Acaba oluşmuş oluşu var kılan nedir? Açık ki evren her bileşeniyle birlikte yönetiliyor. Dini düşüncenin 'tanrı', Newtoncu paradigmanın 'evrensel-değişmez yasalar' olarak belirlediği evren yöneticisini, günümüz bilimi 'duygusal zeka' olarak belirliyor ve evreni yönetenin aşkın bir güç değil, bizzat evrenin kendisi olduğunu ortaya koyuyor. Kısacası yönetim evrenin her yerinde ve özsel bir durum olarak gerçekleşiyor.

İnsan ve topluma gelelim: Bir insanın kendisini yönetmesi, kendine güç getirmesi, insanı biyolojik olarak oluşturan trilyonlarca hücre arasında koordinasyonu sağlaması, analitik ve duygusal zekasıyla bir ve bütün halinde olması… kendini yöneten insan duruşudur ve bu gereklidir. Aksi hal serseri mayın gibi olmaktır ki verili insan devletçi sistemin etkisiyle daha çok böyledir.

Toplum açısından ise yönetim olgusuna 'toplumsal beyin' diyoruz. Bir canlı organizma olarak toplumda da yönetim vardır ve olmalıdır. Burada önem kazanan husus şu oluyor: Acaba toplum açısından bu yönetim kim olacak ve yönetim nasıl yapılacak?

Egemenler toplumu sürüye benzeterek çobansız sürünün kurda yem olacağını, yani dağılacağını, o nedenle de toplumun varlığını sürdürebilmesi için kendilerinin yönetim olması gerektiğini söylüyorlar. Dikkatle bakılırsa, devletin oluşumunu meşrulaştırmaya çalışan her türden düşüncenin kullandığı temel argümanın bu olduğu görülecektir. Devletsiz toplumun olamayacağı yalanının ve saptırmasının altında egemenlerin bu dayatmaları vardır. Özü hegemonikleşerek yöneticilik yapma çabasıdır. Bunun tarihi biliniyor, devletin tarihi bunun tarihi oluyor. Devletin hangi aşamalardan geçerek günümüze geldiği ve günümüzde toplum üzerindeki hegemonik iktidarını nasıl sürdürmeye çalıştığı biliniyor.

Bir de toplumun gerçekleştirmek istediği yönetim olgusu var. Bu 'özyönetim' oluyor. Toplumun tüm üyelerinin özü demokratik-komünal olan yaşamlarını koordine etmek için bizzat kendilerinin yönettiği bir toplumsal gerçeklik var. Bunun adı 'özyönetim' olurken, egemenlerin geliştirdiği ise toplumun beynini dağıtmak olduğundan özsel olarak var olan tamamlayıcılık, bütünlük ve canlılık ortadan kalkıyor. Bir canlı organizma olan toplum, organizmanın koordinatörü olan beyinden ele geçirilmiş oluyor. Beyni ele geçirilen toplumun diğer organlarının uyum içinde çalışması mümkün olmaz. Nitekim bunun etkisiyle toplumlar alabildiğine güçten düşmüş ve çözüm gücü olmaktan uzaklaşmıştır. Toplumu bu hale getiren egemenlikçi sistem, toplumsal doğayla uyumlu olmayan ve toplumsal bünyeyi dağıtan 'yabancı yönetim' oluyor. Önderlik buna yabancı bile olsa 'yönetim' demedi, 'idarecilik' dedi. Devletin yönetmediğini, idare ettiğini, 'yönetme'nin toplumun, 'idare etme'nin de devletin işi olduğunu söyledi. Yabancıdır, çünkü egemenin kendisi topluma yabancıdır. Egemenin zihniyeti, arzuları, duyguları, pratiği toplumun canlıcı ve bütünlüklü olan özüne yabancıdır. Devletli tarih bir yönüyle de 'özyönetim' ile 'yabancı yönetim' ara-

sındaki mücadelenin tarihidir.

Doğal toplum dediğimiz dönemde henüz egemenlik ortaya çıkmadığından toplum, özü yani kendisi tarafından yönetiliyordu. Toplumun tüm işleri tümden toplumsal olan bir akıl tarafından, yani bizzat toplum tarafından yönetiliyordu. Ne zamanki egemenlikçi sistem çıktı, toplumun özyönetim sorunu da çıkmaya başladı. Artık insanların kendi kalmak, öz-erk olmak gibi bir sorunu hep oldu. İşte bu yabancı yönetim dayatmasına karşı yedi bin yıllık hiyerarşik devletçi sistem boyunca kendi olmak ve kendi kalmak isteyenlerin mücadelesi de hep olmuştur. Yani nerede egemenlik oluşmuşsa, onun hemen yanı başında özgürlük mücadelesi belirmiştir. Bu özgürlük mücadelesiyle amaçlanan yaşamın komünal ve demokratik olan özünü korumak olmuştur. Kendi olarak kalmak, kendi olunmak istenmiştir. Kadının, kabile ve aşiretlerin, tarikatların vb tüm toplumsal kesimlerin egemene karşı yürüttüğü mücadele tam da böyle bir özerklik mücadelesidir. Bir başka deyişle gasp edilmiş özyönetim hakkının elde edilmesi mücadelesidir.

Demokratik Özerklik, toplumun örgütlenme biçimidir

Demokratik Özerklik sistemi toplumun öz-erkliğini, özyönetimini kurmak amaçlı olduğundan toplumun tümünü aktifleştirmeyi esas alan bir sistemdir. Bu sistemi doğuran zihniyet, insanın varoluşsal olarak güçlü, çözüm gücü ve politik olduğunu savunur. Egemenler insanların varoluşsal olarak eşitsiz olduğunu, insanların güçsüz, kendi kendilerini yönetemez olduğunu söylerler. Halbuki söylediğimiz gibi yönetim olgusu bir evrensel gerçekliktir ve bunda insan türü bilindiği kadarıyla zirvedir, evrenin en mükemmel bir gerçekleşmesidir. Dolayısıyla insanların güçsüz, kendilerini yönetemez olduğunu söylemek egemenlerin kendi çıkarlarını sürdürmek için uydurdukları en büyük yalandır. 'Enel hak', 'Nirvana', 'Fenafillah' tespitleri, günümüz biliminde insanın evrenin bizzat kendisi olduğu şeklinde bilimsel olarak da ispatlanıyor. Yani insan güçlüdür ve kendi kendisini en mükemmel şekilde yönetebilir. Bunu da içlerinden birileri değil, tüm insanlar yapabilir. Tüm bu nedenlerle insanlar bazı temsilciler üzerinden ve merkezi bir şekilde yönetilmemelidir. Bu olursa buna yönetme değil de gütme demek daha doğru olur. Nitekim gerçekten de bugün devletçi sistemin her türünün yaptığı budur. En ileri gibi görülen sistemlerde bile toplumun kendi kendini yönetme, politik olma karakterinde ciddi sorunlar bulunmaktadır. Merkezileşmeyle insana dayatılan nesneleşmedir. Belirlenmiş sınırlar dahilinde hareket etmedir. Halbuki insandaki enerji akışkanlığı ışık hızından bile hızlıdır. Oluşu mümkün kılan bu enerjinin bu kadar formlaştırılması canlılar içinde insanın özgünlüğünü ortadan kaldırmadır. Yani insanlıktan çıkarmadır. İşte bu gerekçelerle Demokratik Özerklikle öngörülen toplumsal örgütlenme modelinde örgütsüz tek bir kişinin bile kalmaması hedeflenmektedir. Bu sistemde köyden, kasabaya, kentten, bölgeye, ülkeden tüm bir dünyaya kadar söz, karar ve tartışma özgürlüğü tümden toplumun bizzat kendisindedir. Madem insanız, gücümüz var ve toplumsallık da var oluş koşulumuz, o halde yaşamımızı yani toplumumuzu dolayısıyla da kendimizi güzelleştirelim, potansiyelimizi açığa çıkaralım. Devletçi sistemin toplumdan aldığı politik olma özelliğini tekrardan işletelim, aktifleşelim, yaşamımızın iplerini kendi elimize alalım.

Bu da doğrudan demokrasiyi gerektirir. Öngörülen sistemin temsili demokrasiyle olması mümkün değildir. Doğrudan demokrasi köy ve sokak komünlerinden başlar; mahalle, kasaba, kent, bölge, ülke meclislerine kadar oluşturulacak örgütlenmeyle bedenleşir. Yani Demokratik Özerklik bedeni, içinde sadece birkaç meclisin olduğu bir sistem değildir, içinde her yerleşim yerindeki tüm üyelerin bizzat toplumun yönetim işlerine katılımını sağlamaya yetecek düzeyde, oluşturulması gereken bir meclisler sistemidir. Yerleşim yerindeki herkes – tabi isteyen, bu sistemin özüne bağlı olanlar- bu meclislerin doğrudan üyesidirler. Kendi sorunlarını kendileri tartışır, kendileri karar alır ve bu kararları da kendileri uygularlar. Böylelikle yaşam karşısında herkesin sorumlu olduğu, herkesin politik olduğu, toplumsal davrandığı ortak akıl ve emekle oluşan yeni bir toplumsallık ortaya çıkmış oluyor.

Devlet-Demokratik Özerklik çelişkisi

Açık ki bu özsel olarak devletçi sistemden apayrı bir şeydir ve tam da bu nedenle devletçi sistemle ontolojik olarak karşıtlaşması kaçınılmazdır. Zira biri toplumun, diğeri egemenlerin sistemidir.

Devlet egemenlerin çıkarları temelinde oluşturulmuş ve onu koruyan bir bedendir. Yani egemenlerin ruhunun bedenleşmesi devlet oluyor. Devletin dışındaki kalan kesimler olarak tanımladığımız toplumun ruhunun bedenleşmesi ise Demokratik Özerklik oluyor. Bu yönüyle devletlerin bu sistemi hoş karşılaması mümkün değildir, zaten karşılamıyorlar. Örneğin TC kendi toplumsal sistemini kurmaya çalışan Kürtlerin hepsini tam da bu nedenle yok etmeye çalışıyor. Bu konuda oldukça hassas olduğu bilinmektedir. Toplumsuz yapamayan egemenler, toplumu denetimde tutmayı var oluş gerekçeleri olarak görürler. Toplumu sürekli bir şekilde sömürmek ve güdebilmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. O nedenle toplum 'Xwebûn'luğunu elde etmeye başladığında, onunla yoğun bir çelişki ve çatışma yaşarlar. Bu da devlet ile toplumun nasıl aynı anda birlikte var olabileceği sorununu ortaya çıkarır.

Özsel olarak çelişik olan bu güçlerin nasıl bir arada kalabilecekleri çok büyük bir sorundur. Çünkü egemenler varlıklarını toplumun güçsüzlüğü üzerine kurmuşken toplum da var olmak için güçlenmek ve kendi olmak durumundadır. Bu kaçınılmaz bir mücadeleyi beraberinde getirir. Mevcut durumda Kürtlerin yaşadığı sorun tam da bu olmaktadır.

Kürtler açısından Demokratik Özerkliğin ulus-devletlerce kabulü uzlaşmanın tek yoludur. Ortak çatı altında yaşamının asgari koşulu ve tek yoludur. Bunu gerçekleştiremeyen Kürtlerin kendi olma sorunları orta yerde durur, varlık sorunu yaşamaktan kurtulmuş olmazlar. Bu nedenle Demokratik Özerklik Kürtlerin vazgeçebileceği bir şey olmayıp var oluş ile ilgilidir. Var olmak ve kendi olarak var kalmak isteyen Kürtler, buna ancak kendi toplumsal doğalarına uygun bir bedenleşmeyle yani Demokratik Özerklikle ulaşabilirler. Bu yönüyle Demokratik Özerkliğin devletlerce kabulü de birlikte yaşamanın olmazsa olmaz şartıdır.

Demokratik Özerklik de iki yolla gerçekleşir. Birincisi, ulus-devletlerin toplumun özerkliğini kabul etmesiyle gerçekleşir. Ulus-devletlerin kabulü de şu anlama gelir; 'ben toplumun ifade ve örgütlenme hakkına karşı saygılıyım, tarihsel mirasa saygılıyım, ben toplumu yok etmeye çalışmayacağım' şeklindeki bir düşünce ve bunun anayasal güvencesidir. Dikkat edilirse bu sadece varlığını koruma talebidir, varlığın devlet tarafından tanınması isteniyor, hepsi o kadar. Burada taraflar karşılıklı bazı şeylerden vazgeçerler. Egemen ulus devletler inkarcı-imhacı politikalarından vazgeçerler, ezilen uluslar da kendi kaderlerini tayin etme haklarını yeni bir devlet kurma temelinde kullanmazlar. Böylelikle mevcut ülke sınırları içinde bir uzlaşma temelinde birlikte yaşarlar. Karşılıklı bu adımların atılmaması aynı çatı altında yaşamayı mümkün kılmaz. Mevcut durumda Kürtler kendi devletlerini kurmaktan vazgeçtiklerini ve bu yolu tercih etmeyeceklerini pek çok nedenden ötürü dillendiriyorlar. Ama eski-yeni tüm hükümetler ise inkar ve imha politikasından bir adım bile geriye atmamaktadırlar. Bu da krizli hali sürdürmekte ve çözümsüzlüğü derinleştirmektedir.

Demokratik zerkliğin diğer gerçekleşme yolu da toplumu tanımayan devletin toplum tarafından tanınmayarak, demokratik özerkliğin tek taraflı olarak inşa ve ilan edilmesidir. Kültürüyle, diliyle, vatanıyla, kimliğiyle, bayrağıyla, öz değerleriyle ve özyönetimiyle tanınmayan toplumun bu kendi olma sorununu Demokratik Özerkliğini bizzat inşa edip ilan ederek geliştirmesidir.

Demokratik Özerkliğin inşası dayandığı Demokratik Ulus zihniyeti ışığında yaşamı parçalamadan, tüm boyutlarda komünal demokratik bir temelde inşa edilmesini öngörür. Toplumdaki tüm farklılıkları bir zenginlik olarak gören, herkesin öz-erkliğini kabul eden bir ruhun, komün ve meclislere dayalı doğrudan demokrasi şeklinde bedenleşmesi anlamına geliyor.

Özyönetim süreci olmuş-bitmiş bir süreç değildir

İşte 2O15 Ağustos'undan itibaren ilan edilen özyönetimler gerçekte kabul edilmeyen bu Demokratik Özerklik sisteminin devlete rağmen ilanıydı. Soykırımcı rejim, soykırım politikalarından vazgeçmeyip, bilinen inkarcı ve imhacı politikalarına ısrar edince, Kürtler varlıklarını korumak ve özgürlüklerini sağlamak için gerekli olan Demokratik Özerklik sistemini tek taraflı olarak ilan ettiler. Gerçekleşen ilanın, böylesi hayati bir karakteri vardı. Yapılan ilan tamamen program gereğiydi, bu yönüyle öncesiz ve ani değildi. Konjonktürün uygunluğunu gözetse de esasında stratejikti. O güne kadar yürütülen mücadelenin sonuca götürülme çabasıydı. Kürt sorununun çözümünü içeriyor ve amaçlıyordu.

Gerçekte Kürtlerin tüm mücadelesini Özyönetim Direnişi temelinde tanımlamak daha doğrudur. Bu yönüyle özyönetimi Kürtlerin sanki bir döneminde yaşanmış, olmuş bitmiş bir süreç olarak tanımlamak yanlıştır. Çünkü Kürtlerin tek talebi yukarıda da belirtmeye çalıştığımız gibi kendi olmak ve kendi kalmaktır. Yine yukarıda belirttiğimiz nedenlerle Kürtler bunun Demokratik Özerklikle mümkün olabileceğini düşünüyorlar. Demokratik Özerkliği bu yönüyle özyönetimlerine ulaştıkları bir sistem olarak tanımlıyorlar. Tüm mücadelelerini de zaten bunun için veriyorlar. Dolayısıyla Özyönetim Direnişleri özgürlük mücadelesinin bir döneminin adı değil de tüm tarihini kapsar. Bu nedenle de özyönetim süreci bitmemiştir, sürmektedir.

Kürtlerin 'Xwebûn'laşma yolunda yürüttüğü mücadele sürdüğü müddetçe de özyönetim süreci sürecektir. 2O15'te yaşanan, bu mücadelenin üst bir boyuta taşırılmasıydı, hepsi o kadardır. Aynı amaç ve mücadele, öncesinde de vardı, sonrasında da sürmektedir ve olacaktır. Yukarıda belirttiğimiz gibi, Kürtler var olmak istiyorlarsa bunu başarmak zorundalar. Aksi halde soykırım kıskacına alınmış olan bir halk olarak yok olmaktan kurtulamayacaklardır.

Dolayısıyla özyönetim sürecine kimin gözünden bakıldığı oldukça önemlidir. Zira bu konuda çok yoğun bir kirliliğin olduğu bilinmektedir. Kaynağını özel savaş rejiminden alan görüşler hakim kılınmak istenmektedir. O nedenle Kürt halkının özgürlüğü için mücadele edenlerin yaşananlara aynı bakabilmesi büyük önem taşır. Bir yandan bu Özyönetim Direnişleri başarıya ulaşsın diye fedaice mücadele eden ve yaşamını veren yüzlerce insan diğer yandan bu mücadelenin ne kadar doğru olup olmadığını tartışmaya kalkan duruşlar. Açık ki aynı bakış açısına sahip olmama var ve bunu gidermek gerekir.

Pek çok yanılgılı yaklaşımla geçmişte de karşılaşıldı hala da karşılaşılıyor. Sanki Kürt sorunu başka yollardan çözülebilirmiş de bu yeterince denenmiyormuş gibi yaklaşımlar var. Böyle düşünenlerin çözüm diye düşündüğü şey, tam da sömürgeciliğin çözüm diye sunduğu şeydir. Kişi hak ve özgürlükleri

2O15 Ağustos'undan itibaren ilan edilen özyönetimler gerçekte kabul edilmeyen bu Demokratik Özerklik sisteminin devlete rağmen ilanıydı. Soykırımcı rejim, soykırım politikalarından vazgeçmeyip, bilinen inkarcı ve imhacı politiklarında ısrar edince, Kürtler varlıklarını korumak ve özgürlüklerini sağlamak için gerekli olan Demokratik Özerklik sistemini tek taraflı olarak ilan ettiler. Gerçekleşen ilanın, böylesi hayati bir karakteri vardı. Konjonktürün uygunluğunu gözetse de esasında stratejikti.

temelinde, reddedilen bir halkın, bir kimliğin, bir dilin, bir vatanın sorununun çözülebileceği aldatmacası yaşanıyor. Bunun da Kürt sorununun çözümü anlamına gelmeyeceği açıktır. Zira kişi toplumuyla, kolektif kimliğiyle, diliyle, vatanıyla, özcesi tümelleri ve evrensellikleriyle kişidir. Kürt sorunu kişilerin değil, bir halkın, bir ülkenin sorunu olduğu için ancak bu evrenselliklerin tanınması halinde çözülebilir. O nedenle kimsenin kendisini aldatmasına gerek yoktur. Teslimiyete, başkalaşmaya ve soykırıma tabi olmaya başka ad bulmaya da gerek yoktur. Kürtler ancak ve ancak bir halk olarak gasp edilmiş tüm haklarına kavuştuklarında varlık ve özgürlük sorunlarını çözmüş olacaklardır. Bunun yolu da sadece ve sadece mücadeledir, direniştir.

Mücadele etmeden, mücadeleyi Devrimci Halk Savaşı kapsamında geliştirmeden, kolaycı yöntemlerle Kürtlerin haklarına kavuşacağını düşünmek en hafif deyimle kendini kandırmaktır. Dolayısıyla Özyönetim Direnişleri kapsamında bir şey tartışılacaksa, bu da bu direnişin neden geliştiği değil, neden amacına tam ulaşamadığı olmalıdır. Zira öyle bir düşmanla karşı karşıyayız ki o görkemli direniş bile zaferi getirmedi. Demek ki daha yüksek düzeyde bir mücadele yürütmek gerekiyormuş.

Bu da yetersizliklerin doğru tespitini ve doğru dersler çıkarmayı gerektirir. Açık ki yetersizlikler direnenlerin ruhsallığında görülmedi. Herkes Özyönetim Direnişçilerinin ne denli büyük direndiklerine tanık oldu. Bu büyük direnişçiler soykırımcı rejime tarihinin en büyük darbelerinden birini vurdu. Sınırlı sayıda insan, sınırlı imkanlarla tam bir kuşatma içinde her türlü imkana sahip olan bir devlete adeta kök söktürdü. O halde yetersizlik nereden kaynaklandı, sorusu önemli oluyor.

Kürt sorununun nasıl çözüleceğini Önderliğimiz yeterince ortaya koymuştur. Bunun adı Demokratik Özerkliktir ve soykırımcı rejimin bunu tanımaması halinde buna ulaşmanın yolu da Devrimci Halk Savaşı'dır. Sorun bu tespitte olmayıp, bunun gereklerine göre hareket etmemektir. Özyönetim Direnişi'nde de yaşanan bu olmuştur. Yanlışlık özyönetim ilanlarında olmayıp, özyönetimlerin düşman saldırılarına karşı yeterince sahiplenilmemesindedir.

Özyönetimler yetersiz sahiplenildi

Demokratik Özerklik bir toplumsal sistemdir. Zaten ilanı da özyönetim şeklinde ve örgütlü toplum tarafından yapıldı. Yani Kürdistan toplumu, soykırımcı rejime karşı mevcut örgütlenme düzeyini yeterli görerek, tanınmadığı koşullarda özyönetimini tek taraflı olarak ilan etti. Sömürgeciliği tanımayacağını, bundan böyle kendisini yöneteceğini, yabancı yönetimden kurtularak özyönetime geçtiğini söyledi. Ancak bunları yaparken, toplum fazlasıyla diyalog sürecinin etkisi altındaydı. Önderliğimizin 'tasfiye süreci' olarak tanımladığı bu süreç, ne yazık ki öyle ele alınmadı. Herkes istemlerini, duygularını, özlemlerini o sürece yükleyerek süreci bağlamından kopardı ve süreci görmek istediği gibi gördü. Bu, o dönemin en büyük yanılgısı oldu. Kürt sorunu gibi tarihsel ve tarafları bol olan bir sorunun o diyaloglarla çözülebileceği sanıldı. Halbuki hem Önderliğimiz hem de soykırımcı rejim, gerçekte sürecin 'tasfiye süreci' olduğunu söylüyorlardı. Soykırımcı rejim diyalogun Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesinde ne kadar kullanılışlı olduğunu test ediyordu, sonuç alacağını düşündüğü ölçüde sürdürdü, gidişatın kendisi açısından iyi olmadığını gördüğü anda da diyaloğu sonlandırdı. Ama sanki soykırımcı rejim imha ve inkar zihniyetinden vazgeçmiş gibi yaklaşıldı. Halbuki Önderliğimiz temel gayesinin ve çabasının 'devletin zihniyetini değiştirmeye çalışmak' olduğunu her defasında söylüyordu. Diyalogda olan olarak devletin zihniyetinin faşist olduğunu, esnemediğini, sadece taktik yaptığını çok iyi görüyor ve gerekli uyarıları yapıyordu. Ama sürecin tümüne olduğu gibi bu söyleme de herkes yine kendine göre yaklaştı, tehlikeyi göremedi. Diyalog sürecinde olması gayet doğal olan yumuşak atmosferin hep süreceğini sandı. Diyalog sürecinin yarattığı elverişli ortam, oluşan imkanlar en sert bir mücadele için yeterince değerlendirilmedi, demokratik siyaset alanındaki gelişmelerin sorunun çözülmesine yeteceği sanıldı.

Kürt sorunu gibi soykırım düzeyinde yürütülen, tarafları bol ve tarihi bir sorunun seçimlerden elde edilecek bazı başarılarla çözülebileceği sanıldı. Rol çalmalar yaşandı, direnişin merkezine Özgürlük Hareketi'ni değil de demokratik siyaseti koyan yaklaşımlar belirdi. Ortam görece rahat olunca, geliştirilen örgütlenmeler de buna uygun oldu.

6-8 Ekim 2014 Kobanê olayları diye bilinen direnişle soykırımcı rejim diyalog sürecinde Özgürlük Hareketi'nin daha fazla halklaştığını gördü ve buna müdahale edilmesi gerektiğini idrak etti. Zaten bunu dönemin başbakanı Davutoğlu her defasında övünerek söyler. Öncesinde hazırlanan 'Çöktürme Planı' bu vesileyle artık devreye kondu. O süreçten sonra artık sadece uygun zaman kollandı. Nitekim bunu da Davutoğlu yine itiraf etti. Aradıkları uygun zaman ise 7 Haziran 2015 seçimleri oldu.

Bu seçimlerde Demokratik Ulusun partisi olarak HDP'nin aldığı oy oranı, giderek artan etkisi soykırımcı rejimin müdahalesini zorunlu hale getirdi. Bunu seçimin sonuçlarını kabul etmeyerek, AKP-MHP faşist ittifakı temelinde 1 Kasım Darbesi ile gerçekleştirdiler. O günden bugüne de TC hala bu darbe iktidarı tarafından idare edilmeye çalışılıyor. İşte tarihe şanlı özyönetim ilanları diye geçen direniş süreci faşist iktidarın saldırılarına karşı böyle gelişti. Saldıran soykırımcı rejim olurken, buna karşı özsavunma temelinde özyönetim ilanlarına giden ise Kürt halkı oldu.

Bu saldırılar karşısında Kürtlerin ve Özgürlük Hareketi'nin direnmekten başka çaresi yoktu. Var olmak için direnmeliydiler ve öyle de yaptılar. Ancak saldırılar karşısında görece rahat ortamda geliştirilen onca komün ve meclisin saldırılar karşısında tutunamadığı, gidilen örgütlenmelerin en temel ayak olan özsavunmadan yoksun ele alındığı hemen açığa çıktı. Yaşamın tüm boyutlarının örgütlenmesine karşın, soykırım kıskacına alınmış olan bir halk için hayati önemdeki özsavunma boyutunun örgütlendirilmemiş olması, gerçekte diyalog sürecinde ne düzeyde bir gafletin yaşandığını gözler önüne seriyordu.

Özsavunma ayağı eksik bırakılınca ve özyönetim ilanlarını kendisi için ölüm olarak gören soykırımcı rejim de tarihinin en büyük saldırısını yapınca, bu defa direnişe öncülük edenlerin hemen yanı başında kendi içine büzülen duruşlar görüldü. Direnişe katılmak, güç vermek yerine, soykırımcı rejimin saldırı dozajı nedeniyle adeta afallayan duruşlar gelişti. Bu da direnerek kazanması gerekenlerin kendilerini çaresiz hissetmelerine ve böylelikle sürecin zaferle sonuçlanmamasına neden oldu.

Halbuki özyönetim dış bir gücün koruması altında değil, bizzat örgütlü demokratik toplum tarafından geliştirilir. Toplumu savunacak olan toplumun kendisidir. O nedenle en büyük yetersizlik toplumun kendisini savunacak pozisyona geçmeyerek, savunma işini başkalarından beklemesinde aranmak durumundadır. Dolayısıyla Özyönetim Direnişlerinin amacına ulaşamamasını konjonktürde veya farklı bir şeyde değil, tam da toplumun özsavunmasını yapar hale gelmemesinde, getirilmemesinde aramak en doğrusu olacaktır.

Bu aynı zamanda ne yapılması gerektiğini de göstermektedir. Açık ki stratejiden kopukluk vardır. Kast edilen strateji de 'Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'dir. Yani bu halk özgürleşecektir, ama bu savaş düzeyindeki bir mücadele ile olacaktır. Söz konusu bu savaş da halkın dışındaki profesyonellerin savaşı değil, bizzat halkın yürütmesi gereken bir Devrimci Halk Savaşı'dır.

Şimdi Özyönetim Direnişi'nin dozajını fazla görenlerin, farklı yolların olduğunu iddia edenlerin soykırımcı rejim koşullarında Kürt sorununu nasıl çözeceklerine dair tutarlı ve gerçekten de amaca uygun cevaplar vermeleri gerekmektedir. Eğer düşman yönlendirmesi altında değillerse, düşmanın düşüncelerini dillendirmiyorlarsa ve gerçekten de iyi niyetlilerse bunu yapmalılar. Açık ki böylesi düşünenlerin söyleyecekleri pek bir şeyleri yoktur, çünkü söylenecek her şey en hafif deyimle kendini kandırmak olacaktır.

Kürt sorununun nasıl çözüleceğini Önderliğimiz yeterince ortaya koymuştur. Bunun adı Demokratik Özerkliktir ve soykırımcı rejimin bunu tanımaması halinde buna ulaşmanın yolu da Devrimci Halk Savaşı'dır. Sorun bu tespitte olmayıp, bunun gereklerine göre hareket etmemektedir. Özyönetim Direnişi'nde de yaşanan bu olmuştur. Yanlışlık özyönetim ilanlarında olmayıp, özyönetimlerin düşman saldırılarına karşı yeterince sahiplenilmemesindedir. Sürecin içinde olan veya sürece dahil olmayı ısrarla reddeden herkesin olan bitenlere bu pencereden bakmaları hakikatin gereğidir.

Peki, ne olacak?

Özyönetimlerin bir dönemi değil, tüm bir mücadele sürecini kapsadığını ve bunun esas olarak Demokratik Özerkliğin ilanı anlamına geldiğini yeterince ortaya koymaya çalıştık. Soykırımcı rejimin de Demokratik Özerkliği tanımak bir yana Kürtlerin varlığını bile kabul etmediğini, Kürt'e yönelik sadece ve sadece soykırımı düşündüğünü yeterince ortaya koyduk. O halde Kürt halkı olarak varlığımızı koruma ve özgürlüğümüzü sağlamayı nasıl gerçekleştireceğimize doğru yanıtlar vermemiz zorunludur.

Kendini kandırmanın gereksiz olduğu bu konuda, aslında söylenmesi gereken hemen her şey Önderliğimiz tarafından fazlasıyla söylenmiştir. Açık ki soykırımcı rejime karşı Devrimci Halk Savaşı Stratejisi kapsamında savaşmaktan ve savaşı kazanmaktan başka yol yoktur. Bu da özyönetimden vazgeçmeyi değil, yeni şekillerde özyönetimi geliştirmeyi gerektirir.

Evet, şu ana kadar verdiğimizden daha fazla bir Devrimci Halk Savaşı geliştirmemiz gerekir. Ama bunun bu defa gerçek anlamda halk savaşı olması gerekiyor. Dağa dayalı gerillacılık bugüne kadar oynaması gereken rolünü fazlasıyla oynamıştır. Kuşkusuz özgürlük gerillası halkımızın var oluşunun garantisi olarak varlığını yeni dönemde de en güçlü şekilde sürdürecek ve savaşacaktır. Zaten bunu en zorlu koşullarda büyük kahramanlıklarla yapmaktadır. Ancak dağla, dolayısıyla gerilla savaşıyla sınırlı kalmış bir savaşın soykırımcı rejime stratejik bir yenilgi yaşatması mümkün değildir. Çünkü savaşın kendisi değişmiştir.

Değişen koşullar da gözetilerek, Devrimci Halk Savaşı Stratejisi kapsamında direnme savaşına yurtsever halkımızın her bir ferdinin bulunduğu her yerde katılması gerekiyor. Kuşkusuz ki halkımız bugüne kadar yürüyen Devrimci Halk Savaşı'na katılmıştır. Zaten onların katkısı ve gerillanın kahramanca direnişiyle halkımız bugüne gelebilmiştir. Ancak hala varlığımızı koruma ve özgürlüğümüzü sağlama sorunlarımızın sürdüğü gözetildiğinde verdiğimiz mücadelenin yetmediği kendiliğinden anlaşılmaktadır. Kimseden de Kürt sorununu çözmesini bekleyemeyeceğimize göre, şu ana kadar olduğu gibi öz güce dayanarak mücadele yürütmekten başka yolumuz yoktur. Şengal, Efrîn, Serêkaniyê ve Girê Spî saldırıları çıkarılması gereken derslerle doludur. Buz gibi çıkar dünyasında örgütlü demokratik topluma dayalı öz güçten başka bir dayanak yoktur. Diğer güçlerin ve dünya kamuoyunun gündemine girmek için bile bu gereklidir. Genelde Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin özelde de Rojava Devrimi'nin on binlerce şehidi sayesinde dünya ancak Kürt sorununun varlığından haberdar olmuştur. Dolayısıyla hakkın, hukukun, insan haklarının, eşitlik ve adalet değerlerinin hakim olduğu, herkesin hakkı olanı aldığı, haksızın cezalandırıldığı bir dünyada ne yazık ki yaşamıyoruz. Haklı olup olmadığına bakılmaksızın güçlü olanın belirleyiciliğinde bir dünyada yaşıyoruz. Kürtler olarak bunu zaten fazlasıyla bilen ve idrak etmiş bir halkız. Dolayısıyla Kürt olarak var olmak ve var kalmak isteyen tüm Kürtlerin varlığını korumaları ve özgürlüklerini sağlama savaşlarında yer almalarından başka bir yol yoktur.

Her bir Kürt yurtseveri yok edilmek istendiğini, savaşta olduğunu ve var olmak, haklarına kavuşmak için de savaşması gerektiğini bilir ve buna göre pozisyon alırsa, işte o zaman Kürt halkı haklarına kavuşacak, şanlı Özyönetim Direnişi'nde fedaice direnen Mehmetlerin, Asyaların, Pakizelerin, Sêvêlerin, Feridelerin, Xebatkarların, İslamların ve Çiyagerlerin özlemleri gerçekleşecektir… Bu vesileyle bir kez daha bu büyük insanları, devrimcileri saygıyla ve minnetle anıyoruz…

■■■

Aleviler için tehlike daha da büyümüştür

Cihan Eren

Son beş yıldır şiddeti artarak devam eden Ortadoğu merkezli bir dünya savaşı süreci yaşanıyor. Bilindiği gibi dünya savaşı, kapsam ve kavram olarak kapitalist modernitenin bir ürünüdür. Tüm dünya halklarının değişik düzeylerde zararını gördüğü, yıkım ve tahribatlarını yaşadığı bir savaş türüdür. Kapitalist sistem ve onun ulus devlet aygıtının icadı olan dünya savaşı, aynı zamanda kapitalist sistemin tüm insanlığı iktidar mekanizmalarıyla sarmış olmasının da bir sonucudur. Dolayısıyla dünyanın neresinde olunursa olunsun yine, ister bizzat savaş cephelerinin içinde olunsun ya da olunmasın her insan dünya savaşı denilen savaş içinde payına düşen olumsuzluklardan etkilenmektedir. Bu nedenle herkesin dünya savaşı boyutunda süren baskı, şiddet ve saldırılara karşı kendini koruması, karşı koyarak insanlığı ve insanlık değerlerini savunması görevi ve sorumluluğu vardır; Toplumsal gerçeğini, temsil ettiği değerleri kendisi ve insanlık için savunmamak daha fazla zarar ve ziyan görmesine yol açar. Bu temel özelliğinden ötürü "Doğrudan içinde değiliz" diyerek savaş sürecinin dışında kalmak, ses çıkarmamak, tedbir almamak, çıkarları için dünya savaşı çıkaran sömürücü iktidar odaklarına karşı tavır almamak bu güçlere teslim olmak değilse de dolaylı destek olmak anlamına gelir.

Dünya savaşı süreçlerinde doğrudan içinde yer alıp taraf olanlar ile dolaylı yer alanlar şeklinde bir tasnif yaparak güçlerin, halkların durumunu değerlendirmek mümkündür. Savaş çıkararak varlıklarını sürdürmek yanında yeni çıkarlar elde etmek kapitalistlerin temel politik yöntemlerinden biridir. Bunların elinde ulus devlet denilen büyük bir askeri, ekonomik tekel örgütü, siyaset, propaganda ve diplomasi gibi araçlar vardır. Kapitalistler, ulus devlet adıyla bu savaşlarda yer alıyor gibi görünse de İkinci Dünya Savaşı sürecinde ve sonrasında Almanya gerçeğinde gördüğümüz gibi asıl zarar gören, mal ve can kayıpları yaşayanlar, halklar olmaktadır. Çünkü savaştırdıkları yoksul emekçi kesimlerdir, hedef aldıklarının başında da kadın ve çocuklar gelmektedir. Örneğin hiçbir dünya savaşından sonra kapitalistlerin sınıf olarak büyük kayıplarla çıktığı görülmemiştir. Bunlar savaşı daha çok para biriktirmek, başka alanları sömürmek, yeni pazarlar yaratmak için kullanmıştır, kullanmaktadır. Bundandır ki her savaştan sonra mutlaka sömürü çarkı içine yeni bölgeler ve halkları dahil etmiştir. Bu temel tarihsel gerçeklikten hareketle Üçüncü Dünya Savaşı'nda yer alan güçlerin kimler olduğunu, bu güçlerin temel amaçlarının neler olduğunu bilince çıkarmak ve tavır almak, halklar ve ezilenler olarak yerini belirleyip mücadele eden olmak elzem olmaktadır.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın en belirgin özelliği kapitalist modernite sisteminin krizinin sonucunda doğmuş olmasıdır. Birinci ve ikinci dünya savaşları, sistem güçlerinin kendi aralarındaki çıkar paylaşımında uzlaşamamaları yol açmıştı. Bunun için birinci ve ikinci dünya savaşlarına dünya paylaşım savaşları denilmesi tümüyle olmasa da doğru bir nitelemedir. Ancak sürmekte olan Üçüncü Dünya Savaşı paylaşımdan çok daha fazla, sistemin kendini kaostan kurtarmak, yaşadığı krizine çözüm bulmak, bir süre daha nefes almak için baş vurduğu kanlı bir yoldur. Hiçbir savaş hukukunun kaide ve kuralının geçerli olmamasının, kimin kiminle ittifak ettiğinin belli olmamasının, her gün yeni bir cephenin açılmasının ve vekalet güçlerinin kullanılıyor olmasının nedeni budur. Yine savaşın bizzat savaşta olan ABD, Rusya ve AB topraklarında değil de başta Ortadoğu olmak üzere Afrika gibi alanlarda sürdürülüyor olmasının da asıl sebebi budur. Üçüncü Dünya Savaşı'nın bu temel karakteristik özelliğini her zaman göz önünde bulundurmak gerekir. Bu temel doğruyu unutursak savaşa girmiş devlet ve güçlerin neler yapmak istediğini, kiminle neden çelişkilerini-çatıştıklarını ve kiminle hangi düzeyde ittifak yaptıklarını tam olarak anlayamayız.

Alevilerin, içinden geçtiğimiz bu çok önemli tarihsel kesiti tüm insanlığı, bölgemizi ve kendilerini ilgilendiren boyutları ile birlikte ele alarak kendilerini konumlandırmaları ve varlıkları için mücadele etmeleri hayati olmaktadır. Çünkü Aleviler Üçüncü Dünya Savaşı içindeki en saldırgan ve katliamcı devletlerinden biri olan TC'nin dinci milliyetçi iktidarının başlıca hedefleri arasındaki topluluktur. Bu nedenle Alevilerin 'Zalime karşı mazlumun yanındayız' tutumu yerine, bizzat kendilerinin mazlum ve katliam tehlikesiyle yüz yüze olduklarını daha derinden hissetmelidirler. Ve özgür gelecekleri için daha güçlü ve örgütlü mücadele etmelerinden başka şanslarının olmadığını bilmek durumundadırlar.

Üçüncü Dünya Savaşı önceki savaşlardan çok daha fazla topluma zarar vermektedir

Birinci ve ikinci dünya savaşlarında sistem daha çok kendi ekonomik yapısını ele alarak yeni sömürü alanlarını ele geçirmek, tekelini daha da büyütmek istemiştir. Yeni sömürü alanları ele geçirmek asıl amaçları olduğu için ilişki ve ittifakların bu politikaya göre düzenlemişti. Üçüncü Dünya Savaşı'nda ise asıl neden sistemin zihniyeti ile yapısal kurumları arasında ortaya çıkmış büyük çelişkilerinden yani düşünce ve zihniyetiyle birlikte artık taşınamaz olmasının yol açtığı buhrandan kaynaklandığı için seyri ve tahribatları daha farklı olmaktadır. Bu savaş diğer savaşlardan çok da daha fazla topluma zarar vermektedir. Toplumsal ahlak ve vicdanda daha derin aşınmalara yol açmaktadır. Çünkü kapitalist sistem bu savaşla kendine yeni bir ruh, can verecek gerekçeler üretmeye koyulmuştur. Bu nedenle tarihte eşi az görülür vahşilikte insanlık düşmanları üretmekte ve silahlar kullanmaktadır; masum, insanların yaşadığı yerleri savaş alanı olarak seçmektedir. Kuşkusuz ki kapitalist sistem baştan sona maddi ve maddiyatçı bir sistemidir. Yaptığı her işte ne kadar para kazanıp kazanmayacağının hesabını yaparak adım atmaktadır. Bu özelliğini Üçüncü Dünya Savaşı'nda da konuşturmaktadır. Ancak bu karakteri önceki iki savaş kadar önde değildir. Üçüncü Dünya Savaşı, kapitalist sistemin ne kadar 'iyi' bir sistem olduğunu, insanlığın bu sisteme ihtiyacı olduğunu göstermek, insanlığa bu sisteme muhtaç olduğunu, demokrasinin ancak kapitalist liberalizmle mümkün olduğunu kabullendirmek için bizzat kendi eliyle düşmanlar yaratmıştır. Halk deyimiyle, "ölümü gösterip sıtmaya razı etmek" istemektedir. Sistem bu amacı için de Ortadoğu'ya ağırlığını vermiştir. Çünkü Ortadoğu toplumsal gerçeğinin kapitalist sisteme tam entegre olmadığını düşünmektedir. Yaptığı müdahalelerle Ortadoğu kültür ve değerlerini istismar ederek içinden halklara düşmanlıkta sınır tanımayan düşman cihadist guruplar, Erdoğan gibi dinci faşistler devşirmiş, saldırısı için gerekçe yaratmıştır. Bu amaçla İslam'ın Osmanlı ile başlayan donmuş, kendisini yenileyememiş formunun yol açtığı bir sonuç olan insanlık değerleri ile arasında açılmış mesafeyi kullanılmıştır. Kullanılmaktadır.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın Ortadoğu merkezli sürmesinin asıl neden, kapitalist sistemin bölge politikaları ve bu politikalar sonucunda 20. yüzyıl başında oluşturulan bölgedeki baskıcı, faşist, din istismarcısı ulus devlet sistemidir. Bu savaşla ABD, AB gibi sistemin merkezi güçleri, bölgeyi ve bölge değerlerini kendine uyarlamayı istemektedir. Rusya alan kapma, çıkar elde etme peşindedir. Bu güçler amaçlarını elde etmeye çalışırken istemeyerek de olsa aşılması gereken bölgedeki ulus devletlerin kimi gerici özellikleri ile çatışmak durumunda kalmıştır. Bölgedeki ulus devletler, ağır sorun olmaya başlamış yapılarına dokunulmasını istememektedir. Bölgemizdeki etnik ve inançsal zenginlikleri soykırıma uğratarak varlıklarını tıpkı 20 yüzyıldaki politikalarıyla sürdürmek istemektedir. Türkiye ve İran ise soykırım yanında emperyal amaçlar peşindedir. Yine TC başta olmak üzere Ortadoğu ulus devletleri, 20. yüzyılda dayattıkları, din ve mezheplerin kullanma biçimini ve ekonomik yapılarını olduğu gibi koruma peşindedir. Bu da Ortadoğu'daki ulus devletler ile halklar arasında köklü ve radikal, küresel güçlerle daha lokal ve güncel çelişki ve çatışmalara yol açmaktadır. Sistemin merkezi güçlerinin kendi kriz ve kaoslarını aşmak, ömürlerini uzatmak için çıkarttıkları Üçüncü Dünya Savaşı'nın tüm yükünü bölgemize yüklemiş olmaları da buna eklenince altından kalkması zor durumlar ortaya çıkmış oldu. Artan intiharlar ve milyonlarca insanın denizlerde boğulmayı da göze alarak başvurdukları göç, tahrip olan yerleşim yerleri, dayanılması zor bu ağırlığın her gün yaşanan sonuçlarından birkaçıdır. Halklar büyük bir eziyet, kırım ve katliam altındadır. Çünkü sistem savaşı tetiklemek için Ortadoğu iktidar ve toplumunda yaşanan sorunlara adeta çomak sokmuş, çıkarları için yaraları kaşıdıkça kaşımaktadır. Bunun da büyük kanamalara yol açtığı yaşanan günlük gelişmelerden kanıtlanmaktadır.

Aleviler için asıl tehlike AKP-Erdoğan'ın temsil ettiği zihniyet ve devlettir

Buraya kadar belirtmeye çalıştığımız genel hususlar temelinde, Üçüncü Dünya Savaşı'nın en aktif taraflarından biri olan Türk devletinin politikalarına bakmak, Alevi toplumunun bu savaştan nasıl etkilendiğini ve bu savaşta Aleviler üzerinde ne tür plan ve hesapların yapıldığını anlamak mümkündür. Ve dolayısıyla Alevilerin bu savaşta hangi taraf ve mevzide yer aldıklarını da daha gerçekçi tespit ederek varlıklarını korumak için neler yaptıklarını, yapmaları gerektiğini belirtebiliriz.

Bilindiği gibi Türkiye ve Suriye devletleri doğrudan ve en şiddetli tarzda bu savaşın içindedir. Alevilerin tamamına yakınının bu iki devletin egemenliğinde yaşıyor olması kendilerinin de doğrudan bu savaşın içinde oldukları anlamına gelir. Suriye'nin durumu bilinmektedir. Üçüncü Dünya Savaşı'nın gerekçelerinden biri diye ortaya sürülen selefi cihadist örgütler tehlikesi, Suriye rejimini ve toplumunu temel hedef seçmesindeki birden çok neden arasında, bu devletin yönetici tabakasının çoğunun inanç olarak Arap Alevi olması da vardır. Suriye'de Alevi inancını saldırgan çetelere hedef haline getiren asıl güçlerin başında da AKP-MHP yönetimindeki dinci milliyetçi Türk devleti olduğu herkesçe bilinmektedir. Erdoğan ve cenahının bunu gizlemeden birçok defa dilendirdiğini biliyoruz. Dolayısıyla başta Arap Aleviler olmak üzere Türkmen ve Kürt Aleviler, sürmekte olan Üçüncü Dünya Savaşı'nın selefi cihadist örgütler ve müttefiki Türk İslamcı-milliyetçi devleti cephesinin başlıca hedefi olmuştur. 2011'den bu yana savaşın sürdüğü Suriye topraklarında olup bitenleri ayrıca değerlendirmek konumuz dışındadır. Asıl anlaşılması gereken husus Türkiye devleti ve ittifakı selefi cihadist güçlerin Alevileri neden temel hedef olarak seçtiğidir; DAİŞ'in Türkiye'deki saldırılarında neden sadece Kürtleri, Alevilerin ağırlıkta yer aldığı sol ve demokratik güçleri hedef aldığı iyi anlaşılmak durumundadır. Bu örgütün Türk ordusunu, polisini diğer devlet kurum ve örgütlerini değil de neden sivil halkı hedef aldığını derin anlamıyla kavratmak gerekmektedir. Türk devletiyle ortak çalıştıkları her gün yeni belgeler ve ittifak anlaşmaları ile ortaya çıkan selefi cihadistlerin saldırı hedeflerinde, süren savaşın sebepleri ve ulaşılmak istenen amaçları gizlidir. Daha da önemlisi saldırı biçimi ve hedefleri, bu savaşta Alevilerin toplum olarak nerede durdukları ve karşı karşıya oldukları tehdit ve tehlikeleri göstermektedir.

Özellikle de son beş yılda yaşanan gelişmeler, Alevileri asıl tehdit eden gücün AKP ve lideri Erdoğan, yine temsil ettiği zihniyet ve devlet olduğu netleşmiştir. DAİŞ çetesinin başındaki liderler ve birçok üst düzey yöneticisinin Türk devletinin Suriye'de işgal altında tuttuğu bölgelerde öldürülmesi, daha önce DAİŞ içinde oldukları belgelenmiş binlerce cihadist militanın Türk devleti için Kürtlere ve Kuzey Doğu Suriye halklarına saldırması, Libya'ya savaşmak için gitmesi ve en son Türk devletinin sivil insanları gerekçe göstererek İdlib'te ısrarla El-

Nusra (HTŞ) örgütünü korumaya çalışması Erdoğan ve devletinin bu kesimlerle bağını söze yer bırakmayacak kadar somut göstermiştir. Artık çok daha rahat ve net ifadelerle, Erdoğan ve zihniyetinin Aleviler için DAİŞ olduğunu söyleyebiliriz. DAİŞ adıyla yapılanlar QSD'nin Reqa'yı temizlemesinden sonra önemli oranda son bulmuştur. Bu da artık DAİŞ değil doğrudan Erdoğan ve devletinin çetelerinin tehlike olduğunu göstermektedir. Burada Aleviler için anlaşılması gereken temel nokta Türk devletinin özelde de Erdoğan'ın temsil ettiği zihniyetin neden Aleviler için DAİŞ olduğunun bilinmesidir.

Türk, Sünni ve Hanefilik kimliği, devletin bekası için olmazsa olmaz kabul edilmiştir

Türk devleti 1923 senesinde kapitalist sistem tarafından kabul ve onay gördükten sonra iki kimliği inkar ve imha etmeyi varlığı için vazgeçilmez görmüştür. Bu kimlikler Kürtler ve Alevilerdir. Türk ulus devleti kendisi için esas aldığı Türk-Sünni-Hanefi kimliği için bu iki kesimi yok etmeyi temel stratejisi olarak belirlemiştir. Adına Türk milleti dediği, Türk, Sünni ve Hanefilik kimliğini, ulus devletinin bekası için olmazsa olmaz kabul etmiştir. Etnik kimliği yurttaşlıkla aynılaştıran dünyadaki nadir devletlerden biri olan TC, her yurttaşını da ancak Türk Sünni ve Hanefi olursa kabul edebileceğini ilan etmiştir. Doğal olarak bu da büyük bir kültürel soykırım olmadan gerçekleşemez. İlk günden itibaren yapılan ve günümüzde de sürdürülmek istenen bu politika olmuştur.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın sistemin kendi içindeki kriz ve kaosundan kaynaklandığını ifade ettik. Türk devleti de sistemin bir parçası olduğu için hem sistemin kendisinden hem de kendi yapısal özelliklerinden kaynaklı sorunlar yaşadığı için birçok devletten daha fazla planlayarak ve isteyerek bu savaşa dahil olmuştur. TC devletinin Küresel sermayeden kaynaklı sorunu 1917 Sovyet devriminden ötürü hak etmediği kadar desteklenmesi, 'kıymete bindirilmesi' ve SSCB'nin dağılmasından sonra kendisine 'beleşten' verilenlerin geri istenmesinden kaynaklanmaktadır. Bu, üzerinde durulması gereken oldukça detaylı bir konudur. Küresel kapitalist sistemin, açıktan dilendirmese de kapalı kapılar ardında TC yöneticilerine bunu hissettirdiğini tahmin etmek zor değildir. Türk devletinin kendi yapısından kaynaklı sorunları ise bu devletin kurulduğu ilk günden itibaren stratejik hedefler olarak önüne koyduğu tüm kimlikleri yok ederek Türk-Sünni-Hanefi kimliğini her alanda tam olarak gerçekleştirememesinden kaynaklanmaktadır.

Türk devleti varlığını Anadolu'da yaşayan herkesi Türk yapmaya, Hristiyan azınlıklar dediği kesim dışındaki diğer tüm inanç kesimlerini Sünni Hanefi yapmaya bağladığı için, bunu istediği düzeyde başaraması halinde hedeflerine varmış sayacaktı. Dolayısıyla cumhuriyet kurulur kurulmaz bu stratejik hedefine varmak amacıyla başta Kürtler ve Aleviler olmak üzere Anadolu halklarına ait kültürel değerleri soykırıma tabi tutmuştur. Kürt Özgürlük Mücadelesinin direnişi bu temel amacına ulaşmasını engellediği gibi, açtığı zemin, yarattığı demokratik bilinç sayesinde, 7 Haziran 2015 seçimlerinde Anadolu'daki tüm kimliklerin meclise girmesi sağlanmış oldu. Bu gerçekliği varlığının sonu kabul eden tekçi, milliyetçi ulus devlet zihniyeti, AKP-MHP ittifakı ile yeni bir saldırı sürecini başlatmıştır. Bu saldırı konsepti kapsamında son beş yıldır yaşayarak gördüğümüz gibi asıl hedef Kürtler ve Aleviler olmuştur.

Türk devletinin soykırım politikalarının hedefinde Kürtler ve Aleviler vardır

Mevcut Türk ulus devleti Anadolu halklar gerçeğine göre değildir. Anadolu üzerine zorla giydirilmiş bir giysi gibidir. Bu devlete soykırımcı devlet denilmesinin nedeni budur. Hemen hemen tüm ulus devletler az ya da çok halklara ve inançlara soykırım uygulamıştır. Zaten tek bir ulus kimliğine dayandığı için ulus devlet yapısı gereği kültürel soykırım aygıtıdır. Ancak Türk devleti, bilinçli, planlı ve örgütlü tarzda kimlikleri ve kültürleri inkar ederek soykırımdan geçirmesine rağmen işlediği bu insanlık suçunu kabul etmeme maharetine sahiptir. Soykırım gibi insanlık suçunu işlerken kendisini haklı gösteren ve bunu utanıp sıkılmadan övünç kaynağı yapan tek devlet Türk devletidir. Başta Almanya ve Fransa olmak üzere soykırım yapan birçok devlet sözde bile olsa özür dilemiştir. Ancak Türk devleti, yaptığı soykırımlarını olması gereken bir şeymiş gibi halen dilendirebilmektedir. Bu da Türk devletine has bir özelliktir. Yine çarpıcı bir realite de Kürtler ve Ermenilere dönük politikasında da görülmektedir. Kürt halkının varlığını inkar ederek, ülkesini işgal edip dillerini bile yasaklarken dahi Kürtlere bölücü diyebilmektedir. Ermeni halkını soykırımdan geçirmesi yetmiyormuş gibi Ermeni adını hakaret kelimesi haline getirebilmiştir. Kısacası Türk devleti bilinen ulus devletlere benzemeyen bir karaktere sahiptir. Giderek daha da netleştiği gibi bu bir devlet değil, suç örgütü, hukuku olmayan bir çete gurubu gibidir. Dünya da soykırım yapmayı haklı bir dava için verilmiş mücadele, kendini koruma ve var etme nedeni olarak tanımlayan ve halkına bilimsel bir tez gibi anlatan tek devletin de Türk devleti olduğunu bilmek gerekir. İşte bu zihniyet ve mayaya sahip Türk devleti birinci ve ikinci dünya savaşında Ermenileri, Asuri-Süryanileri, Kürtleri ve Rum halklarını katletti. Bu özelliğini Üçüncü Dünya Savaşı'nda kullanmaya yönelmiştir. Bu defa hedefindeki asıl toplum Kürtler ve Alevilerdir.

Türk devleti Üçüncü Dünya Savaşı süreci içinde Alevileri kimlik olarak yok etmek için iki yöntemi birlikte kullanmaktadır; ***Birincisi*** paramiliter çeteleriyle tehdit edip, korkutmak ve sindirmek, baskı uygulayıp Alevilerin hak ve kimlik mücadelesini engellemek yöntemidir; ***İkincisi*** ise diyanet yoluyla ve Cem Vakfı gibi isimde ve görüntüde Alevi olan kimi kurum ve kişilerle Alevileri asimile edip tümünü Bektaşileştirmek, Şii ya da Sünni iktidar İslam'ın içine çekmektir. Bu ikinci yöntemde Cem Vakfı yoluyla Alevileri adeta yeniçeri ocak sisteminde uygulanan ve Hristiyan çocukları Osmanlı İslam çizgisinde devşiren yol ve yöntemleri Alevilere, Alevilik edep ve erkanı diye sunması düşündürücüdür. Zaten diyanet içinde 'Alevi-Bektaşi Türk İslam Dairesi' şeklinde formüle edilmiş bir çalışma söz konusudur. Alevi Cemevlerine mafya çete başlarının, diyanet başkanının, kimi AKP'lilerin girip çıkması, Alevi yurttaşların evlerinin işaretlenmesi, en son Erdoğan'ın Sivas katliamına katılan birini affetmesi gibi daha birçok saldırı türü, Alevilerin karşı karşıya olduğu tehlikelerin boyutunu yeterince göstermektedir. AKP-MHP politikası ile devlet, Alevileri bitirmek istemektedir. Üçüncü Dünya Savaşı ortamını da bunun için fırsat olarak ele almaktadır. Türkiye'de siyasal ve toplumsal ortamın bu kadar gerilmiş olması, halkın kutuplaştırılması, nefret suçu adı verilmiş suçların işlendiği ruhsal ve psikolojik ortamın neden olduğu saldırılar, en küçük bir hak talebine bile polisin düşmana saldırır gibi toplumda muhalif olan kesimlere saldırması, son olarak çoğu MHPli ve Osmanlı ocaklarından ve bir kısmı da tarikat evlerinde eğitilmiş kişilerin polis yetkisinde "bekçi" adı altında sokaklara salınması gibi hususlar doğacak ilk fırsatta katliam yapılacak ortam ve birimlerin hazırlığı olarak ele almak gerekmektedir.

İktidar İslamı'nın Türk egemenleri elindeki biçimi kadar sapkın başka bir yorumu yoktur

Bilindiği gibi AKP zihniyetine göre, Aleviler inançsız, çoğu solcu ve komünisttir. Genelde siyasal İslamcılarda özelde de Türkiye'deki devlet bağlantılı siyasal İslamcılar nazarında solculuk-komünistlik İslam'ın 'münafık, kafir, dinsiz' kavramlarıyla aynı anlama gelmektedir. Bu algıyı oluşturan düşüncenin teorisinin CIA tarafından geliştirdiğini hatırlatmalıyız. Dolayısıyla bir ABD projesi olan 'Ilımlı İslam' ve onun günümüzdeki en etkili çizgilerinden biri olan Müslüman Kardeşlerin (İhvan-ı Müslimin) güç olmasını, Müslüman ülkelerde iktidara gelmesini Libya'da görüldüğü gibi savaşı göze alacak kadar destekleyen Türkiye İhvan-ı Müslimin'in yani AKP'nin, Aleviler gibi bir inanç topluluğuna neler yapabileceğini kestirmek zor değildir. Alevilere karşı devreye konulması düşünülen saldırı planlarının daha sistematik ve geniş biçimde uygulanması için gün ve ortam beklediğini ileri sürebiliriz. Dolayısıyla kendisini AKP-MHP olarak örgütlemiş devletin, zihniyeti ve işleyiş aklı değişmeden, Türkiye demokratikleşmeden Aleviler için bu tehlike her zaman vardır. AKP-MHP iktidarının dış politikada yaşadığı yenilgisinin tüm boyutları ile gün yüzüne çıkması halinde, yaşadığı bu yenilgiyi içerdeki muhaliflere bağlamak isteyeceği kesindir. Bunların başında da Aleviler gelmektedir. AKP zihniyeti, içerden birilerinin kendisini engellediği için yenilgi aldığını ileri sürecek ve daha vahşi saldırılar, toplu öldürmelere girişip iktidarını sürdürmek isteyecektir. Çünkü defalarca görüldüğü gibi bu faşist iktidar seçimlerde yenilmesine rağmen iktidarı terk etmemektedir. İşte bu ve benzeri ortamlar Aleviler için çok daha büyük riskler barındırmaktadır. Alevilerin tüm bu gerçeklikleri görmesi, olası gelişmeleri hesaplayarak özsavunma tedbirlerini alacak tarzda örgütlenerek mücadele etmesi gerekmektedir.

Aleviler, genelde tekçi Türk ulus devleti özelde de onun AKP-MHP iktidarlı biçiminin içinden geçtiği süreçten ötürü büyük tehlike ve risklerle karşı karşıyadır. Toplumun bir kesimini sürüleştirdiği ve iktidar İslam ideolojili Türk milliyetçiliğini belli düzeyde örgütlediği için saldırganlıkta sınır tanımamaktadır. Yaşanan örneklerden de anlaşıldığı gibi Türk devlet geleneği tarihinde ilk defa bu düzeyde kendi hukuk ilkelerinden bir uzaklaşma yaşamaktadır. Bunun temel nedeni milliyetçiliğin iktidar İslam'ıyla beslenmesidir. Türk egemenlerinin iktidar İslam ideolojisiyle Alevileri düşman görmesi Selçuklulardan beri vardır. Son on yedi yılda Türk milliyetçiliğinin daha planlı ve amaçlı kullandığı iktidar İslamcılığı ile Alevileri geçmişe göre çok daha fazla düşman göreceğini MHP'nin geçmişine bakarak görmek işten bile değildir. Türk egemenleri elinde İslam Arap egemenlerinden çok daha fazla milliyetçi ve ırkçıdır. Türk diyanet başkanının Türk ordusunun Kürtleri katletmek için sefere çıkarken Kur'andan ayetler okuyup, dua etmesi bile tek başına Türk egemenlerinin İslam'dan ne anladığını akıl ve vicdanlarının nasıl olduğunu anlamamız için yeterlidir.

İktidar, İslamı'nın Türk egemenleri elindeki biçimi kadar sapkın ve saptırılmış başka bir yorumu daha yoktur. İktidar için kundaktaki bebeleri boğarak katletmeyi bile İslam'a uydurmuş İslam biçimidir bu. Bu iktidar İslam'ına sahip egemenlerin kendi çıkarları için Alevileri her zaman tehdit ve tehlike gördükleri herkesçe bilinmektedir. Alevileri her alanda ve dört bir yandan kuşatmaya çalışan böyle bir devlet ve iktidarın saldırılarına karşı tutum ve mücadele yol ve yöntemleri sivil toplumculuk, dernekçilik, ortalama insan hakları savunuculuğu düzeyinde olamaz. Faşizme böyle karşı konulamaz. Alevilerin halen kullanmakta oldukları dil, ileri sürdükleri talepler kısmen demokratik kültüre sahip, hukukun işlediği devletlere ve hükümetlere karşı anlamlı olabilir. Sonuç da alabilir. Ancak her gün ondan fazla insanın ekonomik, siyasi nedenlerle öldüğü, bunlara rağmen hiçbir şey yokmuş gibi davranan, açlıktan kendini yakan insanlara 'basit siyasi manevra' diyen zihniyetin yönettiği bir ülkede Alevilerin kendilerini koruma, varlıklarını sürdürme ve kimliğini kabullendirme tarzının en azından mevcut biçimiyle olamayacağını bilmek gerekir. Belirtmeye çalıştığımız tarihsel ve güncel nedenlerden kaynaklı büyük tehlikelerle yüz yüze gelmiş olmalarına rağmen Aleviler özellikle de son iki yıldır oldukça pasif kalmıştır. Kapkara faşist bir devlet ve hükümet gerçekliği karşısında sık sık gündem dışılığı yaşayabilmektedir. Örneğin yaşanan realiteye rağmen Türkiye'de demokratikleşme sağlanmadan Alevi sorunun çözülemeyeceği halen yeterince açık ve tüm argümanlarıyla halk ile paylaşılamamaktadır. Yine kanaat önderlerinde temel konularda zaman zaman ortak tutum ve mücadele etmede sorunlar görüle bilinmektedir. Alevi örgütlü yapılarının halktan gelen toplumsal baskı gücünü yeterince kullanamamaları yaşanabilmektedir. Aleviliği sadece inanç ve ritüelleriyle ele alan, Alevi kimliğinin tanınmasını Cemevlerinin tanınmasına bağlayan, cemevlerinin maddi giderlerinin devlet tarafından karşılanmasını peşine düşülecek çok temel bir hakmış gibi dillendiren yaklaşımlar söz konusu olabilmektedir. Tüm bu yaklaşımlar Türkiye'de yaşananlar karşısında Alevi kurum ve örgütlerinin süreçten zaman zaman uzak olduğunu göstermektedir.

Faşist iktidar Alevileri kendi aralarında birlik olmasından korkuyor

Sürecin yakıcılığından ötürü yaşanan yetersizlikler henüz yeterince ortaklaştırılamamış temel meselelerdeki dağınık politik yaklaşımlar, Alevilerin karşı karşıya olduğu tehlikeleri bertaraf etmekten uzak olmayı ifade ediyor. Bu durumu tespit etmiş olan faşist iktidar, çok değişik yol ve yöntemler kullanarak Alevileri kendi aralarında parçalamaya da ayrı bir çaba harcıyor. Alevilerin birlik olmasından korktuğu ve bunu amaçları önünde engel gördüğü için özel politikalar da devreye koyuyor.

Aleviler, kurum ve örgütleriyle çok önemli bir tecrübe ve birikime sahip bir topluluktur. Aleviler adına konuşan inanç ve kanat önderlerinde azımsanmayacak bir politik bilinç söz konusudur. Ve en önemlisi de topluluk olarak Alevilerde çok ciddi bir arayış ve AKP-MHP iktidarına öfke söz konusudur. Aleviler, cumhuriyet tarihinde ilk defa kendilerinin laiklik adı altında aldatıldıklarını derinlikli tartışmaya başlamıştır. Bu Alevilerde kendilerinin inançlarının temel değerleri ile ele almada önemli bir mesafe kaydetti anlamına gelmektedir. Burada önemli olan söz konusu avantajları günümüzün siyasi gerçekliğine göre örgütlü harekete geçirmektir. Eğer bu avantajlar doğru ve yetkince kullanılmazsa her gün yeni bir saldırı ile karşılaşmaktan kurtulunamaz. Dolayısıyla Alevilerin her şeyden önce içinden geçtiğimiz bu çok önemli tarihsel kesiti tüm insanlığı, bölgemizi ve kendilerini ilgilendiren boyutları ile birlikte ele alarak kendilerini konumlandırmaları ve varlıkları için mücadele etmeleri hayati olmaktadır. Çünkü Aleviler yukarıda da belirttiğimiz gibi Üçüncü Dünya Savaşı içindeki en saldırgan ve katliamcı devletlerinden biri olan TC'nin dinci milliyetçi iktidarının başlıca hedefleri arasındaki topluluktur. Bu nedenle Alevilerin, 'Zalime karşı mazlumun yanındayız' tutumu yerine, bizzat kendilerinin mazlum ve katliam tehlikesiyle yüz yüze olduklarını daha derinden hissetmelidir. Ve özgür gelecekleri için daha güçlü ve örgütlü mücadele etmelerinden başka ne yollarının da şanslarının olmadığını bilmek durumundadır.

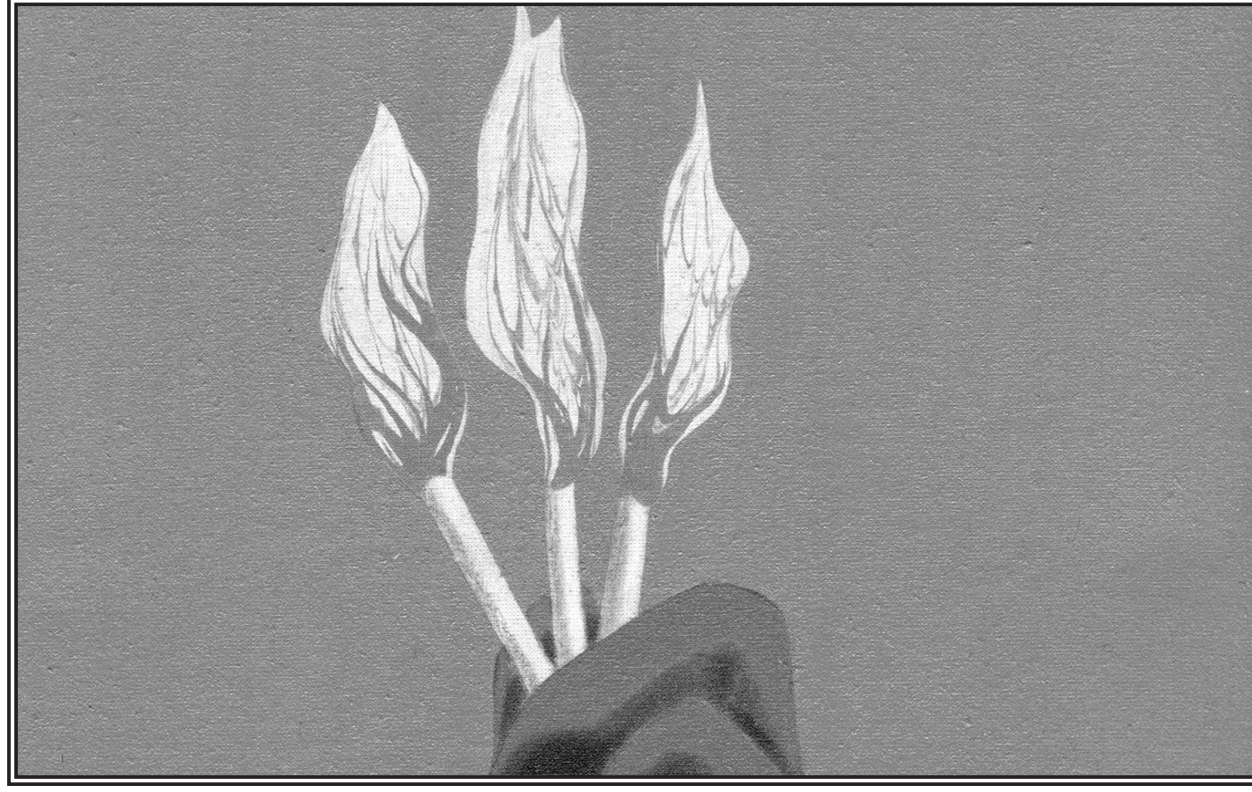
Özellikle de son beş yılda yaşanan gelişmeler Alevileri asıl tehdit eden gücün AKP ve lideri Erdoğan ve temsil ettiği zihniyet ve devlet olduğu netleşmiştir. DAİŞ liderinin ve birçok üst düzey yöneticisinin Türk devletinin Suriye'de işgal altında tuttuğu bölgelerde öldürülmesi, daha önce DAİŞ içinde oldukları belgelenmiş binlerce cihadist militanın Türk devleti için Kürtlere ve Kuzey Doğu Suriye halklarına saldırması, Libya'ya savaşmak için gitmesi ve en son Türk devletinin sivil insanları gerekçe göstererek İdlib'te ısrarla El-Nusra (HTŞ) örgütünü korumaya çalışması Erdoğan ve devletinin bu kesimlerle bağını söze yer bırakmayacak kadar somut göstermiştir.

Alevilerin böyle bir devlet ve iktidarın saldırılarına karşı tutum ve mücadele yol ve yöntemleri sivil toplumculuk, dernekçilik, insan hakları savunuculuğu düzeyinde olamaz. Faşizme böyle karşı konulamaz. Alevilerin halen kullanmakta oldukları dil, ileri sürdükleri talepler kısmen hukukun işlediği devletlere ve hükümetlere karşı anlamlı olabilir. Ancak her gün ondan fazla insanın ekonomik, siyasi nedenlerle öldüğü, bunlara rağmen hiçbir şey yokmuş gibi davranan; açlıktan kendini yakan insanlara 'basit siyasi manevra' diyen zihniyetin yönettiği bir ülkede Alevilerin kendilerini koruma, varlıklarını sürdürme tarzının en azından mevcut biçimiyle olamayacağını bilmek gerekir.

■■■

Zindandan Mektup

“Kendi varlığını amacına feda edebilen insan iradesine karşı hiçbir şey direnemez”

Heval Abbas, Heval Bahoz ve Heval Karasu merhaba,

Anlam ve hissin yarattığı duyguyla selamlıyor, sonsuz sevgi ve saygılarımı gönderiyor, özlemle sarılıyorum. Uzun süredir hep yazmak, sesimizi yüreklerimizin yaşadığı ana mekanımıza ulaştırmak istiyordum. Biliyorum, insan benliği nereyi yaşıyorsa oradadır ama sözcüklere sığdırılmış özlemleri, sevgileri paylaşmayı başarmak da farklı bir anlam yaratıyor. Kendime uzunca bir süredir düşmanın yoğun saldırılarını, sürecin yoğunluğunu, gereklilikleri yazmamaya gerekçe yapmış olsam da özünde geçirdiğimiz süreçlere, içinde bulunduğum zamanlara ilişkin istenilen düzeyde bir pratik duruşun sahibi olamamak, sizlere yazmamı da engelledi. Sergilenmesi gereken rexistinî duruş, pratik olarak politik öngörü, eylem duruşunu da beraberinde getiriyor. Bu konudaki farkındalık, kendi gerçekliğiyle yüzleşme hali mahcubiyet, utanma yarattı. Bu duyguların her birimiz için geçerli olduğunu düşünüyorum. Çünkü zamanında buradaki rexistinî güç olarak sorumluluklarımıza göre davranmamak, harekete geçememek benliğimizi mahcubiyet duygusu sarıp sarmalamıştır… Şimdi, “Çok büyük başarı yarattık, kazandık, o yüzden artık yazabilirim” noktasında değilim elbet. Ancak yaşadığımız mahcubiyeti ve utanmayı biraz aştığımıza inandığım için belirtiyor ve güvenle, inançla sizlere doğru akıyorum. Bir yönü de bu kadar yoğunluk içinde, “Arkadaşları biz de meşgul etmeyelim” duygu-düşüncesi de vardı. Belki gerekçeler yerinde değildir oradan bakınca, ama yüreklerimizin hep yaşadığı mekandaki yoğunluğun farkında, bilincinde olanlar olarak, “En azından bazı konularda yük olmayalım, uğraştırmayalım” düşüncesi hakim bir çoğumuzda. Ama bunu tüm içtenliğimle paylaşayım; her zaman için sizlerin seslerini duymak bile buradaki rexistinî duruşlarımızı gözden geçirmeye, süreç karşısında güçlü öngörüler için kendimizi müthiş motive etmemiz için yeterli oluyor. Şimdi ben de yazarken, heyecandan kalem tutan parmaklarım titriyor ve yüreğim sıcak. Cesaret yaratılıyor, inanç büyüyor. Bu sözcüklere sığdırılmış özlemlerle oraya akmaya çalışmanın heyecanı dahi yıllara yetecek kadar motive edici sorumluluk yaratıyor. Buna göre yaklaşıp, yaşamayı bilenler için çok değerli bir varoluş gerçekliği, gerekçesi oluyor… Bu mekanda yaşayarak görüyorum, her bir yoldaş sizlerden bir arkadaşı dahi görmek için neler yapmaz ki! Çok merak ediliyor, soruluyor. Gözlerdeki özlem, sevgi derinliği gördüğümde müthiş heyecanlanıyorum. Sizlerden öğrendiklerimi, anladıklarımı, bilince çıkardıklarımı dilim döndüğü kadar anlatmaya, paylaşmaya çabalıyorum ama her bir anlatımda aslında kendime dönüyorum. Bırakalım ayları, yılları her birinizin yanındayken geçirdiğim her bir saniyeyi tekrar tekrar yaşıyor, düşünüyor ve her anını içerek, yudumlayarak buradaki duruşumu güçlendirmeye, anlamlandırmaya çabalıyorum. Önderlik felsefesiyle donanmış yoldaşlardan her şeyin ilklerini öğrenme şansına, onuruna sahip oldum. Bu onurun ayrıcalığını sessizce içimde yaşasam da duruşumu bu anlam üzerinde var etmeye çabalıyorum. O yüzden bu değer duygusunu, benliğimi bana kazandıran büyük emekleriniz için her an sizlere teşekkürlerimi sunarken; bu emeğe layık bir yoldaş olmak için sözümü yeniliyorum…

Değerli hevaller, mevsimleri, ayları aşan muhteşem direniş her birimizi yeniden yarattı. “Kendi varlığını bile amacına feda edebilen insan iradesine karşı hiçbir şey direnemez” diyor Benjamin Disarelli. Bizler de engin bir nehir gibi akarken çarpacağı taştan korkmayıp, çoğala çoğala kendimizi Önderliğe ulaştırdık. Bedeli ağır oldu, oluyor. Tarihimiz zaten kutsal bedeller verilerek onun üzerinde var oluyor. Zaten özgürlüğe gönül verenlerin kaybedeceği bir şeyi olamaz ki! O yüzden kaybedeceği bir şeyi olmayanın da bedel vermekten korkması beklenemez. Korkmadan, hiçbir kaygı yaşamadan hedefe koşarak ilerlemenin anlamını yeniden tazeledik. Bu bütün süreç içinde Gandi’nin “Önce seni görmezden gelirler, sonra sana gülerler, sonra seninle dövüşürler ve sonra sen kazanırsın” belirlemesini düşündüm. Muazzam bir kavgaydı. Dıştan düşmanın yaklaşımları beklenendi ve sürecek de, ama direnirken kendi içsel mücadelesini veriyorken yürütülen kavganın sonucu değerlidir. Tarihte de görüldüğü gibi başta ciddiye almadılar, görmezden geldiler ama uzun vadeli yaratacağı sonuçlarıyla onların sağlam olduğunu düşündükleri temellerini sarstı ve ilerde tamamen yıkılmasını göreceğiz. “Tarihte direnenler kazanmıştır,” deniliyor ya her bir adımda Önderliğe yakınlaştıkça, açılan makasın daraldığını gördükçe başarının yakınlaştığını yaşayarak görmek daha bir sağlam adımlarla ilerlemeye çabaladık. Her şey iç içe ve çok hızlı gelişiyordu. Ama tüm duygularımızın açık olması ani şeylere göre kendimizi de ayarlayabilecek büyük bir potansiyelin farkına vardık. Dostoyevski doğru ve haklı bir belirleme yapmış, gerçekten de amaç eksenli ele alındığında insan kendisini tüm koşullara göre uyarlayan, adapte olan bir varlıktır. Esnek zekası bu konuda yön veriyor olsa da, amaca aşkla bağlı olmak irade kazandırdığı gibi yön de verebiliyor.

Düşmanın tüm saldırılarına rağmen açığa çıkan ortak kolektif direniş iradesi büyüyerek amaca ulaşırken birbirimize yol yürüyüşümüzde tekrardan başarının direnerek kazanılacağını hatırlatarak güven, inanç kararlılığı tazeledik. Bu başarı yeniden bir katılım kararlılığı yarattığı gibi aynı zamanda her birimiz kendini eriterek Önderlik ve tüm değerler karşısındaki yetersiz duruşumuzun pratik özeleştirisini vermeye çalıştık. Her birimiz ayrı bir gruptaydık. Ama ortak duygudüşünce birlikteliğini yaşama hali aslında hepimizin ortak hikayeyi yaşamasını barındırmasıydı. Özyönetim sürecinde Çiyager Yoldaşın haykırışlarına koşmayıp yalnız bırakmamız, Mehmet Tunç yoldaşın direnişi büyütün sesine ulaşamamamız, Taybet anamızın evlatları olarak mücadelemizi büyüterek buz kesen bedenini ısıtamamamızın nasıl bir izahı olabilir ki? Önderlik üzerinde komplonun devamı olan bu tecride karşı zamanında harekete geçememek yetersiz yoldaşlığı yaşama anlamına geliyordu her birimiz için. Bu gerçekleri kendi içimizde tartışmamıza rağmen zamanında pratik bir hareketliliği yaşamamamız her birimizde büyük bir utanma duygusu yaratmıştı. Tarih karşısında bu yetersizliklerle yaşamanın utancı artık ağır geliyor ve gücümüzü parçalıyor, nefessiz bırakıyordu. Direnişi büyüterek nefes olmayı başararak koşmaya çabaladık bu sefer… En kritik anlarda bu basiret bağlanmasının yaşanmasının izahatı yok, olamaz da. Zindanlara daha hassas, özenli yaklaşıldığını oradayken de her bir arkadaş şahsında gördüğüm ve anladığım husustur. Bu ayrı bir konu ama bizlerin zamanında zengin yol ve yöntemlerle harekete geçmeyişi bir travma olarak bizde yaşanıyordu. Bu travmayla yaşama gerçekliği özünde aslında devrimsel sürecin devrimci duruşunu sergilemede yaşadığımız zayıflıktı. Her birimiz belki farklı kavramlar kullanıyordur ama temel gündemlere göre kendini hazırlamama, ona göre yaşamama, izleyen, beklentiye giren ve aynı zamanda erteleyen yaklaşımlarımızla tekrardan yüzleşmek sarstı, titretti… Zaten “Bu süreç her birimiz için yeniden katılımı sağlamaydı,” dememizin de bir nedeni budur.

Ölüm orucuna Heval Hêvî Varto ile beraber başladık. Yaşamımızın en değerli, anlamlı süreci olarak ele alıyor, yaklaşıyor ve buna göre yaşamaya çalışıyoruz. Ölüm orucu grubunda yer alan kimi arkadaşların zaten SAG’de (Süresiz Açlık Grevi) 60., 100. günlerinde olup sonra ölüm orucuna dahil olmaları belli kaygılar yaratsa da zerre kadar bir kaygı-korku (fiziki vs.) yoktu. Her şeye hazır olan muazzam bir inançkararlılık gerçekliği vardı. Yüce mertebeye ulaşmaya hazırdık ve şanslıydık aslında. Hangi tarafta olsaydık da bizi karşılayacak olan yoldaşlarımızın olduğunu biliyorduk. Koğuştaki arkadaşlar, elenenler dışında hepsi SAG’deydiler. Çoğu yeni ve genç olanları da daha fazla etkilenmelerini sağlıyordu. Arkadaşlarda bir tür şok havası vardı başta. Biz ikimiz el ele tutuşmuş sabahın gelmesini istiyorduk bir an önce ama yoldaşların iç seslerini gözlerindeki kaygılardan farklı olduğunu anlayabiliyorduk. Hep bir hareketlilik, tartışma halindeydik. Hêvî Heval ara ara ağırlaşıyorken gizliden nöbetini tutan, yoldaşımın başında ayrılmayan oluyordum. Ama her geçen günle beraber içsel anlamdaki güzelliğin farkına vardıkça daha bir rahatladı etrafımızdaki yoldaşlar. Keşke her bir dakikasını sizlerle paylaşabilseydim. Ama her anını yürekte, benliğimizde yaşayıp yaşatarak sizlere ulaşmanın günlerini bekleyeceğiz… Kemal Hevalin “Oh be direnmek ne güzel” belirlemesini yaşayarak anlamlandırmaya çabaladık. Büyük bir iç sorgulama yoğunlaşma halini yarattı. Nefs mücadelesini salt günlük gereksinimlerle sınırlı ele alan değil, maddi olan her şeyin kapsadığı bilinciyle yaklaşmaya çalıştık, maddi olan her şeyin içimizdeki gizli ışıltılarına meydan okuma kararlılığı çok büyüktü… Tasavvuftaki iç-dış kirliliği üzerinde çok yoğunlaştık. Dıştaki kirliliği aşmaya çabalarken iç güzelliği açığa çıkarmaya, bunu zenginleştirmenin anlamlı duygusuyla tanıştık. “Biz artık eskisi gibi yaşayamayız” diyoruz ve bunun bir arayışı temelinde ilerlemeye çalışıyoruz. Abartan değil, anlamına göre bir duruş sahibi olmanın sorumluluk anlayışıyla yaklaşmamız gerektiğini biliyoruz… Kendimizi Önderliğin direniş felsefesiyle bilinçlendiriyorken, pratik olarak Çiyager yoldaşın, “Sonu muhteşem olacak” diyen sesiyle motive ediyorduk. Yetersiz yoldaşlığın utanç ağrılarını yaşayarak, tüm sorumluluklarımıza karşı eksikliklerimizin farkındalığıyla bedenimizi eriterek özeleştirimizi verirken huzur bizi hiç terk etmedi.

Bu süreçte hiç olmadığım kadar rahattım, huzurluydum. Zaten huzurun ne olduğunu da bu süreçte yaşayarak anlamış oldum. Bu duyguyu tanıdım artık. Tarihi sorumluluğumuzun bilincinde ve ağırlığında olarak yaklaşıyorken buna rağmen ‘nasıl yapmalı’ya kendimizin hemen pratik öngörülerinde bulunup ona göre yaklaşmak, fark etmeden kendimizi açığa çıkarmayı başardık gibi… Direniş büyüyüp bizleri de kendinin farkına varmayı, ona ulaşmanın zeminini yaratıp heyecan coşku yaratıyorken bedel verme anlayışında uçlaşma yaşayan oldukça vasat ve liberal olan zihniyet sahiplerinin de küçülüp, cüceleştiğini fark ettik. Her yerde olduğu gibi ve yabancısı olmadığımız bencil, bireyci yaklaşımlar bir virüs gibi her yerde kendisini yansıtabiliyor. Yılların tecrübe, deneyimine rağmen kendini aşmama gerçekliği beraberinde aşınmayı da yaratabiliyor. Bu aşınma halleri en temellerde yaşamanın rexistinî bilinç, ölçüler direniş geleneğine bir yabancılaşmayı da beraber getirdiğini görmek zor oluyor. Namede çok fazla uzatmasam da nerede olursak olalım bu anlayışlarla tekoşin verecek olanların da kendimiz olduğunu biliyorum. Geniş geniş paylaştığımız düşünce ve önerilerimiz galiba zamanında ulaşmıyor, ya da bir yerlerde takılıyor! Bunun cevabını merak etsem de bulamıyorum!? Ama burada da iki noktada önerim olacak.

Değerli Hevaller,

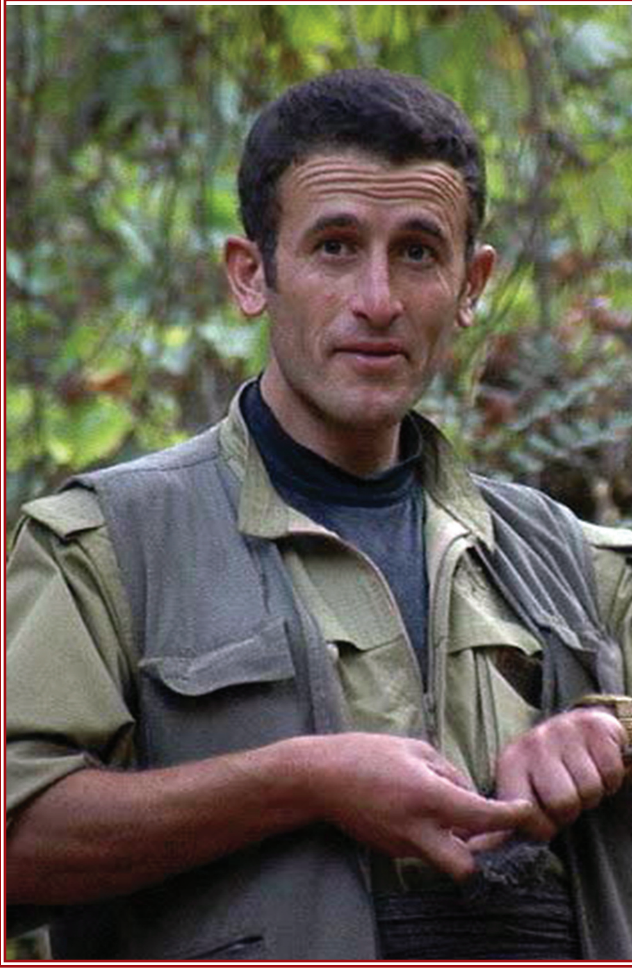
Her birinize ayrı ayrı yazarak zamanınızı almak yerine tüm yoldaşlara hitaben yazmak istedim. Yaşadığım büyük özlemi, sevgiyi sözcüklere sığdıramam ama, sizlere ulaşıncaya kadar bunları demlemeye bırakıyor, biriktiriyorum. Bunu çok iyi biliyorum, artık fiziki olarak da sizlerden, ana mekanımızdan uzak buralarda büyüdüm… Özlem, sevgi büyük olsa da bunları biriktirmeyi başarmak da manen güçlenmeyi sağlatıp nefes aldırabiliyor. Her birinizin, tüm yoldaşların büyük emek ve beklentilerine layık bir duruş sahibi olmaya çabaladığıma şüpheniz olmasın.

Büyük tarihsel direnişin kazandırdığı moral, coşku, heyecan ve kararlılıkla Önderlik gerçeği temelinde sorumluluklarımıza göre yaklaşma inancı ve çabası içindeyiz. Önderliğin sunduğu perspektifler bundan sonraki yürüyüşümüzün yol haritası oluyor. Kendimizi abartmadan yetkinleştirerek Önderliğe, şehitlere layık bir duruş sahibi olmak için sorguluyor ve bu bilinçle yaklaşıyoruz. Burada bulunan tüm yoldaşların hepinize selamları var. Heval Cuma, Heval Besê, Heval Sozdar, Heval Fuat, Heval Sabri ve diğer tüm Hevallere sonsuz selam, sevgi ve saygılarımı gönderiyorum, sizleri de tekrardan selamlıyor, saygılarımı gönderiyor, hepinizi kucaklıyorum.

Hepinizi çok çook özlüyorum, özlüyoruz…

Devrimci Selam ve Saygılar
21.09.2019
Serhildan Erzurum / Bakırköy/İstanbul

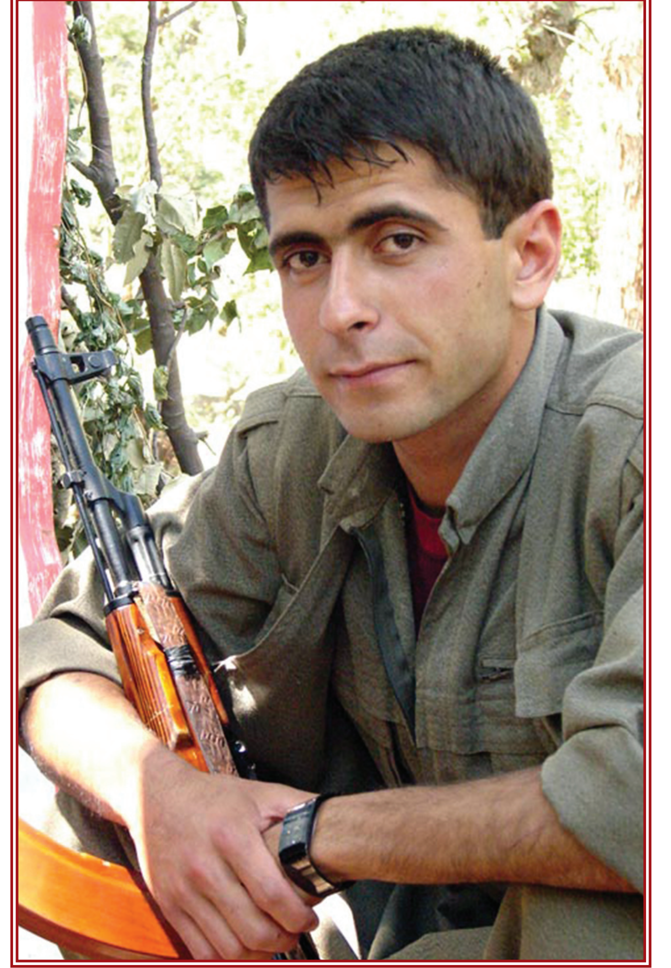
Zagroslarda ölümsüzleşen üç yoldaşın anısına

Kod adı: **Ciwan Jiyan Çelenk**
Adı soyadı: **Mehmet Ali Kaçar**
Doğum yeri ve tarihi: **Colemêrg / 1979**
Şehadet yeri ve tarihi: **Zagros / 4 Şubat 2008**

Kod adı: **Bager Bagok**
Adı soyadı: **Uğur Karaboğa**
Doğum yeri ve tarihi: **Wan-Elbak / 1984**
Şehadet yeri ve tarihi: **Zagros / 4 Şubat 2008**

Kod adı: **Serdar Mazlum**
Adı soyadı: **Hüseyin Bilir**
Doğum yeri ve tarihi: **Elih /1984**
Şehadet yeri ve tarihi: **Zagros / 4 Şubat 2008**

Egemen sistemin parça parça ettiği ve dört bir yana savurduğu benliğimizi ve bedenlerimizi Özgür Kürdistan dağlarında onurlu bir yaşam mücadelesi için ortak davada buluşturan PKK, doğru temelde bir yoldaşlık arayışını ölçü olarak bizlere kazandırmıştır. Tüm zorluklarına rağmen bu yaşam etrafında kenetlenip, özgürlüğü, onuru ve devrimciliği bizlerde bir ilke, bir amaç haline getirmiştir.

Kuşkusuz bu idea ve ölçüler en somut ifadesini kahraman şehitlerimizde bulmuştur. Bu ölçü ve erdemlerin sahipleri oldukları için de üzerimizde büyük etkiler bırakıp ağır görev ve sorumluluklar yüklemişlerdir. Serdar, Bager ve Ciwan arkadaşlar da hem yaşam ve mücadele duruşlarıyla hem de şehadetleriyle bizleri derinden etkilemişlerdir.

Serdar Mazlum arkadaş, Batman doğumluydu. 1999 yılında genç yaşta gerilla saflarına katıldı. Botan ve Zagros eyaletlerinde pratik yürüttü. Yapı içerisinde sevilen bir arkadaştı. Serdar arkadaşı tanıyıp ondan etkilenmeyen arkadaş yok gibiydi. Coşkusuyla, heyecanıyla, sıcakkanlılığı ve çevresine olan yakınlığıyla çabucak dikkatleri üzerine çekebiliyordu. Bundan dolayı onunla kalan arkadaşların sürekli moralli oldukları rahatlıkla görülebiliyordu.

Bulunduğu alanlarda çalışmalara sürekli aktif bir katılım sağlayabilme çabası içindeydi. Bir çalışmaya katılım gösteremediğinde kendini sorgular ve onu tamamlayabilmenin arayışı içerisinde olurdu. Çalışmalara her zaman hazır olduğunu ifade eden bir duruşun sahibiydi. Eylemlere katılabilmek için sürekli çaba harcıyordu. Şehit Serdar için eylem dışında kalmak, ağır ve kabul edilemezdi.

Zorlanan bir arkadaşla konuşup tartışmak, Heval Serdar'ın kendine görev bildiği bir husustu. Arkadaşlara yardımcı olmayı bir yoldaşlık görevi olarak ele aldığı için bundan sıkılmıyordu. Bu konuda anlamaya çalışan, paylaşımcı yanlarıyla kavratmayı esas alan yanları vardı. Sonuç almak için sürekli okur, okuduğunu çevresiyle paylaşırdı. Bunun için kendisini de eğitmeyi esas alıyordu. Yoldaşlık ilişkilerine oldukça değer verir, basit ve yüzeysel yaklaşımlara girmezdi.

Yine şehit arkadaşlara bağlılığını, onların anısına taşıdığı değeri hiçbir koşulda yitirmeden layık olabilmenin hissiyatını hep yaşıyordu. Önderliğe olan yaklaşımında sevgiyle ve inançla olan bağını etrafındaki herkese hissettirirdi. Bununla birlikte Önderliği anlama yönüne de ağırlık vererek, felsefik ve ideolojik yanını da geliştirmek için her fırsatta savunmaları okuyordu.

Şehadet haberi duyulduğunda kimse inanmak istemiyordu. Tabur toplantısı yaptığımız bir günde toplantı arasında Cemşit arkadaş şehadet haberini aktardı. Şehadet haberi açıklandıktan sonra ortam derin bir sessizliğe bürünmüştü. Her arkadaş başını önüne eğerek ağlamamak için kendilerini zor tutuyordu. Ardından tutulamayan gözyaşları usulca süzülüp toprağa düşüyordu. Sonradan birçok arkadaş Heval Serdar'ın anısına bir şeyler yazmak istedi. "Senin için öyle bir yazı yazacağımı düşünmemiştim!" diye başlık atıyor; ama bir türlü devamını getiremiyordu. Bunun tek sebebi de kendilerini bu şehadete inandıramamalarıydı.

Ciwan arkadaş, Colemêrg-Dizê köyü doğumluydu. Saflara 2003 yılında katılmıştı. Köylerinde koruculuk sisteminin olmasına rağmen yurtseverlik bilincinden uzak değillerdi. Zagros'un değişik alanlarında pratik yürütmüş olan Ciwan arkadaşın en belirgin özellikleri cesareti, soğukkanlılığı ve yaratıcılığıydı. Bulunduğu alanlarda yapılan eylemlerde istisnasız hep saldırı gruplarındaydı. Düşmana duyduğu nefreti, ona karşı zafer elde etme arzusunu tüm sözlerine yansıtırdı. Güçlü duruşu ve yaratıcılığıyla, yoldaş gözlerin her zaman aradığı bir arkadaştı. Eylemlerde sergilediği saldırı ruhu ve hırsıyla çevresine güç veriyordu. Arkadaşların onunla eyleme girme istemini sürekli canlı tutuyordu. Ciwan arkadaş, hedefine her daim başarıyı koyardı. Birlikte birçok eyleme katıldık. Bazı eylemlerde yaralandığı da oldu. Bir defasında saldırı grubundayken yaralandı. Başka bir seferinde elinde mayın patladı; yüzüne ve göz kapağına parçalar aldı, bir-iki parmağı yaralandı. Diğer bir eylemde ise, başından ve kolundan üç mermi aldı. Yarasına bakarken biz kendimiz inciniyor ve acı çekiyorduk, ama o kanlar içindeyken bile gülerek şaka yapabiliyordu. Sanki yaralanan o değilmiş gibi bizleri rahatlatıp moral vermeye çalışıyordu.

Bager arkadaş da, Wan-Elbak doğumluydu. 2003 yılında İstanbul'dan mücadeleye katılmıştı. Yaşamdaki olgunluğu, mütevaziliği, iyimserliği, fedakârlığı ve bir de katılımdaki istemli duruşu belirgin özellikleriydi. Partiye katılmadan önce düşmanın ailesi üzerindeki baskı ve işkencelerini hiçbir zaman kabul etmemiş, buna karşı gösterdiği tavır da, gerillaya katılım biçiminde olmuştu. Gerillaya katılımını, etkilendiği olayları sürekli anlatırdı. Düşmanın aile üzerindeki baskılarını ve onda bıraktığı etkilerden bahsederken gerillaya katılışının bir 'başkaldırı' olduğunu söylerdi. İntikam duygularıyla gerillaya katılmıştı. Saflarda da kimi arkadaşların şehadetine tanık olmuştu. Bu şehadetlerle birlikte düşmana olan kini ve öfkesi daha da bilenmişti. Duygusal olduğu için olaylardan çabuk etkilenen bir yapısı vardı. Sürekli bir arayış içerisindeydi. Her zaman yeni bir şeyler öğrenmek isterdi. Bu durum gelişmesinde büyük rol oynadı. Askerlik üzerine veya geçmiş tarihte ortaya çıkan savaş komutanlarını araştırmayı severdi. Çok konuşmazdı, ama her zaman anlamlı birkaç sözle söylemek istediğini söyler, kendini özlü bir şekilde ifade ederdi. Olgunluğu bu noktada kendini belli ederdi. Ayrılık anı geldiğinde arkadaşlara sürekli kullandığı cümlesi vardı.

"Dostluğa yer bırakacak kadar savaş, savaşa yer bırakacak kadar dost ol!"

O dönemde bu şehadetlerin duyulması yapı üzerinde büyük etki yarattı, onlara bağlılık, intikam sözleriyle dile getirildi. Kuşkusuz şehitleri birkaç cümleyle anlatabilmek kolay değildir. Çünkü onlar yaşam ve eylemleriyle, gerçeği en iyi bir biçimde dile getirmişlerdi. 4 Şubat 2008 tarihinde Zagros Eyaleti'nde Şehit Özgür noktasında kurulu kış kampına yapılan hava saldırısında şehit düşen Serdar, Bager ve Ciwan arkadaşların anıları önünde saygıyla eğiliyor, onların şahsında tüm şehitlerimize olan bağlılık sözümüzü yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları

İşte biz yine karakış
ortasında yüklendik
yürek sıcaklığına bir adım daha.
Bir adım daha YAŞAM dedik
ve yürüdük.
Nereye gideceğimizin,
neler yapacağımızın bilinciyle.
Bu öyle bir yürüyüştü ki,
Gücünü 81'lerden
82 Mazlum ateşinden,
17 Mayıs güllerinden,
14 Temmuz aşkından,
Eylül'den,
Ocak'tan alıyordu.